ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pelc_Jan-a_vystupy_do_udoli.pdb

PDB Name: Pelc_Jan-a_vystupy_do_udoli
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.4.2006
Modification Date: 9.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jan Pelc
... a výstupy do údolí

První díl

"Oline, Oline, probuď se!"
Otevřel oči a chvíli promýšlel, co mu říká. Pokaždé to bylo stejné.
Za ta léta si nemohl na francouzštinu po ránu zvyknout. Kdosi mu vyprávěl, jak se mu budou zdát sny v novém jazyce, který mu zaleze pod kůži tak, že si neuvědomí, že nemluví česky. Ale u Olina to nefungovalo. Pořád snil v češtině a pořád se mu zdály emigrantské sny, kdy se probouzel na čes-kých hranicích, běhal od celníka k celníkovi a ukazoval mu svůj francouz-ský pas vonící novotou, ale závora zůstávala zavřená a červené výložky policajtů neoblomné.
"Jo, no, co je?" vzpamatoval se po chvíli.
"V tý tví Praze byl včera nějakej masakr nebo co. Teď to bylo v rádiu!" "To je pitomost. Bylo to opravdu v Praze a ne v Bělehrade? Pochybuji, že bys takovou maličkost mohla odlišit. Tam si to bolševik pohlídá."
"Ne, opravdu to byla Praha. Přece si pamatuji, kde jsem byla!" odsek-la a vrátila se do koupelny. Olin se převalil na bok a zapnul France Niter, zpravodajskou stanici, která většinu času vysílala zprávy. Chvíli žvatlali o Alžírsku, pak naskoči-la znělka a první zpráva byla z Prahy. ...pokojný průvod studentu byl zmasakrován na Národní třídě... je hlášen mrtvý... budou se konat de-monstrace...
"Do prdele, to ne ni možný! Kurva, oni toho bolševika pošlou do pr-dele!" Vyskočil z postele a vytočil číslo Romana. Dlouho to vyzvánělo, ale Roman už byl asi v práci. Zkoušel další čísla lidí z české kolonie, ale táhlo na desátou, a to už všichni zařezávali v práci.
"Tak co, mela jsem pravdu?" zeptala se Mariane, když vyšla z koupelny. "Mela, jdou do prdele," objal ji a políbil na čelo.
"Vrátíš se tam, když to pude?"
"Pojedu tam hned první den, co otevřou hranice. Já tomu ani neverím...," pustil ji a začal procházet po pokoji, "patnáct let, to ani není možný, dovedeš si to představit? Přijdu do první putyky, dám si pivo, knedle, zelo, pak další a další pivo, až do němoty. Já se z toho poseru!" "Já jsem se tě ptala, jestli se vrátíš na stálo."
Zarazil se. Patnáct let o tom vůbec neuvažoval. Česko bylo pasé, něco strašně vzdáleného a nedosažitelného jako Mount Everest. Ještě před lety snil o tom, že by se zase mohl projít po Malé Straně, ale odumíralo to v něm, až se to stalo něčím pohádkovým, a nebýt pár kamarádu, kteří na tom byli jako on, už by si poslední roky skoro ani nevzpomněl.
"Na něco jsem se tě ptala."
"Já nevím, já si to proste nedovedu představit, a třeba to tam ani ne-dopadne. Bolševik je strašná kurva, vyžene armádu z kasáren a bude po prdeli..."
"Já jen, že si se chtěl před časem ženit, tak abych vedela, co si mám o tom myslet."
"Neboj," znovu ji objal, "ty si mi pomohla jako nikdo jinej, na tebe nikdy nezapomenu!"
"Jo, jo...," cvrnkla ho do nosu, "prideš večer?"
"Asi ne, určíte půjdeme s klukama do hospody."
"Tak mne, prosím tě, nebuď", budu mít za sebou príšernej den. A když budeš mít čas, ještě mi zavolej do práce."

Převalil mašinu na bok, vyměnil brusné disky, zapnul ji do zásuvky a začal brousit parkety.
Už si na tu práci zvykl tak, že ji dělal naprosto automaticky a po deseti letech mu prošla do krve. Začínal ve firmě tlustého Araba, která brousila a leštila parkety v těch největších bytech v šestnácté čtvrti. Práci mu se-hnal Pavel, když už byl rok na podpore a tok prachu se stále úžil. Uklízel po brusičích. Neustále, pořád dokola utíral jemné piliny. Byl jich plný, žral je po kilech, než si ho Arab všiml a svěřil mu první brusku. Další léta pomalu, ale jistě postupoval po žebříčku, až se vypracoval na flek pravé ruky šéfa. Vybíral si práce, byl považován za machra malých, těžko přístupných prostor, spolehlivého dříče, kterému nemá cenu cokoli vykládat. Smířil se s ubíjejícím stereotypem, svým malým pokojíkem tes-ne pod střechou ve dvanácté čtvrti. Pres týden makal a v sobotu a neděli se flákal po Paříži, vysedával v kafích s tlustými novinami v rukou.
Jen pátky byly výjimkou. Jejich pravidelné sedánky s Pavlem se rozrůstaly, přicházeli noví a neznámy čížci, kteří už

taky měli dost francouzské hatla-matilky a jednou za týden si potřebovali poklábosit v nejakém rozumném jazyce. Pak potkal Mariane. Při jednom ranním kafíčku se stopkou kal-vádosu a nezbytnými novinami si k němu přisedla, dala si koflík, skoro si jí ani nevšiml, jen nespokojeně zabručel, když se s ní přetahoval o popelník. Když přišla po týdnu na stejné místo, poprvé si ji prohlédl. Nevýrazná, ale zdaleka ne nehezká blondýna, o trochu mladší než on, oblečená šik jako všechny rodilé Pařížanky. Pozval ji na sklenku kalvádo-su a pak do irské hospody na pivo. Za pul roku se stehoval o pár ulic níž. První, co Mariáne udělala, bylo, že ho přemluvila, aby se vykašlal na Ara-ba, vzal si půjčku a založil vlastní mini firmu na broušení parket. Později mu sehnala kšefty od radnice, a tak začal brousit ve školách a na různých úřadech, splatil půjčky a pomalu se škrábal do střední vrstvy.
Vypnul mašinu a začal balit. Parkety byly krásné bílé, tak jak to mel rád. Příští týden dojede chodbičky zapíchne to tady. Z budky zavolal majite-li, dohodl se s ním na záloze a pak znovu obvolal čížky. Všichni byli na-žhavení a slíbili, že přijdou ke Grobošovi co nejdřív. Jirka to ještě doplnil zprávou, že se v Praze koná demonstrace na podporu studentu a vznikají stávkové výbory.
Mel ještě čas, než kluci utečou z práce, a tak si to dal pešky. Rád po-malu procházel široké bulváry a díval se po ženských. Dneska vynechal ženské a přemýšlel o domovu, ale nemohl se do toho vpravit. V duchu si alespoň říkal názvy ulic na Malé Straně a hledal k nim cestu z Karlova mostu. Šlo to ztuha.
Konečně dorazil ke Grobiánovi.
"Ahóój," pozdravil ho barman zkomolenou češtinou, jak ho to před lety naučili, a jedním tahem natočil pivo.
"Ještě tady nikdo není," přešel do frániny. "Hele, u vás se něco děje,
jako u vás doma,poženete komunisty?"
"Nevím, kluci o tom budou vedet něco víc, ale bolševik je kurva zrád-ná."
"To dopadne dobře, uvidíš," poplácal ho po rameni a šel si dát další skleničku ze svých nesčetných frťanu skotské. Tuhle hospodu objevili,před lety s Pavlem čistě náhodou. Hledali pevný stan, kde by se mohli pravidelně potkávat, ale nikde jim to nevyhovovalo. Buď mely odporné pivo, což v Paříži nebylo nic výjimečného, a nebo se na ne po pár pivech dívali jako na Marťany. Málokterý barman ve meste zažil chlápky o si mezi řečí dali deset patnáct třetinek a nakonec to zamávli nějakou koraI-kou. Pak narazili na Grobiána. Vysoký, udělaný chlap s vlasy upravený-mi brilantinou ala Elvis Presley. Chlupy mu lezly z košile jako špatně pokosená louka, voněl whiskou. Přinesl docela obstojné pivko, a když přišlo páté, poprvé projevil zájem. Přinesl další, cvaknul je na stul a řekl: "To je pozornost barmana." Při desátém zaplatil druhou rundu a sedl si ke stolu. "Chlapi, to vám teda řeknu, já nejsem žádej abstinent, ale do vás to padá..., odkud jste?" A tak začalo letité kamarádství, které vyvr-cholilo tím, že jim Grobián ochotně počkal s účtem, večer, když se rozjeli, stahoval rolety kvůli policajtům a pařil s nimi skoro do rána, a oni, když potřeboval oddech on, za ne čepovali a vařili kafe.
"Ahoj, tak co tomu říkáš?" zeptal se Olina splavený Roman.
"Kurva, já nevím. Zní to jako sen, bolševik v prdeli. Nikdy, opravdu nikdy, co jsem přejel ty zkurvený hranice, jsem neveril, že se tam vrá-tím," mlátil Olin pěstí do stolu.
Přicházeli další a další lidé, kteří jinak chodili jednou za rok.
Grobián to nestačil roztáčet, a tak hodil na stul několik lahví vína na svůj účet.
"Tak kdo se tam chce vrátit na furt?" překřičel všechny Milan.
"Kurva, to asi každej , ale můžu tam táhnout děcka, když mluvej jako hotentóti? Tem rozumím jenom já a moje stará, každý druhý slovo je francouzský, to nepudí," povzdechl si Milda a ostatní ženáči s dětmi se přidávali
"Co ty, Oline?"
"No já nevím, já už tam nikoho nemám a těch pár kámošů, bůh ví, co se s nimi za těch patnáct let stalo. Ale na druhou stranu, pánové, takový český pivo, to nenajdete nikde jinde na světe. Pojedu se tam podívat a pak uvidím. "
"A co uděláš s Mariane? Myslíš, že by tam jela s tebou?"
"Co já vím. Asi těžko, neumí česky ani pozdravit."
"Kurva, ty se na ni vyprdneš? Takovou už nenajdeš. To si piš," řekl vážně Pavel.
"Já vím," mávl Olin rukou, "mne to povídej. Ale abych se přiznal, přes všechno to dobrý, co mi tahle země dala, mi nijak k srdci nepřirostla. Proste cejtim, že sem nepatrim.Denně to cejtim, třeba když jenom ráno žeru bagetu a ne černej chleba s gothajem."
"To mne vadí nejmíň," zapojil se do debaty Roman, "ale dovedeš si představit, co to s nima za ty roky udělalo? Vždyť si všichni pamatujeme, jak jsme sem přijeli vyjukaný, jak jsme nerozuměli tomu, že se tady ni-kdo vo tebe nepostará, že ti nic nestojí za prdelí a neříká ti, co máš jak dělat. To voni proste nebudou umet a potrvá jim kurevsky dlouho, než to pochopí. Pánové, troufám si tipnout, že když dneska padne bolševik, v tý zemi se dalších dvacet let nebude dát žít."
"Blbost, Havel a Charta to tam vezmou do rukou a za pár let jsme v Evropský unii!"
"Ty seš vúI. Co by si na nás vzala? Tady dvacet let zavírej doly a hute v Lotrinsku a nabalej si Čechy, který tam nic jiného neměj?"
Další a další názory padaly na stul jako listí na podzim, ale Olin vypí-nal a promýšlel, koho by navštívil, koho by ještě mohl poznat. Šlo to ztu-ha, vždyť za ta léta ani nikomu nenapsal. Nepovažoval to za nutné, když stejně ty lidi nemohl vidět. Sem tam, poslední dobou, když se v Paříži objevovalo stále více Čechu, poslal pohled na pár adres, které si tešte pamatoval, ale nikdo mu neodpověděl.
"No, co si vo tom, Oline, myslíš?" "Vo čem?"
"Kurva, ty nás neposloucháš? Tady Láďa poslouchal Svobodku a v Mnichove přej zakládej njakej výbor na podporu studentu nebo co. Šli by smě do toho, ne? Poslat jim nějaký prachy a tak, přece je tady pár pěkně zazobanejch čížku, ne?" podíval se Milan vyzývavě kolem sebe.
"No, to by šlo, kdyby jsme každej nějakou tu stovku dali a poslali to tam...

"Hovno, já sem zásadně proti " vyskočil Jirka, "ty jim tam pošleš pra-chy, v lepším případe zaplatíš ty strašný převody, anebo jim to zabaví bolševik a koupí si za to nový pendreky."
"Neblbni, něco by smě udělat měli."
"Se mnou nepočítejte. Já, když jsem tam byl naposled..."
Celý stul ztichl. Zpátky do Čech se dalo jezdit jedině s pasem upraven-ce, a to se považovalo za největší potupu emigranta. Každý, kdo ho chtěl, se musel především vyplatit. Započítali si všechno, každou pitomou ho-dinu ve škole. Pak se poníženě čekalo, až nakonec přišlo vrcholné číslo bolševiku, člověk musel podepsat, že si nebude kupovat exilový tisk, stý-kat se se zrádci a nebude mluvit špatně o tom jejich ráji. Všichni, které Olin v Paříži znal, mu tvrdili že by to neudělali ani za nic. Až teď Jirka, pro kterého bylo hanění upravencú oblíbený sport.

"Co čumíte?" vzpamatoval se konečně Jirka. "Mel jsem nemocnou mámu, a tak jsem ji chtěl ještě jednou vidět!"

"My taky měli nemocný mámy. Přece si sám říkal, že by takovému ha-jzlovi měli sebrat azyl, ne?" odsekl mu nasraný Olin.

"Hele, ty toho nech, brousíš si parkety a chlastáš. V tom taky nějakou velkou činnost proti bolševikovi nevidím. Tos mohl dělat doma.

"Kurva, tak si brousím parkety a chlastám, ale to ještě neznamená, že budu cpát bolševikovi do chřtánu prachy."
"Ty blbečku," začal rvát Jirka, "myslíš, že sem byl sám? Zeptej se tady Mildy, koho jsem nepotkal na Václaváku. A byli tam i jiný zvířata, co tady píšou do těch exilovejch plátku. Jde vo hovno! Těch pár šupu, co jsme jim dali, je nespasilo!"
"Tady nejde vo spasení!"
Olin cítil, jak začíná Jirku nenávidět. "Tady jde vo princip. Tahle země nám pomohla a mi ji takhle nemůžeme podrazit."
"Vyliž si prdel, nádhero. Já tady nemusím bejt, abych musel poslouchat takový candy pána premoudrelýho." Jirka vytáhl z peněženky stovku, hodil ji na stul a odešel. Všichni dlouho mlčeli.
"Já sem to udělal kvůli starý," řekl konečně Milda. "Znáte ji přece, já proti ní neumím bojovat, proste tam zašla a vyřídila to i beze mne. Chtěla Česko ještě jednou vidět."
Všichni si vzpomněli na jeho ženu, nesnesitelnou nekompromisní krá-vu, která když přišla do hospody, rozbila debatu na několik sezení dopředu.
"Já vím, že si o mne myslíte, že sem svine, ale proste tak to je. Oline, mám odejít, abych tě nesral?" zeptal se a sklonil hlavu.

"Hovno. Nikam nechoď. Ty si nikdy nemel hubu plnou kecu o tom, jaký sou upravenci svine."

Popíjeli dál, ale rozhovor váznul, jako kdyby s nimi sedel stín Jirky.
Nakonec se k nim doplachtil ztřískaný Grobián, a to byl čas platit. Opilý Groboš nebyl moc příjemný kumpán, pořád si mlel svoje a rezolutně str-hával debatu do frániny a klukům se nechtělo v každé vete přecházet z jazyka do jazyka. Před hospodou se rozloučili a zůstal jen Olin a Pavel.
"Hele," usmál se Pavel, "když je dneska ten velkej den, co kdybychom zašli do našeho voblíbenýho podniku?"
"Až tam?"

Jejich oblíbený podnik byl o malé zastrčené kafe nedaleko Pigalle, kam chodily kurvy po službě, ale nekteré i před ní. U baru sedávali jejich pa-sáci, celkem nenápadní hoši, ale strach z nich přece jenom šel. Poprvé si sedli k malému stolku v koute a snažili se splynout se stěnou z umakar-tu, která byla za nimi. Po chvíli, když zjistili že se nic neděje, si dali pivo a začali plácat česky. S novým pivištěm k nim přišel jeden z pasáku a zeptal se, jakou řečí mluví. Řekli mu - česky, hned si přisedl a dal si s nimi jednu sklenku kalvádosu. Byl to Polák, taky emigrant. Nakonec se s ním ztřískali, museli pít vodku z velkých stakanu, aby jim později představil skoro všechny holky, co do kafe chodily, i s jejich pasáky. Od té doby se tam stahovali, když měli dobrou náladu anebo něco slavili.

Sedli si ke svému oblíbenému stolku a pozdravili se s Jackem, který se za chvíli objevil. Usmál se na ne a rukou naznačil, že dneska pit nebude.

"Nemyslíš, žes to s tím Jirkou přehnal?" zeptal se Pavel, když se napili.
"Jo, asi jo, ale já sem to proste nemohl vydržet, ty kecy o porobeným národe, panebože, mel toho pl-
nou hubu, nakopat mu prdel by bylo málo!"
"Víš, že jsem taky o tom premejšlel?" "Neblbni, i ty, Brute?"

"Jo, to když jsem slavil dvacet let v emigraci. Najednou mne to strašně vzalo, bylo mi čtyřicet a už jsem si ani nedovedl představit zemi, ve který jsem se narodil. Byl to takovej blbej pocit, dokonce jsem se zastavil na ambasádě pro ten formulář, ale když jsem si ho přečet, když jsem viděl ty vyžraný komunistický držky v uválenejch sakách, to byl ten správnej lék."
"Ty tam ještě někoho máš?"
"Jo, bráchu a ségru, občas sem přijedou, ale jsou pro mne dost neznámy. Sígre bylo patnáct a bráchovi dvanáct, když jsem odešel!. Dneska jsou to dospělí lidi."
"A co Marta, nic o ní nevíš?" Pavel sebou trh!.
"Ne, nic, o dětech jsem už neslyšel pár let, ani k Vánocům nepošle práni Jediný, co pravidelně chce, to jsou alimenty."
Pavlova žena se jednoho dne po nejaké priblblé hádce sebrala a i s dětmi odjela na české hranice, kde si vyjednala návrat z emigrace. Od té doby se Pavel vykašlal na kariéru ve firmě a zašil se na berňáku jako bez-významný úředník, který chodí rád po putykách.
"Zajel by si za detma, kdyby to šlo?"
"No jasně, ještě nejsme rozvedený, musela by mi je ukázat."
"Tak víš co? Pojď, slíbíme si, že tam spolu pojedeme, hned jak to pude."

"Jasně, hned jak to otevrou, vezmeme auto a jedeme."
Plácli si na to a dali si frťan na zapití
"Tak jsem slyšel, co se u vás děje, pojedete tam?" zeptal se Jacek, kte-rý se jim znenadání objevil za zády.
"Jo, právě jsme si na to připil, ty už jezdíš do Polska dlouho, ne?" "Jo, nasrat na hrob," přitáhl si k nim židli a poručil tri stakany.
"To znamená co?"
"Nejezdím.
Kámoši tam na mne hodili nějaký průsery a je na mne vyda-nej zatykač. A co bych tam taky dělal?" pokejval zamyšleně hlavou. "Hol-ky vydelaj spousty peněz, a když na mne přijde nejíkej splín, sbalím se, jedu do Ameriky, Austrálie, Jižní Afriky, všude mám kámoše, všude je Poláku jako psů."
"Koukám, že to máš vyřešený. A co holky, sou nějaký nový?" "Holek je taky jako psů, ani to nestačím, chceš profesionálku, nebo nějaký trdlo, co se teprve zaučuje? Zadarmo. Seš mi sympatickej."
"Nech na hlavě, radši si dáme ještě jednu," mávl rukou nad nabídkou Pavel, "takovej stakan je určitě spolehlivější než ženská."
Vypili ještě několik skleniček a potom se pomalu courali liduprázdný-mi bulváry.
"Stejně je to parádní město," řekl Pavel, když se loučili před Olinovým domem.
"Jo je, ale chybí tomu šmrnc, co má Malá Strana. Dějiny, kamaráde, tohle je skoro všechno na jedno brdo."
"Opravdu tady necháš Mariane?"
"Co já vím. Je mi z toho na blití, ale já se tam teši čím dál víc." "No nic, jen mi včas řekni , bylo by škoda nechat takovou holku na ocet. "
"Hele pomalu, já se ještě nerozhodl a mohl bych začít žárlit!"
"To já jen tak, aby si se nenudil a mel o čem premejšlet."
Opatrně odemkl a po špičkách se plížil do koupelny.
"Oline?"
"Jo, spi."
"Hlásili, že zejtra bude další demonstrace, už tam všichni poslali štá-by, tak to bude opravdu něco většího."
"To je paráda, ale spi. Zejtra si o tom promluvíme."
"Taky o tom, jestli mne necháš."
"Nenechám, neboj..."
Vzpomněl si na poslední Pavlovy vety a nebylo mu dobře.

"Jedem, jedem," rval Olin a mával lahváčem nad hlavou. Pavel zasu-nul klíček a nastartoval. Pomalu se proplétali ještě noční Paříží. Metař-ské vozy a jejich výstražně zapnuté majáky dělaly z Paříže město duchů. Zpomalili a pomalu poskakovali za tlustým zadkem mohutného černo-cha, kterému pomalu jedoucí auto za zády dělalo očividnou radost. Za-bíral zeleným koštětem prakticky celou šíři ulice a nevypadal na to, že by svoji náročnou práci mohl skončit dříve než za týden. Olin vystoupil z auta a přišel k černochovi.
"Hrozná práce...," řekl do zdi za černochem.
"Strašná, a všechny bílý huby si chrápou," zapojil se metař do debaty. "Co kdybyste si na to i s tím tvým kolegou v aute vypili jedno pivo?" "My toho máme tolik, že by smě se pro jedno pivo nezastavovali." Olin vytáhl z kapsy dalšího lahváče a podal ho černochovi. Během chvilky odcouvalo metarské auto na chodník a Olin s Pavlem projeli.
"Kurva, doufám, že to byla poslední zastávka. Další už bude Praha.
Kurva, slyšíš, jak to zní?" mlátil Olin pěstí do palubní desky.
"Jo, ale aby smě se nedivili, až nám na hranicích ty naše papíry, co nám dali na ambasádě, seberou a pošlou nás šupen zpátky!"
"Houby, víš, kolik lidí už tam bylo? A hlavně mi tam nejedeme jako nějaký hejhulové, ale jako vedení Parížského klubu na podporu OF. Ty vole, mne kdyby vez někdo deset tisíc franku, tak ho čekám už na těch posranejch hranicích. Počkej, až promluvíme s Havlem a ostatníma, pak založíme v Paříži informační centrum a vyděláme pro ne mnohem vÍc. Ale moc dlouho se s nimi nebudeme zdržovat, já bych se po hodině podělal touhou po hospodě. Pavle, fakt si to nechceš rozmyslet a prvně jít se mnou do putyky a až druhej den za dětmi?"
"Ne, Oline, chci to vyřešit hned, mne by to ani nechutnalo, to je straš-ná doba, co jsem je neviděl."
"Fajn, ale nezapomeň, že druhej den máme spicha u Kocoura. Ty vole, to je poslední hospoda, ve který sem sedel, než jsem odjel. Já budu lí-tat."
"Aby si nebyl prekvapenej, víš, jak se to tam muselo změnit?"
"No jasně, já jsem se taky změnil, ale ta paráda, jak někam přijdeš, sedneš, vypiješ jedno, dvě, tri a dáš se s ostatníma do cancú, občas to proložíte malým, to se přece změnit nemohlo."
"No nevím, ale když neseženeš nic na spaní,určitě mi zavolej k ségre. Řeknu jí, aby s tebou počítala."
"Zbytečně se bojíš, někomu řeknu, aby mne nechal prochrápat. To do-padne. Víš, kolikrát já někde chrápal a až ráno jsem zjišťoval, kde to vlastně sem? Třeba se taky naskytne nejaké mladá a sympatická, která bude chtít poznat zachovalého čížka z Paříže. Kamaráde, jak znám Čechy, tak v každý hospodě musí bejt peknej šrumec. Bolševik padnul, do prdele, v Praze se zase píšou dějiny."
"Tvoje nadšení bych chtěl mít, seš nenapravitelnej optimista. Radši mi řekni, jak si se domluvil s Mariane?"
"Normálně. Trochu omezím broušení a budu jezdit do Čech, jak to pude, a zůstanu s Mariane. Minule si mel pravdu, je

to moc hodná holka, abych ji nechal. Proste budu bydlet a žít na dvou místech. Co to je, ráno sedneš do auta a večer seš v Praze. Firmu mám rozjetou a já nepotrebu-ju mít statisíce, bude mi stačit deset klacku mesíčne, čtrnáct dní práce a sem za vodou."

"Myslíš, že se jí to bude líbit?"

"Říkala, abych se první podíval domu, a pak se rozhodnul. Vždyť s ní budu čtrnáct dní v měsíci, to je dost, ne?"

"Seš vůl!"

"No jo, to teď nevyřešíme... Hele, budeš mluvit ty, nebo mám mluvit já "?

"Kde?"

"No, až nás přivedou k Havlovi a dalším."

"Ty seš fakt vůl, Oline!"

"Třeba si z nás udělají velvyslance ve Francii, když jsou na ambasádě ještě bolševici."

"Panebože, drž už hubu. Tobě fakt není Mariane líto?"

"Jo, je, ale ona je doma ve Francii a já v Čechách . Doma, chápeš to?"

Překulili se pres Německo a každým kilometrem k hranici byli ner-vóznejší. Když vjeli do pásma nikoho za německou celnicí, klepaly se Olinovi ruce tak, že nemohl vytáhnout papíry, které jim dali na české ambasádě v Paříži.

"Dobrý den, celní a pasová kontrola," naklonil se do okýnka vysoký celník.

"Dobrý den," podali mu svoje papíry.

"Počkejte tady chvíli," vzal si papíry a odešel.

"Ty vole, teď nás zašijou a bude, určíte to zlomili zpátky a u moci sou zase bolševici."

"Oline, nesejčkuj!"

"Tak se podívej. Támhle ty Němci, co přijeli za námi, už odjížděj. Do prdele, co tam tak dlouho dělá? Kurva, jestli skončíme v krimu, tak si to hodím!"

"Ty vole, mám vážné obavy, že tě vyhodím z auta a pudem do Prahy pešky. "

"Hele, hele už jde, nese papíry!"

"Dekuji," podal jim celník průvodky k pasu. "Hezkej pobyt," zasalu-toval ještě.

Projeli kolem mohutné závory a několika vojáku v uniformách. "Kurva, zastav!" zarval Olin na Pavla, když přijeli do Rozvadova. "Proč?"

"Kurva, první cigáro doma, to přece k tomu patří, ne?"

Vystoupili a zapálili si.

"Veril bys tomu? Patnáct let. Tak vypadá nekonečno. Mám chuť polí-bit zem, jako to dělá papež."

"To bych nedělal. Podívej se, jak je to tu všechno špinavý. Ty silnice sou rozbitý, jako kdyby po nich jezdily tanky, vesnice je rozmlácená jako po další světový válce..., panebože, tady je středovek nebo co?"

"Houby. Tady bylo hraniční pásmo a nikdo sem nesměl, až se z toho dostaneme, bude to lepší!"

"Mám vážné pochybnosti. Nějak si matně vzpomínám, že to takhle vypadalo všude, už když jsem odjížděl."

"Vy jste Češi?" ozvalo se za nimi

"Jo," odpovedel Pavel. Za nimi stál mladý, nakrátko ostříhaný kluk, který v ruce držel balík bankovek.

"Vyměním vám prachy v kurzu, o který se žádný bance ani nesnilo!" "Jak to?" zeptal se Olin.

"Vy jste emigranti? Jo, proste tady se ještě nic nezměnilo, v bankách maj pořád ještě ten bolševickej kurz, já vám dám lepší, a vy ještě pomůžete potrebnejm lidem."

Domluvili se pohledem a vyměnili si po tisíci franku. Balík stovek v rukou je príjemne překvapil.

"Pavle," začal Olin v aute, "nechci bejt sejček, ale jestli to bude s tím kurzem fungovat, tak tady budeme žít za pár šupu jako páni. Slyšel si přece kluky, co to tady normálně stojí."

"Koupím dětem kola..."

"To jim můžeš koupit klidně i auto, a nezchudneš."

Ještě chvíli probírali finanční možnosti a optimismus se pomalu vracel i Pavlovi. Pak ale vjeli do Plzne. Špinavé, polorozpadlé baráky, deravé silnice, auta, která držela spíše silou vůle než konstrukčním záměrem.

"Vidíš, a takhle bude vypadat i Praha!"

"Houby, tu si bolševik vždycky hejčkal. Ale tohle je příšerný, to jsem nečekal, tohle je Balkán, to i v tom Rumunsku to musí vypadat líp! Podí-vej, jak jsou ty lidi stejně oblečený, tedy ne stejně, ale všechno má stejný barvy, podívej," cvrnknul Olin do okna, když zastavili. "Samoška, pres-ne jak si to pamatuji!"

"Jo, měj nějaký konzervy nebo co. Ale bojím se, že jsou v tom vejklade díl než já v emigraci."

Vtom k autu přiskočili dva kluci, jeden zvedl stěrače a druhý začal šmudlat přední sklo špinavým hadrem. Pavel nasraný stáhl okýnko: "Kur-va, co šílíte! Vymáchejte si aspoň ten hadr!"

"Hele, Češi," řekl starší, asi dvanáctiletý kluk a velkým obloukem od-cvrnkl vajgl pres kapotu.

"Tady žádná voda není, taháme ji až támhle z těch baráku!"

"Tak tady nemyjte okna tímhle sajrajtem!"

"Vyliž si prdel, čistotnej. Pojď, jdeme," mávl na kámoše, "tohle sou nějaký kolenovrti."

"Kurva, tak to snad utřeš, ne?" zarval na něj Pavel.

"Čum na zelenou, blbečku;" odpálkoval ho fakan a z kapsy vyndal krabičku marlborek.

"Kašli na něj a jeď, máme zelenou."

Pavel zapnul stierače a umyl okno, pak se za mohutného troubení za zády rozjeli.

"Koukám, že nás domorodci budou mít rádi. Počítám, že ti hoši po-sledního řidiče, kterého budou ten den dělat, vezmou železnou tyčí pres hlavu a přitáhnou ho máme k večeři. Kamaráde, dej na mne, co jsme od-jeli, rozmohlo se tady

kanibalství."

"Pavle, ty seš vůl, tady se nic nezměnilo, a když jsme tady žili, nebylo to jiný."

"Hovno, za mne by žádný usoplený frackové na semaforu nestáli, a když už, tak by řidiči houfně vystupovali a honili by je po celý Plzni!"

"Proste cějtěj šanci, tak si chtěj vydělat. Mne bejt jako jim, tak tady taky stojím a somruji Němce a ještě k tomu jim prodávám pekne mastnou becherovku. Já byl vždycky jen somrák, kamaráde," usmál se Olin.

"Bojím se, že máš pravdu." Desítky stánku sbitých z několika klacku a igelitu, které hned po výjezdu z Plzně vyskočily kolem silnice, nabízely cigarety a spoustu becherovky.

"Já vím, ty to vidíš jako průser a já jako dobrej základ do budoucnosti. Tyhle lidi, co tady prodávej, za pár let budou úplně stejný jako ty bohatý Němci. Proste měj v sobe obchodnického ducha, dneska prodávej beche-rovku, zejtra tramvaje."

"Oline, ty seš takovej vůl! Myslíš si, že z toho platejs dane, a opravdu seš presvedčenej, že je v tom fakt becherovka?"

"Ty se sem vrátit nemůžeš, já jo. V tom je mezi námi ten rozdíl, já to-muhle svému národu verím, a z tebe se stal Frantík," dostával se do varu Olin.

"Žádnej Frantík, ale co si mám myslet o zemi, ve který sem pár minut a už mi tu načerno, pár metru od celnice vyměnili prachy, ušmudlali okna a v nejakejch príšernej boudách nabízejí likér, který se normálně pije v lepších restauracích. A to sem zapomněl na vejklad s tema propadlej-ma konzervami. Tešim se na vládu, která bude tak dobrá, aby z nich vytloukla dane!"

"Seš posranej skeptik. Povíme si to za rok. Posereš se z toho,jak se to tu změní. "

Mlčeli až do Prahy, ale v Košířích jim to nedalo.

"No, na to, že si tohle město bolševik hejčkal, žádná sláva, ne?" zeptal se ironicky Pavel a podíval se na Olina.

"Ty vole, to je katastrofa!" kroutil nechápavě hlavou Olin. "Tady se všechno rozpadá. "

"Copak rozpadá, to se bortí už od války. Ale vidíš všude ten prach a špínu? Budu mít problémy v tom chodit, a to nejsem žádná čistotná pa-nenka. "

"To se fakt změní. Ten zasranej bolševik!"

"Já jedu pres most. Vyhodím tě u Anděla, jo?"

"Jasně, pudu ke Kocourovi..."

"Oline, a opatrně. Kdyby si nemel kde spát, kdykoli zavolej, bodu če-kat."

"Neboj," podali si ruce, ač to nikdy nedělali.

"Smě doma, vole, doma!" stačil mu Olin ještě říct, než za nimi začala troubit další auta.

Pavel odjel a Olin si zapálil první pražskou cigaretu. Chvíli stál u zá-bradlí, sledoval tramvaje a houfy lidí, který jakoby beze smyslu pobíhali sem a tam. Pak se nadechl a udělal pár kroku. Připadal si jako Arm-strong, když udělal první krok na Měsíci. Byl hrozne dojatý a musel se zhluboka nadechovat, aby zadržel slzy. Vychutnával si každý barák, kaž-dý kostelík, i ten podělaný tank číslo dvacet tri na monstrózním podstav-ci mu byl nějak blízký. Na Újezde odbočil a vešel na Kampu. Když uviděl Karlův most, bylo mu hluboké dýchání houby platné. Zapálil si a dlouho stál a čučel na ten most, na nahé zmrzlé stromy, na poloodstrojený vá-noční stromek, který se krčil u bašty, a strašně se mu chtělo zarvat: "Já sem doma, já jsem tady, slyšíte?"

Dokouřil a znovu vyrazil. Klopýtal po hrbolaté cestě, ale ani na chvíli nespustil oči z mostu. Konečně k němu došel, vylezl po schodech, opřel se vedle sochy Jana Nepomuckého a znovu Kouřil. Během té chvilky, co tam stál, mu hlavou proběhlo posledních patnáct let. Starý přístav v Ni-ce, úzké uličky v Marseille, neosobní preplnené parížské metro, ubytov-ny pro bezdomovce, první obroušené parkety s ksichtem Araba a pak Mariane. Vešlo se to do pár minut, jako kdyby ten čas namačkal do igeli-tového pytlíku a díval se na něj jako malý kluk, který si nese domu v pytlíku zlatou rybičku.

U Kocoura bylo narváno, protlačil se kolem pultu a našel si místo na pul zadku v poslední místnosti u hajzlíku. Zaklesl lokty do stolu a hltal každé slovíčko kolem sebe. Parta kluku, ke kterým se vecpal, kecala o hokeji. Nadávali mladým klukům, co odcházejí do NHL ještě dřív, než by si obrousili ostrohy v lize. Nezajímalo ho to. Jen se mazlil s melodií řeči. Když před něj pingl položil bez ptaní pivo, nábožně ho vzal, utřel si kraj kríglu a na jeden zátah ho vypil.

"Kurva, to byla žízeň," ohodnotil to kluk vedle něj, "na takovej splá-vek se musí umírat žízni."

"To jo. Za patnáct let chytí člověk pořádnou slinu."

"Kurva, ty si sedel patnáct let?" zeptal se kluk. "Anebo si se dneska rozved?" rozesmál se.

"Já byl v emigraci," řekl Olin a zamával si prázdným sklem o nové. "Neblbni, a kde?"

"Ve Francii"

"Byl si v Paříži?"

"Jasně, tam bydlím."

"Tak co děláš tady?" zeptal se ho nechápavě, tady je svrab a neštovi-ce. Všude, kam se podíváš, bejvalej bolševik, jen zahodili průkazky a dneska jsou z nich kovaní pravičáci"

"Já vím, ale to se změní, uvidíš!" Vzal si nové pivo a zabořil do něj rty.

Byl to neskonale slastný pocit.

"Hele, kluci von žil patnáct let ve Francii," informoval zatím celý stůl jeho soused.

"Já jsem Jirka," podal mu ruku.

"Olin."

"Tohle je Milan, Láďa, Kára a Flek. My sem chodíme každý pondělí, tady je nejlepší pivniště v Praze."
"Pivniště, my jsme tomu říkali tykadlo."
"Seš z Prahy?"
"Ne, z Klostrdlé. Ale už tam nikoho nemám. Chci si v Praze pořídit njakej kamrlík, abych mohl pendlovat."
"No to se budeš točit, než něco seženeš."
"Hovno točit, jestli máš franky, seženeš tady klidně i vilu na Vorechov-ce. Lidi jsou po tvrdejch prachách jako divý."
"Kde bych mel začít?"
"Prdni si inzerát. Nejraději do Večerky, a seš za vodou.
"No jasně...," skočil mu do řeči Flek, "ale radši povídej, jaký tam měj pivo a baby. Hele, jaký sou Francouzky, tady se říká, že to sou pěkný démonky. "
"Pivo stojí za prd, vůbec to neuměj točit, do všeho serou kyslič-ník uhličitej. Chce to silnej žaludek," pohladil Olin orosené tělo další plzně.
"Vidíš, já ti říkal, že ta emigrace určitě nebyla žádnej med." Všichni kolem stolu se rozesmáli.
"A ty Francouzky?"
"Jo, to je paráda. V Paříži není žádná móda, každá baba si nosí, co chce, a to, co jí pasuje. Sou vysazený na ty spodní sarapatičky...," básnil Olin, ale pořád si nemohl zvyknout, že celá hospod a hučí česky, že si nemusí objednávat, ale stačí jen zamávat prázdným sklem.
"Oline," řekl Jirka, když Olin domluvil, "my budeme muset jít." "Neblbnete, dejte si ještě jedno..."
"No, to by smě rádi, ale nejsou už šušne."
"Kurva, na to se vyserte, já to zacáluju. Pijte, já mám velkej den, ku-revsky velkej den." Olin vytáhl z kapsy balíček stočených stokorun. Stul zmlkl.
"No kurva, nežili jste si tam špatně, tak to jedno ještě zkusíme, ne? Když nás chce Olin pozvat," plácnul si spokojeně Jirka a ostatní se přidali. Olin objednal rundo na svůj Iístek a proložil ji rumy.
"Vy vůbec netušíte, jaký to je, vrátit se domu...," začal znovu, když před ne pingl rozložil objednané.
"My se nikam nevraceli , ale taky jsme si oddechli, to ti garantuji. Tady Káru to zachránilo od basy."
"Neblbni, a za co mel jit sedět?"
"Za samizdat..."
"Fakt?" vyvalil Olin oči.
"No jasně. Že jo, kluci, von se znal se všemi chartistama a tak. Řekni, Káro."
"Ahoj kluci, co tady slavíte?" zeptala se malá holka se špinavě blonďa-tými vlasy, která přišla ke stolu.
"Petro, sedni si. Tady Olin má velkej den, tak se rozhodl zacálovat nějaký to pivniště."
"Ahoj, já jsem Petra," podala mu ruku a sedla si na lavici naproti němu.
"Olin se vrátil dneska z emigrace. Po kolika že letech, Oline?"
"Po patnácti...," podíval se Petře do očí a uviděl tam zájem.
"Kde si žil?"
"V Paříži."
"Tam sem chtěla vždycky jet, to musí bet nádherný město..., pařížský kavárny," zasnila se.
"No to je, ale tady je to taky paráda."
"Tady," ušklíbla se, "tady akorát tak chcípl pes."
"Ba ne, já sem šel přes Kampu a to je nářez. Ten most, ty starý baráky, kostely a věže, hrozně mě to vzalo."
"Za tyjden toho budeš mít plný zuby a ještě se rád vrátíš. Nebo tady chceš zůstat na stálo?"
"Ne, to ne, budu pendlovat. Chvíli tady, chvíli tam."
"Čím se živíš?"
"Mám takovou firmu na broušení parket."
"Bože, jak já ti závidím. Hned bych tam jela a už bych se nikdy nevrá-tila."
"Ba ne. Praha by ti chyběla, tohle místo má hrozne moc do sebe." "Prdlajs," vzala si ze stolu pivo a zhluboka se napila.
"Oline, a jak je to tam s nezamestnanejma? Teda jaká je podpora?" "Něco kolem tří tisíc frankú."
"Kurva, to je balík, já bych byl nezamestnanej až do konce života." "To nemůžeš prepočítavat. Tam hrozně moc utratíš za nájem a za ci-gára."
"To nevadí, zbytek bych si vysomroval. Panebože, proč sem taky ne-emigroval, já byl vůl, že sem tady hnil."
"Tam to zase není tak parádní, jak se zdá."
"Běž do prdele, mákneš si a máš. Nikdo tě nebuzeruje a máš svoje.
Na dovošku si to hodíš k moři..., no jezdil si k moři, ne?"
"No, to jo. Jeden známej nám pučíval barák na pobřeží pod Nice."
"No, vidíš, tady si tak můžeš pučit chalupu u Řípu."
"l ten Říp je pekněj."
"Ty seš vůl..."
Prerušil je pingl s novou várkou piva. Kluci si je rozebrali, Petra si zapá-lila a podívala se Olinovi do očí. "Povídej mi ještě o Paříži..."
Řádky piv se táhly účtem ve čtyřech radách, pekně oddelené od skoro stejného lesa frťanu, když přišel nekompromisní pingl a sečetl to. Olin vytáhl balík stovek a odloupl z něj pěkný kus.
"Kam pudem teď?" zeptal se Olin spíše Petry než ostatních.
"Ke Hvězdičkám, kam jinam by smě šli, ne?" odpovědel Láďa a hned táhl celou partu pres náměstí.

"Žiješ s někým?" zeptal se Olin Petry, když zůstali o kousek za ostat-ními.
"Proč se ptáš?"
"Jen tak, abych to vede!."
"Nežiji. A ani nechci. "
"Ty si plánuješ, že zůstaneš sama?"
"To ne, ale v parte se mi to zdá lepší než se tahat jen s jedním. A ty seš sám? Myslím v Paříži."
Olin se odmlčel, a aby získal čas, zapálil si cigaretu.
"Jo i ne...," začal a povzdechl si. "Ona je Francouzka a neumí česky. Teď, když sem můžu, nevím co s tím. Vona by sem nejezdila, nerozumí tomu tady, nelíbí se jí tu."
"Ona tady už byla?"
"Jo, jednou jsem ji sem poslal, ještě za bolševika. Vokrad ji skoro kaž-dej Čech, se kterým se potkala."
"To je blbý. Ale blbější se mi zdá, že se chceš vrátit. Co tady budeš dělat?"
"To ještě nevím. Mám takovej letitej sen pořídit si rockovej klub s dob-rou palírnou. Hodně levnej a pořád plnej."
"To by stálo peknej balík..."
"Hele, co je s vámi? Táhnete se jako smrad," křičel na ne pres celé náměstí Milan. "Anebo nám Olin hučí do Petry? To bych ti nedoporučo-val, ta je jak skála Všichni jsme hučeli, nemám pravdu?" Celá parta před nimi se rozesmála. Zapadli do vinárny, Olin objednal několik lahví vína a pár krabiček spart.
"Oline, seš frajer," pohladil flašku před sebou Kára, "jestli bude tak-hle slavit každej emigrant, co se vrátí, nevyleze českej národ z opice."
"Neblbni, takovej grand jako Olin se už nevráti. Ti ostatní si sedej na těch svých balících dolaru a nám, co tady trpěli, nepustěji ani chlup!" přidal se Milan.
"Když sem na to těch patnáct let čekal, tak přece nebudu škudlit na nějaký tý flašce."
"Jasně, s Olinem vzhůru do bezvědomí!" Skleničky si cinkly nad prostředkem stolu.
"Škoda peněz, ne?" usmála se na něj Petra.
"Opravdu ne, a kluci si to zasloužej. Když dělali ten samizdat a tahali se s estébákama. Já si jich moc vážím, já bych na to asi nemel odvahu."
"Von tady někdo dělal samizdat?" zeptala se party Petra. "Kdo z vás je ten inťouš, co ví, co to slovo znamená?"
"No jasně, tady Kára přece," mrkal na Petru Jirka.
"Von vo tom nechce moc mluvit."
"Tomu se nedivím. Oline, dívej se trochu kolem sebe," zapálila si ciga-retu a odešla na záchod.
"Hele, Oline, vona je fajn holka, ale její táta byl vělkej bolševik, tak jsme jí radši nic neříkali a radši jsme ze sebe dělali tupý burany, chápeš?
Tady si nemohl každému kecat, co děláš, estébáci měli uši všude!"
"Jo takhle?" rozesmál se Olin.
"Tak o tom před ní nemluv, my jí to časem řekneme sami. Takhle by se nasrala, že sme jí to neřekli."
"Jasně."
"Hele, Oline, když jsme u toho vína, nemohli by sme si dát nějakou chuťovku? Maj tady skvostný ďábelský toasty."
"No, to bych si dal taky. Naposledy sem jed u pumpy v Německu nějaký posraný hamburgery."
Olin objednal celou mísu toastu.
"Koukám, že to pekně rozjíždíte, ale já budu muset jít," řekla Petra, když se vrátila.
"Proč? Kam bys chodila, noc je ještě mladá!" vyskočil Olin a táhl ji za ruku zpátky na židli. "Jestli chceš pít něco jiného, objednám to."
"Ne, opravdu ne. Oline, pusť mě," vytrhla se mu.
"A uvidím tě ještě někdy?"
"Jasně, Petra s námi chodí často, že jo?"
"No, někdy chodím s klukama ke Kocourovi, někdy k Tygrovi, určitě se někde uvidíme," otočila se na podpatku a odešla.
"Co se jí stalo?" zeptal se Olin.
"Ale toho si nevšímej, vona je zabouchla tady do Milana, ale Milan ji nechce. "
"Blbost že nechci. Nabídl jsem jí, že spolu můžeme čas od času nezávazně spát, a to se jí nelíbilo, tak si nabrnkla nějakého frajera, co hraje v jedné kapele. A když ten jí dal taky kopačky, tak se vrátila a čas od času s námi chodí na pivo."
"Takže teď s nikým nechodí?"
"Máš zájem?"
"Je docela dobrá, ne?"
"Vyser se na ni, takovejch tady najdeš, vona je proste padlá a neví, co chce."
"Hele, popojedeme. Přeci se z nás kvůli Petre nestanou abstinenti?" Olin proložil další skleničku frťanem pravé skotské, kterou parta přivítala hromadným jásotem.
"Tak na to," povstal Olin, "že ty zasraný bolševici jsou v prdeli." Skleničky, ten večer už asi posté, zazvonily.
"Hele, kluci, nevedeli byste, kde bych mohl přespat?"
"No," hukot u stolu ustal, "u mě to dneska nejde, snad bys mohl ty, Káro?"
"No, snad. To se ještě dohodneme, času dost..."
Znovu si připili. Olin ucítil studenou ruku na zádech, která mu vždy neomylně signalizovala, že se blíží příšerná opice. Otřásl se a objednal si kafe. Nenápadně od sebe odstrčil nedopitého panáka a snažil se soustře-dit na hovor, který mu

ale unikal jako písek mezi prsty a mizel v prosto-rách prastaré hospody.
"Vstávejte, vstávejte," uslyšel nad sebou a cítil, jak s ním někdo clou-má.
Těžce zvedl hlavu a snažil se zaostřit člověka nad sebou.
"No tak, musíte zaplatit a jít, my už zavíráme."
"Kde to sem?"
"Ve vinárně. Dostanu od vás osmnácetdvacet korun."
Konečně si uvědomil, kde je, rychle se rozhlédl, ale kluky neviděl. "Kde jsou ty, co tu seděli?"
"Ty už odešli před hodinou. Říkali, že to zaplatíte."
"No jasně," Olin vytáhl svoji ruličku a zaplatil.
"Nenechali mi tady adresu? Já mel u nich spát."
"Ne, nic."
Olin se vypotácel před vinárnu, nohy ho neposlouchaly, ale cítil, jak se to pomalu lepší.
"Prosím vás," zeptal se jiného odcházejícího, "nevíte, kde je tady nějaký nonstop nebo hospoda, kde měj ještě votevříno?"
"Teď už nic, je pomalu půl třetí ráno. Teď snad bude otevrenej nejakej stánek na hlavním nádraží, ale to nevím jistě. Já bych tam nešel, ani kdy-by tam čepovali zadarmo."
"Dobrej nápad. Když sem mohl dělat klošárda v Nice, Marseille a Paří-ži, proč bych si to neprub tady, ne?" rozesmál se, ale ten člověk už před ním nestál.
Bylo to jako z Katky. Byl ten člověk opravdu, nebyl..., smál se a hodně vratkou chůzí se vydal na cestu. Zase na něj dopadla ta strašná radost, ten nepochopitelný pocit, že je doma, osahával patky soch na Karlově, moste, zdravil se s každým domem, který poznal, smál se a brečel zároveň uprostřed spící a prázdné Prahy, házel drobné do kanálu, aby se ještě jednou, co nejdříve, vrátil. Dojímal se každým krokem až k závrati.
Na nádraží bylo poměrně dost lidí. Trochu se přilízl, povytáhl si džín-sy zpátky do pasu a dopnul si bundu proti kose. Chvíli se poflakoval jen tak, až narazil na partu somráku tak v jeho veku. "-,
"Ahoj," pozdravil je. Ale nevěnovali mu pozornost. '
"Hele, kluci, je tady ještě votevřenej nejakej stánek, de bych si mohl dát ještě lahvový? Koupím vám taky, jestli chcete."
"No jasně," vzali ho okamžitě na vědomí. "Sice už je zavřeno, ale my víme, jak na to. Dej nám nějaký prachy a my to zařídíme." Vytáhl stovku a podal jim ji
"Hele, mne říkají Pazour, a tohle jsou mí kámoši Viki a Čórka. Počkej chvilku a dáme si ,za tohle z dedka vyrazím aspoň deset kousku."
"Já se jmenuji Olin," sedl si na lavici a zapálil si
"Kdo tě sem prskl?"
"Zavřeli vinárnu a já nemel kam jít, tak sem si rek, že když sem mohl dělat klošárda ve Francii, tak proč bych to neprub tady."
"Tys byl ve Francii?"
"Patnáct let, dneska sem poprvé v Čechách. Je to paráda."
"No, jasně. Hele, už de." Přišel Pazour s náručí plnou lahváku. Každé-mu podal jednoho a z kapsy vytáhl otvírák a jedním tahem všem otevřel.
"Tady Olin žil ve Francii. Je to emouš, vole."
"Jo?"
"No, fakt," napil se Olin teplého piva.
"Hele, pudem si to vypít ven, za chvíli tady začnou chodit policajti, a ty nemusíme zrovna potkat, ne?
Vyšli před nádraží, prošli půlkou parku a zalezli do kůroví, kde byl malý plácek plný starých hadru a milionu vajglu.
"Sem se zašíváme, když nechceme, aby nás někdo viděl, že?"
"Máte to tady dobrý, jen trochu kosa na veget venku," řekl Olin a oto-čil se. Vtom dostal strašnou ránu pěstí přímo do obličeje. Okamžitě upa-dl na zem a v poslední chvíli se sbalil do klubíčka. Všechny ty kopance nestačil ani počítal. Proud krve z nosu se mu valil pres prsty, kterými si chránil ksicht.
"Nech ho," uslyšel ze strašné dálky, "už má dost!" Poslední, co zare-gistroval, byly cizí ruce v jeho kapsách a pak už se propadl do červených, stále rychleji se otáčejících kol.
Probudil a ho hrozná zima. Namáhavě vstal, strašně ho bolela záda a nakopané ledviny. Začal se upomínat, co se stalo. Sáhl do kapsy, kde mel peníze, ale bylo to marné. Nenechali mu ani pěťák. V bunde chyběl pas, cigarety, zapalovač a klíče. Poodstoupil a něco mu zachrastilo pod botou. Byly to klíče a kousek od nich ležel pas s papírem z ambasády.
Vzal si papíry a odešel na nádraží. Lidi před ním ustupovali jako kdyby měl lepru. Našel hajzlík a vešel.
"Pro boha, co se vám stalo?" vykřikla hajzl bába a hrnula se k němu. "V noci mě přepadli před nádražím."
"Že sem v noci chodíte, je to tady samec ten propuštěnej vězeň. Sem se bojej i policajti."
"Mohl bych se u vás umejt?"
"Jasně, vezmu vás do kamrlíku. Mám zavolat policajty?"
"Ne, to ne!"
"Doni by stejně Brd vypátrali. Běžte se umet, stě samá krev."
"Ale já nemám peníze, všechno mi vzali. Já vám to zaplatím odpoled-ne, až potkám kamaráda."
"Není třeba, já vám zatím uvarim kafe." Umyl se, vypil kafe a vyslechl si jeden lidský osud v kostce. Když zase stál před nádražím, mezi davy spěchajících lidí, dostal teprve vztek.
"Já sem takovej debil, že mi není rovno! Takhle si naběhnout. Ty kluci

by byli debilové, kdyby mne nezkusili."
Stoupl si před telefonní budku s nataženou dlaní a historkou, jak nut-ně potřebuje drobný na telefon. Během chvilky mel v ruce pár mincí. Potěšilo ho to. Ve Francii by mu to trvalo o pěknou dobu déle. Když mu ale automat sežral jednu z mincí a ve sluchátku se neozval ani tón, vrátil se zpátky na zem. Až třetí zafungovala.
"Ahoj Pavle, stala se mi taková blbost..."
"Aha," skočil mu do řeči, "přepadli tě a nemáš ani korunu, co?" "No, tak to nebylo, ale prachy nemám. Mohli by smě se někde sejít?" "Jak tě tak šacuji, budeš potřebovat drškovou. Kdysi mívali dobrou v Koruně. Za puI hodinky sem tam, počkej na mě."
Šel na Můstek a mel strašnou chuť na cigáro. Na zemi sice potkal pár ucházejících vajglu, ale nechtělo se mu druhý den v Čechách přecházet na něco, co se naučil první dny emigrace. Nakonec nevydržel a jeden pěkný vajgl si sebral. Upravil ho do prijatelné podoby a nechal si připálit. Bylo mu trapně.Pavel přišel přesně, jak slíbil. Prohlédl si Olina a uznale pokýval hla-vou.
"Koukám, že se tady zabíháš pěkně rychle. Takovej nateklej pysk, to potřebuje kopu dobrých kámošů!"
"Ani ne, naběhl jsem si sám. Přijdu v noci vožralej na nádraží a vytáh-nu tam balík stovek, normální kretén. Měli mi dát víc."
"No, máš k tomu správnej přístup. Proč si nezavolal a šel chrápat na nádraží?"
"Byl sem vožralej a hodiny byly hrozne unavený."
"Hele, tady máš prachy za tisíc franku. Ty si vyberu až doma. Doufám, že ti to vydrží dýl než do dvou. To přijdu k tomu Kocourovi. "
"Jasně, dvakrát bIba hrát nebudu. A dík, Pavle."
"Jo, jasně. Až se vrátíme, přibereš si pár kanceláří na broušení navíc a budeme si kvit."
Olin si vychutnal horkou drškovou, dvě kafe a jednoho pořádného buř-ta. Ještě se potřeboval trochu vyspat. Chvíli váhal mezi spánkem v tramvaji od konečné na konečnou, ale nakonec zamířil do nonstop kina. Když ve dvanáct vypadl, cítil se v té nejlepší formě. Pomalu se začal šourat na Malou Stranu. Koupil si troje noviny a zapadl ke Kocourovi. Doufal, že mimo Pavla se zastaví i kluci ze včerejší party. Mel chuť jim říct, co si o nich myslí.
"Ahoj," řekl Pavel a sedl si. Olin se mu prekvapene podíval do obliče-je. Pavel byl bílý jako křída a klepaly se mu ruce.
"Co se stalo?"
"Ta kráva! Panebože, to je kráva!"
Rychle si vzal od pingla pivo a na jeden zátah ho vypil.
Víš, co mi řekla? Že hned po sameťáku podala žádost o rozvod, a dokud soud nerozhodne, děti mi nepučí ani neukáže. Pak tou svou krásnou nožičkou skopla dárky pro děti, co jsem položil za dveře, a přibouchla je. Chvíli jsem na ni bušil a pak přijeli policajti a vyhodili mě z baráku. Kráva!"
"To snad nesmí, ne?"
"Nesmí. Copak já vím, jak to tady chodí. Policajti mi řekli, že musím počkat na soud, anebo jít na sociálku, ale ta mi stejně nepomůže. Tak jsem se jich zeptal, kde tady najdu soudce. Víš, toho jak vydává predbež-ný opatření. To zase na mě čuměli jak na vola, pomalu by mě odvezli na záchytku. Zasraná země. Zítra to balím a jedu domu. Pane vrchní, je-den velkej rum," poručil si.
"Pavle, neblbni, řekli jsme si, že tady budeme tejden. Večer jí zkusíš zavolat, třeba se do tý doby uklidní."
"Blbost se nemůže uklidnit, vole."
"Tak jí řekni, že jí přestaneš platit, dokud ti děti neručí, a uvidíš, jak je budeš mít na krku od rána do večera."
"Pitomost. To sem na ni rval pres ty dveře a bylo jí to u prdele. Místo aby jí ty policajti ty dveře vykopli, tak zamázli mě. Fakt je to zasraná země, pamatuj si to!"
"Není. Přece podle tví starý nebudeš hodnotit všechno, co se tady děje.
Čet si noviny?" nalistoval Olin několik článku, o kterých si myslel, že by je mel Pavel číst.
"Kašlu na ne!"
"Neblbni, přece si kvůli jedné krávě neposereme celej pobyt!"
"Pane vrchní, ještě jednoho ruma. Dáš si taky?"
"Ne, Pavle. Po včerejšku se budu držet zkrátka. Ty by sis mel dát taky pozor, aby tě ségra nevyprodila jako tvoje stará."
"Snad ne. Ta když viděla franky na stole, tak by mi střelila zbytek rodi-ny."
"Buď nad věcí. Dáme si pár piv a pudem se někam podívat."
"Jo, snad to přejde a pak si dáme vylkej sjezd."
"Co to je?"
"Začneme u Vola, pak pudem ke Sluncum, k Bonapartovi sem ke Kocourovi a pak se uvidí, jak budeme lítat."
U Vola se pohádali jako koně. Sedli si ke stolu u pípy a Pavel dál nasrkne nadával na Čechy. Až od stolu, ke kterému si přisedli, vyskočil chlá-pek a začal rvát, ať si táhnou, odkud přišli, že nikdo není zvědavý na po-srané emigranty, co si hráli zadek v cizině a běd' by chtěli nadávat. Olin se zapojil a snažil se vysvětlit, jak jsou rádi že jsou doma, ale sprdli ho taky. Nechápali to, jen nadávali, a tak nakonec vypadli. Pavel vibroval jako prase před porážkou a hned u Sluncu si dali dva velké za sebou, zalili je
dalšími várkami piv, ale jakmile se profláklo, že jsou emigranti, dostali se do další hádky. Nakonec skončili u Bonaparta a ještě přede dveřmi si dali ruku na to, že o emigraci už ani slovo. Pak se nacpali ke stolu sta-rých máničeк.
Oline, taky tě ten tvůj mistr tak sere?"
"Jasně, ale je to starej komouš, tak s nim brzo zatočíme," navodili de-batu domorodců, která okamžitě zabrala.

"Kde děláte?" zeptala se jedna máňa.
"My, my... no jsme u Metrostavu," vykoktal Olin.
"My jsme v podniku měli taky pěknejch pár rudejch kurev, ale už jsme s nima zametli."
"No, my se na to chystáme. Pak vybehnem se soudruhama z ROH." "Tak bacha, tam já jsem. My vyženeme jenom rudý, ale odbory si ne-cháme, ty budou vždycky třeba. Celej Západ je má."
"Jo, ale záleží jaký," kontroval Olin.
"Co jaký? Odbory sou odbory!"
"No, záleží na tom, jestli sou levý nebo rozumný."
"Tak to je na Západě?"
"Jasně!"
"Tak my budeme ty rozumný!" rozhodl se. Pozvali ho na frťan. Hád-ky skončily, pro všechny byli kluci z Metrostavu, co chtějí vyhodit rudé kurvy.
Olin přidal ještě několik zpráv z hokeje, které si přečetl ve Večerce, a poprvé se v hospodě cítil tak, jak si představoval. Otočil rumy a pro-ložil je pivy.
"Ahoj, Oline," ozvalo se za ním.
"Ahoj," otočil se a uviděl celou partu ze včerejška.
Jirka, který stál v čele, nejistě přešlapoval a čekal, až Olin promluví. "To sou voni?" zeptal se Pavel.
"Jo, to sou voni..."
"Stě pěkný sráči, pánové. Nechat si platit a pak utéct jako malý par-chanti, na to tedy musí bejt žaludek."
"My ho tam nechtěli nechat, ale byli jsme tak sjetý, že jsme to proste nezvládli. "
"Hovno! Normálně jste se na něj vysrali běžte do prdele!"
"Dáme jim pres hubu?" ptali se nadrženě noví známí od stolu. "Ne, ať jdou do prdele. Stejně si přišli jenom pro prachy!"
Parta se otočila a vycouvala z hospody. Olin se za ní otočil a uviděl, jak ve dveřích zůstává Petra. Vstal a přišel k ní.
"Ahoj..."
"Ahoj, kluci nejsou tak špatný, ale i ty si se choval jako ruskej důstojník, tak toho využili a pak si tě nikdo z nich nechtěl vzít domu. Bylo to blbý z obou stran."
"Já to tak nevidím, nechali mě tam... Ty nejdeš s nimi?"
Rozesmála se. "Nejdu. Sem na ne naštvaná, že tě tam nechali."
"Nechceš si k nám sednout?"
"A budeš mi nadávat, že tě tady nechám, až se ožereš?" "Třeba se neopiji."
"To by bylo dobrý. Moc pěkně vyprávíš o Paříži."
Posunuli Pavla a sami se nacpali do rohu.
"Tak vyprávěj ještě něco," řekla, když upila z nového piva. "Co kdyby si mi něco řekla o sobě? Vůbec nic o tobě nevím." "Kluci ti o mne nic neříkali?"
"Já si to nepamatuji..."
"Aha, dovedu si představit, co z nich vylezlo. Voni si totiž představu-jou, že dobrá holka leží s někým neustále v posteli, a když se tomu kluko-vi nechce, tak ho neotravuje, případně něco uklohní, než se vrátí z putyky. Já chodím rád a do hospod, vařit neumím a ta postel nic moc." "Tak tomu nevěřím. "
"Nemusíš, ale já se bojím, že si myslíš to samý, co voni."
"To ne ni pravda," bránil se.
"Tak víš co? Dáme si takovej slib. O tý posteli dneska už ani slovo,nebo odejdu, jo?"
"Jasně. Já bez toho taky vydržím." Rozhodil rukama tak, že málem vyrazil Pavlovi zuby.
Začala se mu líbit. Skoro přestal pit frťany, které ona vůbec nepila, nenápadně je podstrkoval Pavlovi a před sebe si dával jeho prázdné skle-ničky. Nasadil ty nejlepší historky, bájil o Paříži tak, jak ji vůbec neznal, slova mu létala z pusy jako přeslazená šlehačka a hltal její rozzářené oči,které mu visely na rtech, a rovnal si prsty do pěstí, aby zaplašil chuť po-hladit ji.
"Oline, Oline...," vytáhl ho z toho oblaku Pavel.
"Tady kluci jedou do nějaký vinárny na Vinohradech. Pojedete?" Podíval se na Petru a z jejích očí vyčetl nesouhlas.
"Ne, asi ne."
"No dobře, ale kde budeš spát? Já se asi vrátím pozdě a ségra tě domu beze mě nepustí. Přece nebudeš zase spát v roští u nádraží."
"No, to nebudu. Já si něco najdu, aneb o na tebe počkám před barákem..."
"To je pitomost, pojďte s námi, ať se můžeš vyspat!"
"Neboj se o něj, já ho nechám přespat. " Oba dva se na ni vyjevené podívali.
Seděli u Hvězdiček sami dva a hlavní bariéry byly už dávno za nimi. Olin si dokonce myslel, že její vyhrůžka o odchodu nebyla tak vážná. Několikrát se dotkl její ruky, a ona se neodtáhla. Dodalo mu to odvahy a přisunul si židli o notný kus blíž.
"S tím, že by si koupil hospodu na rockovej klub, to si myslel vážně?" zeptala se po chvíli, když si předtím pobaveně zkontrolovala vzdálenost židlí.
"Jasně. Když jsem se dneska flákal po městě, došlo mi, že to tady opravdu chybí. Spousta rockeru nemá kam chodit, spousta mladejch kapel nemá zase kde hrát. Dám to dohromady, spokojený můžou bejt všichni. "
Dělal si to někdy? Máš nějaký zkušenosti?"
"Nemám, ale když si vezmeš daňového poradce na prachy, tak zbytek nemůže bejt tak strašnej."

"Já to taky nikdy nedělala, ale nedovedu si to představit. A kde chceš sehnat ten lokál?"
"Zajdu na radnici. Jak sem si vším, v Praze je tolik volnejch prostor, že by tady mohlo být víc rockovejch klubu než v Amsterdamu."
"Ty si to představuješ tak, že přijdeš na radnici a řekneš jim, já mám takovej nápad, potřebuji pro to nějakej prostor? Tady seš v Čechách, Olinku, dokud nenatlačíš obálku, tak tě ani vrátnej nepustí do baráku."
"Tomu nevěřím. Teď po revoluci budou ty úplatný kurvy pěkně u země."
"Nikdy bych nevěřila, že na někom ta emigrace muže bejt takhle vidět. Ale já mám nejakej nápad. Dej mi pár dní, jo?"
"Ty tam někoho máš?"
"Řekla sem, že to máš nechat bejt. Pudem, sem utahaná jako kote." "Hezký kote," dodal.
"Zapomněl si na naši dohodu?"
"Promiň, lichotka není postel, ne?"
Došli do uliček za újezdem a zastavili se před starobylým domem. Petra vytáhla klíč a dala si prst na rty. "Teď potichu, tady bydlej samý sta-rý lidi, co mě futr šmírujou!"
Vyškrábali se až pod střechu, kde mela Petra malý pokojík. Olin si ho okouzleně prohlížel, hladil tlusté kamenné zdi a vykukoval z okýnka na střechy protějších domu.
"Je to tady ohromný."
"To je, ale trochu malý, ne?"
"No, to jo, ale...," chvíli si tu otázku rovnal na jazyku, "kde tady budu spát?" Ukázal na jedno kanape a na úzkou uličku mezi skříněmi a kni-hovnou.
"Tady," jedním tahem roztáhla gauč, takže vyplnil onu uličku. Ale ani se mě nedotkneš! To bych tě okamžitě vyhodila."
Jasně, slíbil.
"Tady za dveřma je umyvadlo, můžeš se umět."
Protáhl se do nejmenší kuchyňky, kterou kdy viděl, a v malém, ještě litinovém umyvadle se opláchl. Vrátil se do pokoje a vyměnil si místo s Petrou. Svlékl se a chvíli váhal nad tím, jestli si nechat slipy nebo ne.
Nakonec se neodvážil, nechal si je a zalezl pod deku. Než se ve dveřích objevila Petra, vykouřil cigaretu. Vešla v modrém županu, usmála se na něj a zhasla.
"Dobrou noc. A dík za nocleh."
"Ani se mě nedotkneš!" pošeptala mu do ucha, svlékla si župan a leh-la si na něj.
"Já chci jednou bejt taky chlap, co se vrátí z hospody, lehne si na ženu a dělá si, co chce, víš?"
Probudil ho hukot tekoucí vody. Otevřel oči a chvíli se kolem sebe nechápavě díval.
"Dáš si taky kafe?"
"Jo, rád."
Vešla nahá do pokoje s tácem v ruce. "Líbím se ti?" zeptala se ho.
"Moc. Bez toho tácu by to ale nebylo ono." "Mám malý prsa, ně?"
Její bezprostřednost ho brala.
"Ne. Mne se takhle líbej. Mám se tě zeptat, jestli nemám malý nějaký partie?"
Položila tác se dvěma hrníčky a houskami na stul a rozesmála se. "Za-čínám se bát, že budeš vtipnej!"
Kouřili v posteli. Držel popelník na svých prsou a díval se na její světlé chloupky na paži, které prosvítaly proti oknu.
"Řekneš jí to?"
"Co?" zeptal se, i když věděl, na co se ptá.
"Tý tví pařížský holce o nás dvou."
"Jo, určíte jo."
"Lžeš jako každej chlap. Bože, já sem blbá. Mne nevadí, že ji máš. Já s tebou nežiji, a my jsme jen po pěkným večeru skončili v posteli, což se stává. Ale jak k tomu přijde vona?"
"Ne. Já jí to fakt řeknu. Musí se to vyřešit. Já bych s tím stejně neumel žít moc dlouho."
"Tak na to si počkám. Ale na mě se nevaž. Budeme jen kamarádi a uvidíme, co to s náma udělá. Nesnáším po první noci sliby o věčný lás-ce, ale varuji tě. Když se do tebe zamiluji, bodu chtít všechno. A ty, za-tracenej chlape, děláš všechno proto, aby se to stalo."

"Tak co? Celou cestu máš plnou hubu kecu, ale když už támhle svítí Paříž, je tady nějaký podezřelý ticho," řekl Pavel po dlouhé ubíjející cestě z Prahy do Paříže.
"Kurva, tobe se to kecá, ty to máš jasný. Stará tě nechce, děti ti neuká-že a s Čechami nechceš žít. Mne se tam na rozdíl od tebe líbilo." "Jo? Vosomrovali tě, vokradli tě, ždímali z tebe každou korunu..."
"Myslíš, že když jsem byl mladej, že jsem byl jinej?"
"Asi ne, ale rozdíl je v tom, že teď to platíš ty! Podívej, jak je to město krásný," ukázal pres prědní sklo na Paříž, na rozsvícenou Eiffelovku, bludiště uliček a bulváru, které se před nimi objevily.
"Ať chceš nebo nechceš, prožil si tady většinu svého dospelýho života.
Necejtíš, že se vracíš domů?"
"Jo, patriím sem, ale je to, jako kdyby si mne rozřízl na dvě půlky. Ještě se mi stejská a už sem rád, že jsem tady. Proste schizofrenik."
"Tak dej bacha, aby ti to nezůstalo." Pavel zatočil pres most, projel kolem Louvru a pokračoval k Bastile.

"Ty mě hodíš domu?"
"Jo, ten kousek si můžu zajet."
"To je fajn. Zajdeš na kafe?"
"Určíte ne. Jen si to pěkne vyžer sám. Pěkne si sedneš, dáš si pivko, co ti Mariane dotáhla domu, a budeš jí vyprávět, jak si se v Praze mel. Hlavně vo tom, jaký sou tam hodný lidi!"
"Ty seš fakt vul. S Petrou je to jenom tak."
"Všiml sem si. Když jsme odjížděli, tak do ní stačilo drknout a brečela by jako stará kurva."
"Houby. "
"No, ty si k tomu taky nemel moc daleko. Sbal se a vypadni, nebudu zajíždět až k vám, abych se nemusel motat těma jednosmerkama! A ne-zapomeň přijít v pátek. Ale ne k Bonapartovi, ke Grobiánovi!"
Olin vystoupil, přehodil si tašku pres rameno a počkal, až Pavel odje-de. Pak se otočil a zašel do nejbližšího kafe. Sedl si k bar pultu, objednal si pivo a kalvádos a zapálil si cigaretu. Bylo deset a chtěl tu vydržet do dvanácti. To byla doba, kdy by Mariane mela dávno spát. Nemel sílu se s ní bavit, poslouchat její klidný, tichý hlas plný otázek. Napil se a rozhlé-dl se po kafi. Bylo jako každé jiné, ale jemu připadalo nové. Hlavně jiné. Jako kdyby ho viděl poprvé v živote. Mel bych sílu se na tohle vykašlat a žít tam? ptal se sám sebe. "Prožil jsi tady většinu svého dospelýho živo-ta," uslyšel Pavla. Znovu se napil. Pivo bylo teplé, málo horké a po jazy-ku běhaly bublinky po kysličníku. Otřásl se a na jeden zátah vypil kalvádos.
"Dáte si ještě jeden?" zeptala se ho mladá holka za pultem.
"Vi," převalil si to slovo na patře a vzpomněl si, jak byl kdysi na úřade, který pomáhal uprchlíkům. Stál před starší paní, která na něj mluvila co nejpomaleji. Slova, o kterých si myslela, že jsou mezinárodní, vyslovovala obzvlášť zretělne, ale jemu to bylo houby platné. A tak jen stál, díval se a říkal vi, vi. Nakonec nad ním paní mávla rukou a dala mu do ruky malý lísteček s adresou a vyhodila ho za dveře. Tam teprve pochopil, že slova, která ho naučili klošárdi v Nice, mu na úřadech budou k hovnu. Ale jako kanál muže nadávat z fleku. Než došel k noclehárně klošárdu, několikrát podstrčil svůj papírek kolemjdoucím policajtům. Chlapík u vchodu mu odebral papírek a postrčil ho dál. V davu špinavých rukou se probil ke kalíšku s polévkou a zaplul do velké místnosti s patrovými postelemi
"Merde, merde!" rozerval se nad tou bezútěšnosti
"Ještě jednou to samý?"
"Vi," pokýval hlavou a zapálil si novou cigaretu.
Konečně naskočila půlnoc. Odněkud se vykulila tlustá Arabka a rezolutně začala podmetat zbylé hosty. Zaplatil a vyšel ven. Chvíli váhal nad vedlejším barem, ale byl tak utahaný, že zamířil domu. V oknech byla tma. Opatrně odemkl dveře a vplížil se po špičkách do predsíne.
"Oline, Oline?" ve dveřích se objevila rozcuchaná hlava Mariane. Bo-sky vběhla do predsíne a vrhla se mu kolem krku.
"Oline," pohladila ho po tváři, "moc se mi stýskalo."
"Mne taky, jak si se tady mela?" Hned si uvědomil, že udělal grama-tickou chybu, kterou běžne nedělal.
"Ty si tam zapomněl francouzsky!"
"Neboj, jen sem moc unavenej."
"Já vím. Cítím pivo a kalvádos. Dej si sprchu. Já ti udělám něco Lehkého k jídlu, chceš?"
"Jídlo nechci, nemám hlad. Jen bych se něčeho napil."
Zalezl do sprchy a chtěl tam zůstat nejmíň do rána.
"Proč si nezavolal?" pokřikovala na nej z kuchyně.
Vypnul vodu a zabalil se do ručníku.
"Tam odsud se dá volat jen z pošty. A když maj otevřeno na pošte, ty nejseš doma, když seš doma, maj zavřeno na pošte."
"Tam neměj telefony na karty?" vyvalila oči.
"Ty si to nepamatuješ?"
"Moc ne. Sedni si," ukázala na křeslo, "a zavři oči." Ucítil v dlani něco studeného. Otevřel oči a podíval se na třetinku studené plzně.
"Ty seš zlato. Kde si to sehnala?"
"To je, viď? Zeptala sem se našeho vrátního. Toho, co pije to, co teče, a on mi poradil jednu samošku v šestnácté čtvrti Tam je měj. Pij, vzala sem jich dost!"
"Seš moc hodná. Taky sem ti něco přivez." Z tašky vyndal malý pytlík a podal jí ho. Nedočkavě ho otevřela.
"Prstýnek... a s českými granáty. Je nádhernej!" sedla si mu na klín a začala ho líbat.
"Počkej, ještě se napiji," odstrčil ji jemně.
"Mám to brát, že je zásnubní?"
Trhlo to s ním. Dopil zbytek piva a zeptal se: "Ty by si se chtěla vdá-vat?"
"Ne, neboj. A taky mi promiň, jak jsem byla protivná, když si odjížděl. "
"Nebyla. "
"Ale jo. Řekni mi, jak si se rozhodl. Vrátíš se tam?"
"To sem nikdy neřekl. Je to složitější, ale dneska sem tak utahanej, že ti to povím až zejtra. Pudem si lehnout, jo?"
"Jasně, ještě mi řekni, co na hranicích a tvůj první pocit, když jste je přejeli. "
"Nádhera," dal jí pusu, ručník přehodil pres židli a zalehl. ještě slyšel, jak vyplachuje flašku od piva, aby ráno nesmrděla, a pak usnul.

Druhý den dodělal rozjetý kšeft a převezl stroje na další štaci. Čekal ho velký byt, ale v zachovalém stavu. Udělal si predbežný odhad, zavolal majiteli a nechal si ho schválit. Potom obvolal několik budoucích klientu, zaparkoval auto před barákem a vydal se pešky městem. Do schůzky s Mariane zbývalo ještě dost času.

Normálně to těšil tak, že odjel na mís-to, koupil si noviny, a než přišla, vypil pár piv. Dneska mu to nedalo, brouzdal zimním městem jako turista, četl si jídelní lístky před hospoda-mi a nebránil se pocitům srovnávání, které na nej dopadaly jako déšť. Intenzivní pocit predĕIu v jeho živote, který mel od odjezdu, ho pomalu opouštěl. Pavel mel pravdu, vždyť tem lidem nerozuměl, všechno bylo divné a tolik jiné. Začalo pršet, zrychlil krok, a když uviděl hospodu, ve které mela čekat, už skoro běžel.

Dojedli a odsunuli talíře. Starý Číňan, který je už znal, se zlomil v pase a přinesl dvě skleničky saké v malých zdobených kalíšcích. Když se člověk podíval na dno, mel tam ve sklenené čočce obrázek nahé ženské.

Olin se podíval na tu svoji. Byla krásná a podobala se Petre.

"Pudem domu?" zeptala se Mariane, když zaplatili.

"Zašel bych ještě na pivo."

"Dlouho si tady nebyl," stiskla mu významně ruku pod stolem. "Já vím, jen mě to tak napadlo. Ale pudem pešky, jo?"

"Pešky?" zeptala se vydešene. Sama nikdy pešky nechodila. Nejčastěji jezdila taxíky.

"Bolí mne trochu záda a potřebuju je rozhejbat ."

Zavěsila se do něj a pomalu se flákali ulicemi.

"Víš, že jsme naposledy takhle spolu šli tenkrát, když jsme se poznali?" "Jo, bylo to krásný..."

Rozhlédl se po městě, a Praha byla někde strašně daleko.

"Je ti smutno?" přečetla mu myšlenky.

"Smutno ani ne, připadám si jako ve vzduchoprázdnu."

Domilovali se. Chvíli ležel na zádech a díval se do stropu. Pak se převalil na bok a zapálil si.

"Nechceš mi něco říct?" zeptala se ho.

"Bylo to nádherný..." "Ne! O tom ne, o ni…"

"Prosím tě, jak tě něco takového mohlo napadnout? Myslíš si, že sem ten typ, co někam přijede a holky mu padej kolem krku a táhnou ho do postele?"

"Oline," prstem mu začala jezdit po páteři. "Víš, já jsem cejtila, že ne-jsi se mnou, ale že je mezi námi nějaká jiná. Já si proste nemůžu pomoct, ale opravdu to cejtim. Víš, jak ste tenkrát byli s Pavlem u těch kurev někde na Clichy? Veděla jsem to mnohem dřív, než si mi to řekl."

"Jo, ale dneska se mejlíš. Fakt sem tam nikoho nemel!, zeptej se Pavla. Spal sem u nej, jeho ségra by nás hnala, kdyby sme si někoho přitáhli."

"Dej mi cigaretu..." Pochopil, že jde do tuhého. Mariane kouřila, jen když jí bylo moc dobře, anebo moc špatně.

"Víš , Oline, mne tolik nevadí, když se vyspíš s jinou. Jen mě to mrzí. Ale říkám si, že je lepší si to vysvětlit a přejít, než se rozejít. A ty to víš taky, a proto, kdyby ti na ní nezáleželo, řekl bys mi to. Takhle vím, že k ní cítíš něco víc. Opustíš mě?"

"Mariane," típnul cigaretu a obejmul ji, "ten tvůj pocit tě zklamal. Byl jsem dlouho pryč, takhle dlouho jsme jeden bez druhého ještě nebyl_ tak proto se ti to zdá."

"Nezdá, Olinku, jen mi je smutno, že mi to nechceš říct."

Konečně dojel parkety pod oknem a ztěžka se narovnal. Bolela ho záda. Vzpomněl si, jak se na ne vymlouval Mariane, když ho nebolela, a teď mu to vrátila pomalu otáčející se kudlou mezi obratli. Podíval se na hodinky a zděsil se. Kluci se už scházejí u Grobiána. Běžel na metro a míjel několik telefonních budek. Mel by zavolat Mariane, ale od onoho večera byla chladná a vyčkávající. Nechtěl, aby uslyšela jeho radost v hla-se, že jde za klukama. Doma smutnili oba.

"Á, Olin," zahlaholil Grobián, "už tady sedej a pěkně nasávej." vý-znamně na něj zamrkal a nalil si jednoho malého vizoura. U stolu bylo narváno jako málokdy.

"Sedej a povídej!" mával na něj Milan. "Tady Pavel nám nechce říct, jak jste dopadli."

"Kde jsme dopadli?"

"No s těma pěnezma pro Fórum. Pavel nám naznačil, že jste je pro-chlastali"

"Když tak vo tom premejšlim, možná že by to bylo lepší," podíval se Olin překvapene na Jirku, který trůnil na svém miste.

"To není tvoje hospoda, aby sem nemohli chodit upravenci," zareago-val na Olinuv pohled.

"Nehádejte se. Viděli stě Havla a ty druhý?" Olin vytáhl pakl různých tiskovin, které přivezli z Prahy, a hodil ho na stůl.

"Byla to hrozná sranda. Když vám řeknu pravdu, tak už jim nepošle-me ani centim."

"Nekecej, já neznám lidi, který by nebyli rádi, když jim někdo jen tak pošle balík," rozesmál se Láďa.

"No, budeš prekvapenej. Přišli jsme do Špalíčku, byla tam strašná spousta lidí a nechtěli nás pustit dovnitř. Prej kvůli provokacím estébá-ku. Nakonec nejekej frajer, co mel IQ o málo vetší než nula, nás vzal dovnitř, šoupnul nás do takového kamrlíku, kde sědela nějaká baba, a rek, dejte jí to a běžte. Já nemám čas tady s vámi pobíhat. Chtěli jsme mluvit s někým z vedení, že jim dřív nic nedáme. Tak přived takového malýho pomačkaného chlapa, ten nám podal ruku, rek, že dekuje emi-graci za pomoc, baba to přepočítala, my podepsali, a když jsme se ho chtěli zeptat, co potrebujou, že jim to seženeme, nebo že můžeme něco zařídit v Paříži, byl pryč. Ani smrad po něm nezůstal."

"Neblbni!"
Celý stul zmlknul a zíral na Olina.
"No fakt. Řekni Pavle..."
"Na mě se díváte jako na vraha, že jsem si platil úpravu vztahu, ale mužů vám říct, že když jsem to zaplatil, tak mi poděkovali a uvařili kafe," skočil do řeči Jirka.
"Tohle je někdo jinej než ti tvoji dekující fizláci!" naštval se Olin. "Hovno jinej, jen potrebujou prachy, a vy je nakrmíte. Děkuji Bohu,že sem na ten pitoměj fond nedal ani frank."
"Jestli si si vším, tak se tě co něj nikdo neprosil!"
"Vy si na mě vzpomenete. Dávám jim tak pět let a budou stejný jako ty bolševici. Otevřený kapsy a drzý čela."
"Ale i kdyby, nikdo nebude zavrenej!"
"Tak už toho nechte," zaprosil Milda.
Jirka s Olinem se po sobe nasraně podívali a zmlkli. Nikdo u stolu ne-
chtěl začít novou debatu. Olin si kreslil prstem do kapky piva na stole a bylo mu jasné, že tady končí další etapa. Parta, která se celá léta schá-zela, parta, která si byla dokonce blízká a uměla si pomoct, i když byla vytvořena pod tlakem okolí, se rozpadá. Určitě se ještě sejdou, ale bude jich chodit čím dál míň, až jednou nepřijde nikdo a zůstane jen Grobián se svým nedobrým pivem.
"No, to smě dopadli," začal konečně Milan. "Buď se hádáme, nebo mlčíme jako pařezy. Mám nápad, otočíme rundu a vynecháme veškerou politiku! Oline, jak si šacoval český holky?"
"Olinek udělal přímo hloubkovou sondu. Bude mluvit odborník!" ro-zesmál se Pavel.
"Neblbni, fakt?"
Všichni se úlevou rozesmáli. Debata se rozjela a Grobián nestíhal no-sit. Olin s Jirkou se vyhýbali každé maličkosti, která by dobrou náladu dokázala zbourat. Dokonce se na sebe několikrát nejistě usmáli.
"Dáme si někde ještě jedno?" zeptal se Olina Pavel, když pomohli ožralému Grobiánovi stáhnout roletu.
"Jasně, rád!"
"To znamená, že nespěcháš domu. Nic si jí neřekl, co?"
"Vona to tuší, ale já proste nemůžu."
O ulici níž zašli do baru, kam kdysi chodili. Pingl jim bez ptaní posu-nul pivo, zeptal se, proč už nechodí, a pak zmizel v přítmí baru.
"Moc sem vo tom premejšlel, Oline. Možná že máš pravdu, když se chceš vrátit..."
"Ale já se nechci úplně vrátit, já chci pendlovat."
"Blbost. Přiznej si to, nemůžeš sedět na dvou židlích!"
"Mužů. Já to dokážu, uvidíš!"
"To si jenom fandíš, to proste nejde. Můžeš být tady nebo tam, a nic mezi není. Jenom jedna velká sračka. Sežere tě to jak malýho herinka." "Ty mě neznáš, Pavle."
"Ale znám. Právě že tě znám. Ty seš rozenej sebevrah."
"Hele, vykašleme se na to! Co kdyby smě zašli za Jackem a dali si jedno
ve slušným prostředí?"
"Dneska ne, jen tohle dopiji a pudu. Nemám už nějak náladu. Na-padlo tě, že se parta zhroutila?"
"Přesně tak sem to cejtil. Hrozne. Umírala nějaká etapa. Jako když lezeš na horu a postavíš se na další plošinu a ta, na který máš bivak, je hluboko pod tebou."
"Ta revoluce s náma zamávala víc, než by smě si mohli myslet. Tako-vejch let smě na to čekali, a když je to tady, neumíme se s tím vyrovnat.
Najednou jako kdyby smě nikam nepatřili. Pudu, zaplať ho za mě!"
Než stačil Olin něco říct, Pavel vstal a rychle odešel.
"Ještě jedno?" vynořil se zpoza baru pingl.
"Jo, dám si." Přinesl pivo, postavil ho před Olina, omet! stul, vysypal popelník a pak se zeptal: "Promiňte, ale chtěl jsem se zeptat, když jste z těch Čech, jak to bude u vás vypadat dál?"
"Vy víte, kde leží Československo?"
"Moc Francouzů to neví, ale já denně čtu noviny a zajímá mě, co se ve světe děje."
"To ste teda jedinej." Pingl si natočil do malé skleničky slzu piva a napil se. "Já byl tuhle na poště a posílal sem jedné známé dopis do Čech a ten úředník, co sedí u počítače za okýnkem, mi říká, chcete to letecky? A já že ne, že mi stačí obyčejně, a von na to, že to tam tou lodí pude dlouho. Jakou lodí? ptám se ho. No, když to nechcete letecky, tak to přece musí být lodí, ne? To už mě vytočil, a tak mu říkám, že to leží v Evropě, tak na co loď, přece jezdí i vlaky. Tak dobrejch pět minut hle-dal něco v počítači a nakonec mi rek, že v tý Jugoslávii se vyznat je těž-ký." Pingl se rozesmál: "A to si vemte, že každej ten kluk na poště musí mít maturitu."
"To je příšerný! Maturitu. Přece musí znát hranice v Evropě!"
"Je a ne ni. V Evropě je Anglie, Německo, Itálie, Španělsko a naše oblí-bená Belgie. Ale zase určitě vím, že by ten kluk umel vyjmenovat státy sousedící s Tunisem. Dokázal byste to vy?"
"To určitě ne. K čemu je vám Tunis, když nevíte, co je v Evropě?"
"Ale vy jste nebyli naší kolonií, v tom to je. Proste si pamatujeme to, co nám patřilo." Natočil si další náprstek a vypil ho.
"Určitě by bylo lepší bejt francouzskou kolonií než ruskou."
"Jak tedy vidíte další vývoj?" zeptal se.
"No, to máte těžký, každopádně je to konec komunistu. Začátek nový historie. Vůbec si nedovedete představit, co to

pro náš národ znamená."
"To asi ne, ale co bude dál?"
"Víte, Češi jsou strašně šikovný, uměj u práce premejšlet. Já si myslím, že to nepotrvá dlouho a budeme na úrovni Portugalska, možná i Itálie." "Itálie?" zarazil se ping!. "Ta přeci hospodářsky jenom kvete." "My budeme taky, uvidíte!"
S pinglem ještě hodinu probírali hospodárské výhledy a naděje, nako-nec se pohádali, protože pingl tvrdil, že to Československu potrvá nejmé-ne dvacet let, než se z něj stane vyspělá země. Olin dával maximálně osm let, a to i Francie, jak je velká, bude koukat. Pak protáhl ještě několik baru, s hlavou skloněnou nad stolem si dával otázky pro i proti, ale ty pro nemohly prohrát. Domu se vkradl jako zloděj. Mariane spala a on necítil důvod ji budit.

"Oline, Oline, vstávej!" lomcovala s ním Mariane.
"Co je?" zeptal se nasraně.
"Volá ti někdo z Česka!"
Rychle vstal a běžel k telefonu.
"Olin," houknul do sluchátka.
"Ahoj Oline, tady Kára. Hned tě předám..."
"Ahoj Oline, nebudím tě?" zeptala se Petra.
"No, trochu jo, ale to nevadí, stejně musím do práce."
"Nechala jsem volat Káru, aby si nemel průser..." Oba dva zmlkli. "To si nemusela," zmohl se konečně na vetu Olin.
"Víš, našla jsem prostory a na radnici by to šlo zařídit."
"Neblbni, a kde to je a jak to vypadá..."
"Je to na, dvojce a je to parádní prostor, přesně jak si to chtěl. Velkej klenutej sklep se sloupama uprostřed, voda, plyn, elektřina, odpady ne-budou problém. Aspoň to říkal Láďa, ten tomu rozumí..."
"Koukám, že v tom jede celá parta."
"Oline, neblbni, sám to nedokážeš. Kluci ti chtěj pomoct, zapomeň na to a odpusť jim. Jo?"
"No jasně...," zabručel.
"Vchází se tam z ulice, hned za rohem můžou bejt hajzlíky, pak dlouhej pult, spousta místa je na pódium. No, až to uvidíš, tak se zbláz-níš!"

"A co mám pro to udělat?"
"Musíš sem co nejdřív přijet, zařídit si občanku, a pak taky přivézt pa-desát tácu."
"To bude stát jen padesát tisíc?"
"Ne, padesát tácu chce ten úředník na radnici."
"Do prdele. To je deset tisíc franku na černým trhu..."
"Klidně přivez i franky, na radnici berou všechno!"
"Doufám, že to budou přepočítávat na černej kurz!"
"Já nevím, ale když o to přijdeš, těžko seženeš něco podobného, jestli vůbec něco seženeš!"
"Dobře, já si to zařídím a přijedu hned, jak to pude. Budu moct spát u tebe?"
"No jasně, vždyť jsem ti to slíbila! Ustelu ti na podlaze, aby si nepřekážel milencům!"
"Fajn, můžou si o mě čistit nohy. Já ti zavolám, až budu vedet přesnou
dobu. Pusu a měj se..."
Položila, aniž mu odpovedela.
"Oline, co se děje? Zase tam pojedeš?"
"No, jo. Musím. Víš, sedni si," natlačil ji k židli v kuchyni. "Jak jsem ti říkal o tom svým snu mít rockovej klub, tak se možná něco naskytlo." "Ale to si chtěl dělat tady na předměstí..."
"Mariane, ty nemáš ponětí, co se tam děje. Ti lidi jsou po podobnejch podnicích přímo hladoví. Jestli to někde muže opravdu uspět, tak jedině tam!"
"Takže jsem mela pravdu. Ty se tam chceš vrátit!"
"To něni pravda. Já to koupím, pak to rozjedu, a až to bude zaběhlý, budu víc tady než tam!"
"To si jen namlouváš. Víš, já tě mám ráda, ale čím dál víc mám pocit, že seš zbabělec. Bojíš se odejít, protože nechceš riskovat, a já se ti jen hodím do plánu."
"Mariane," klekl si před ní a začal ji líbat na kolena. "Já té taky miluji potrebuju tě! Slyšíš, já tě potřebuji!"
"Prosím tě, nelži mi " odstrčila ho a utekla do koupelny. "Mariane!" bouchal do dveří.
"Nech mě, spěchám do práce!"
"Dobře, ale slib mi, že si o tom večer popovídáme."
Olin zašel do banky, nechal si projet svoje konto, pak i firemní, nako-nec si vybral z firemního dvacet tisíc s tím, že se to pokusí odepsat do nákladu. Sjel další flák parket, makal na tom až do tmy, aby až se vrátí, nemel tak velký skluz a nepopudil si majitele. Uklidil stroje, auto dal do servisu na prohlídku, na ulici od staré černošky koupil velkou kytku a běžel domu. Mariane ještě nepřišla. Osprchoval se, trochu poklidil byt a upekl pizzu, která byla v mrazáku.
"Ahoj," běžel do předsíne, když cvakl zámek. "Udělal jsem pizzu!" "To seš hodně, mám hlad jako vlk."
Celou večeři se bavili o svých problémech v práci a Česku se zdaleka
vyhýbali. Olin uklidil nádobí a dolil víno.
"Víš, Maríane..."
"Já vím, Oline, já jsem byla po ránu nějak nervózní. Promiň, já vím, že nemám důvod ti neverit, ale jenom mi musíš

slíbit, že když se tam roz-hodneš žít nebo si najdeš nějakou jinou, tak to budu vedet první. Nechci se to dovídat oklikami."

"Ty se nebudeš mít co dovedet!"

"Mám strach, že o tebe přijdu. A vím proč, pro tebe přece musí být těžký žít s někým, kdo neumí tvoji rodnou řeč. Je takových věcí, které jsou pro tebe normální a pro mě nepochopitelné."

"Mariane , seš skvělá!"

Začal ji líbat a nenápadně ji směroval do ložnice. Milovali se divoce, stejně jako na začátku jejich vztahu.

"Chceš cigaretu?" podala mu balíček. Zapálil si a políbil ji do vlasu. "Víš, co mě napadlo? Mohla bych se naučit česky."

"Cože?"

"No, naučit česky. Jazyky mi vždycky šly. Umím anglicky, domluvím se německy, a ty si vždy říkal, že němčina má nějaké podobné znaky s češtinou. Přivezeš mi učebnici? Budeš mě učit?"

"Mariane, já nevím, jestli to vůbec jde, naučit se česky. Podívej, jak já mluvím francouzsky. Děs a utrpení. Takovej přízvuk nemá ani prase, co se tu narodilo, a to čeština je stokrát těžší. Řekni ř!"

"Pssr," zasyčela a oba dva se rozesmáli.

"Takový písmeno nemůže mít žádná řeč. Používáte ho často?" "Často. Já sem musel chodit do takový zvláštní školy, než jsem se ho naučil. "

"Kolik ti bylo let?"

"Sedm."

"Tak aspoň budeš vedet, jak ho naučit mě."

Olin zamknul auto, přehodil si tašku s věcmi pres rameno a podíval se až na střechu domu před sebou. Z vikýře u mávala hluboce vykloněná Petra. Zamával jí taky a vyběhl schody.

"Ahoj," řekla mu ve dveřích.

"Ahoj," nevedel, jestli jí má dát pusu. Nakonec se o to pokusil, lehce uhnula a pusa skončila na tváři.

"Přijel si akorát. Za chvíli budu s tím člověkem mluvit. Šoupnu mu prachy a ty se s nim zejtra sejdeš v kanceláři, abyste udělali nájemní smlouvu. Dá ti to na deset let s tím, že budeš první na radě na prodlouženi. Prvních pět let nebudeš platit nájem, ale vrazíš prachy do opravy."

"To je málo. Zkus ho, ať mi dá dvacet let a prvních deset nebudu platit nájem. "

"Deš na to zhurta. Von ti taky nemusí dát nic. Víš, kolik lidí na to čeká? Máme kliku, že je to manžel jedny mojí kámošky. Pokusím se, ale nic ti neslibuji. Mám to vzít i za původních podmínek?"

Chvíli váhal. Celou cestu počítal výdaje a náklady a představoval si, jak si prostory prohlédne, jak si vezme právníka, a teď najednou nevedel, co s tím.

"Nemohl bych to první vidět? A jaký sou záruky, že mě nepodrazí?"

"Uvidíš to zejtra. Ta smlouva, na který se dohodnete, bude predbežná. Pak tam pudem. A jestli mi nevěříš, tak já končím, a zariď si to sám!"

"Ne, to ne!" vyndal penezenku, ze které oddělil deset tisíc Franků podal jí je.

"Neboj," dala mu pusu, "za hodinku sem zpátky a ty se připrav. Hned musíme na fízlárnu, aby ti dali občanku."

Když odešla, opláchl se ve výlevce a začal si prohlížet byt. Nikde nena-šel stopy po nejakém chlapovi. Ve spodním šuplíku našel balík fotek. Sedl si na postel a začal si je prohlížet. Chlapu na nich byla spousta, ale nic s účesem, ve kterém ji potkal. Balík dopisu ovázaných stužkou si už ne-stačil přečíst. Klíče v zámku se ozvaly presne za hodinu.

"Paráda," mluvila na něj ode dveří, "vzal to a vidí to růžově. Je správ-ná doba. Všichni jdou po velkých věcech, a s takovou hle prkotinou to nebude problém."

"Sem nervózní, když jsem to nevidel..."

"Je to v Sadový. Proste parádní místo, tramvaj hned za rohem a metro pět minut pešky. Zejtra uvidíš, určitě nebudeš litovat!" ,

"To doufám."

"A teď makáme na tu fízlárnu. Snad ti tu občanku dají do tejdne, když vás amnestovali."

"Jo, u mě by nemel bejt problém. Hlavně když mi neseberou francouz-ský papíry."

Vyplnil dotazníky, vystáli frontu a se slibem, že občanka opravdu bude do týdne, vypadli ven.

"Do hospody?" zeptala se.

"Do hospody a sto piv!"

Zašli k Medvídkům, dali si pivo a předčasnou večeři.

"Oline, a ty si myslíš, že to zvládneš? Mít jeden podnik tady a druhej v Paříži?"

"Budu muset. Kde bych vzal prachy na opravy?"

"V bance přece."

"To mi chceš říct, že tam přijdu, řeknu, že potřebuji na opravy, a oni mi to jenom tak dají?"

"Nebudeš jedinej. Tady to tak jde. Zapomeň na Francii, tohle je džun-gle. Podplatíme nejakýho úředníčka, a voni ti to daj."

"Do toho se mi moc nechce. Radši bych si to půjčil ve Francii, tam ty banky spíš znám."

"Neblbni, když chceš začít podnikat tady, musíš mít jen prachy na úplatky, ostatní přijde samo. Kdyby tohle nebyl starej kamarádky, dal by si za ty prostory dobrejch dvestě tisíc."

"Proč si to teda nevzala ty? Prachy by si určíte sehnala."
"To sehnala, ale nejsem ten typ, co podniká. Nebavilo by mě to. Budu ti pomáhat. Mám pro tebe návrh. Vykašlu se na práci a budu makat pro klub." Zaznělo to jako rána z děla.
"No, no..."
"Zase se bojíš?"
"Ne, to ne, ale nevím, jestli na to budu mít."
"Já moc nestojím. Tahle práce mě proste nebaví a stejně bych se na to vykašlala. Dej mi dva tisíce měsíčně, a já ti pomůžu tak, že se ti o tom nesnilo. "
"Tobě by stačily dva tisíce za měsíc?" zeptal se překvapeně a oddechl si.
"Jasně."
"Tak to beru! Chceš je hned?"
"Ne, dáš mi je doma a zaplatíš tuhle večeři!"
Protáhli několik hospod, pak koupili láhev vína a šli k Petre. Zatímco umývala sklenice, otevřel flašku a rozvalil se na posteli. Pořád se nemohl vzpamatovat z toho, že by mel Petru zaměstnávat. Nedovedl si představit, že jí bude nadávat za věci které neudělala a udělat mela. Spát se svojí zaměstnankyní a vůbec mít zaměstnankyni.
"Dělá ti to problémy?" zeptala se a položila skleničky na stůl. "Co?"
"Panebože, co to máš za zvyk, ptát se znovu na věci, na který máš odpovědi"
"No, bude mi to dělat problémy. Zaměstnankyně, se kterou... no..." "Spíš? Na to se vykašli. Třeba tě brzo nakopnu do zadku a pak budu jen zaměstnankyně a budeš to mít vyřešený. A kde je napsáno, že ti dám?"
"Proč by si nedala, když sis mě sbalila?"
"Já si tě sbalila jen na tu jednu noc," sklonila se nad ním, jedním ta-hem mu rozepnula zip u džínsů a stáhla je z něj.
Úředníček na magistrátu je prehnane úslužně uvítal. Uválené mastné sako dávalo tušit, že jde už slouží drahnou řádku let. "Sednete si sedne-te," ukázal na židle a ze šuplíku vytáhl složku papíru.
"Můžu vám říkat Oline? Smě približne stejně starý," řekl, aniž zvedl oči od lejster.
"Jasně," usmál se Olin a podíval se vydešene na Petru.
"Tak věci se mají následovně. Radnice je vám ochotna pronajmout onen prostor v Sadové ulici na Praze dvě za těchto podmínek," a začal číst spousty slov proložené čísly paragrafU. Byla to verze deseti let s pětiletými daňovými prázdninami a dalším přednostním prodloužením smlouvy. "Tak co tomu říkáte?" zeptal se, když dočetl.
"Dobře, já s tím souhlasím. Co pro to ještě musím udělat?"
"No, teď podepíšeme smlouvu o smlouvě budoucí a počkáme, až si uděláte občanku. Pak to můžeme podepsat. Já už podpisy za naši stranu mám. My jsme teď naprosto tržní radnice," rozesmál se. "A projekty, které jste nabídl vy, budeme potřebovat. Mládež se potřebuje bavit." Olin se podíval na portrét Havla za jeho zády. Díval se Ihostejne do místnosti, kde začínalo tržní hospodářství.
"Mohl byste mi půjčit klíče od toho sklepa? Rád bych ho konečně viděl."
"Ano, to je samozrejmé. Hned jak mi podepíšeš tu predbežnou smlou-vu, rád ti je dám." Podepsal a přijal svazek velkých starodávných klíčů.
"Doufám, že tam budeš mít i nějakou muziku pro nás. Rád tam s manželkou přijdu."
"Samozrejme, budete vítán."
"Jaký budete, přece si tykáme. Já sem Pavel." Podali si ruce.
"Mne to připadá jako sen," řekl Petre, když vypadli před radnici.
"Hned tam musíme jet, nebo se zblázním," zamával na taxíka.
"Prosím vás, do Sadový čtyřicet sedm, a rychle!" zapluli na zadní se-dadla. Vzal Petru za ruku a dal jí pusu.
"Takhle na veřejnosti?" rozesmála se a odstrčila ho. "Jako šéf seš dost oprsklej. "
"Když šéf, tak šéf. Nemyslíš, že bych si mel vzít právníka?"
"Ty seš vůl. Víš, jak by si ho urazil? Von pro tebe maká, a ty si na něj
vezmeš právníka. Ten by okamžitě pochopil, vo co de. Za chvíli by ho mel na krku za vyděračství. Nech to bejt, jak to je, a radši přemejšlej, jak to uděláš sterna prachama. Ty opravy musejí bejt hotový co nejrychleji. ONV než se rozjedou i ostatní kluby. Do pól roku jich bude jako psu. Když se lidi naučej chodit k tobě, pak už nepřestanou. Musíme to stih-nout, jak jen to pude!"
Vystoupili před starším opryskaným domem. Olin zaplatil taxíka a vešli do chodby. Vlhký nahnilý vzduch je zahltil.
"No pane jo, jenom jak to vyvětráme."
"Bože, ty už sejčkuješ na schodech. Trochu nadšení, ne?" Rozsvítili světlo a hned za hlavními dveřmi vešli do sklepa. Petra si od nej vzala klíče a odemkla omlácené dveře. Stáli ve velkém prostoru, je-hož středem se táhly mohutné sloupy, které držely klenbu.
"Paráda, ne?" zeptala se ho.
Prohlížel si fláky odloupnuté omítky, hromady sutě v rozích, chybějící cihly v podlaze.
"No velký je to dost. Ale vůbec nemám představu, kde začít. Tady bude práce na roky. Budu rád, když to dám za těch deset let vůbec dohro-mady."
"Pitomost. Myslela jsem si, že seš vetší frajer. Já to vidím takhle: Jirkův táta je architekt. Ten ti udělá projekt, aby smě dostali stavební povolení. Pro něj to nebude problém, každého tam zná, dělal s nimi deset let. A nebude drahej. Jirka s nim už mluvil!. Láďa je zedník, Kára elektrikář a ty seženou všechny ostatní z bejvalýho OPBH. l njakej ten materiál se tam levně vyšaší. Flekova ségra je ekonomka, teď je na materský a potřebuje každou korunu. Povede ti účty a dane. Když to rozjedeme hned, jak seženeme prachy, za pul roku se tady ožereme!"

"Budu muset jet domu pro prachy."
"Mel by sis rozmyslet, kde máš doma a kde budeš mít doma. Třeba ti to pomůže. No nic, pudem za Jirkou a dáme mu klíče pro tátu. Už by mohl začít dělat."
"Kolik mám sehnat na rozjezd?"
"Tak sto tisíc, to je dvacet tisíc franku."
"To ještě budu mít, ale pak budu plonk."
"Nebuď pitoměj, Olinku." Objala ho. "Já tu banku zařídím. To nebu-de problém. Jirkův fotřík k tomu pridelá i rozpočet a kluci budou makat levně a pak tu holt njakej čas budou parit zadara. Neboj se toho," hIadi-Ia ho po vlasech, "zvládneme to!"
Zašli ke Kocourovi Celá parta seděla napáskovaná u posledního stolu. "Čau," pozdravila Petra a sedla si. Olin zůstal stát nad stolem a díval se po klucích.
"Hele, Oline. Mne je to blbý, co jsme ti udělali. Fakt jsme si mysleli, že seš njakej trouba, co si přijede ze Západu a čeká, že si tady všichni sed-neme na prdel. Takovejch je většina, co se vrátili.
Chytrý až na pudu. No a ty si se choval stejně, tak jsme tě prubli," řekl za celou partu Milan. "Ale když nám Petra řekla, co chystáš, chceme ti pomoct. Máme spous-ty známých a něco umíme. Když se to povede, bude to dobrý pro tebe i pro nás. Ty budeš mít klub a my hospodu, až to tady na Malý Straně zabijou kvůli turistům. Všechno dobrý?" natáhl k němu ruku Jirka a Olin ji stiskl.
Hned jak se posadil, začali všichni mluvit o klubu. Plánu přibývalo, rozhodovalo se o tom, jaké kapely budou moct hrát a jaké ne. Největší hádka se rozhořela o to, jaké pivo se bude čepovat. A Olin jen sedel, poslouchal a připadal si úplně zbytečný a ukřivděný. Nikdo se ho na nic neptal. Najednou dostal chuť se zvednou a odejít. Vysrat se na celý ten slavný klub, vrátit se do Paříže a v klidu si drátkovat byt za by tem a spokojeně si užívat s Mariane. Mariane. Najednou si uvědomil, že jí nezavo-lal, jak slíbil!.
"Budu si muset jít zavolat," řekl ve chvíli, kdy hovor na vteřinku utichl. "Pijte, já se vrátím. Petro, tady máš na účet, kdyby jim třeba došlo pivo," podal Petře pět stovek a vyběhl ven. Zastavil se u značky a zapá-lil si.
"Oline...," Petra došla až k němu a objala ho. "Stýská se ti? Jako po ni… ?"
"Slíbil jsem jí, že zavolám, jak to probíhá."
"Vrátíš se?" "Určitě."
"Budu čekat. Ale kdyby ti vypnuli proud nebo došlo pivo, tady máš klíče." Strčila mu do kapsy svazek klíčů. "A neztrácej je. Seš první chlap, kterej ode mě něco takového dostal. Nevím, jestli bych se dokopala k tomu, abych nechala udělat nový."
Ploužil se Malou Stranou, na Karlově moste si zase pohladil Jana Ne-pomuckého, a i když kolem nej dusala stáda turistu, připadal si strašně sám. Najednou mu to vysněné město připadalo příšerně prázdné a cizí. V Paříži by zavolal Pavlovi nebo Milanovi, ale tady nemel nikoho, komu by se mohl svěřit, s kým jen tak pokecat. A přestával věřit tomu, že si najde kámoše, jako měl tam. Zahodil vajgl a zrychlil krok. Najednou se těšil na hlas Mariane, na dech Paříže.
"Zajdete si do dvojky," houkla na nej babice v Jindrišské.
Vytočil číslo a chvíli čekal.
"Ví" ozvalo se ve sluchátku. Dojetím nemohl chvíli mluvit.
"Ahoj, Mariane," vykoktal konečně.
"Ahoj, jak se máš?" záplava mazlivé francouzštiny zalila sluchátko. "Už sem viděl ten lokál," řekl, když se dostal ke slovu.
"Jo?" zarazila se Mariane, "jak to vypadá?"
"Skvěle, bude tam na sto let práce."
"Vrátíš se vůbec ještě?" rýpla si.
"Neboj. Strašně se tešim, je mi tady smutno."
"Kde spíš?"
"U jednoho kámoše, jak sem ti říkal. Budu muset končit, abych nepro-volal majlant."
Položil sluchátko a připadal si jako malý kluk, co doma zatloukl pětku v žákajde. Zaplatil a vyšel z pošty. Chvíli stál na chodníku a rozhodoval se, jestli se vrátí ke Kocourovi, nebo potáhne sám od hospody k hospodě. Nakonec se rozhodl pro to druhé. Sedl si do lokálu, který neznal, a dal si pivo s rumem. Udělalo se mu líp. Představa, že by teď sedel s klukami a poslouchal jejich kecy o tom, jak si zařídí jeho hospodu, ho vytáčela. Rozhodl se, že řekne Petre, aby sehnala nějakou stavební firmu, která to udělá na klíč. Aspoň bude mít ode všech klid. Pak vyplatí Petru a najde si byt. Třeba se Mariane naučí česky a přijede sem. Mohla by dělat třeba pro nějakou francouzskou banku, která tady otevře pobočku.
"Máte tady volno?"
Prekvapene se podíval na Petru.
"Co tady děláš, jak si mě našla?"
"Šla jsem za tebou. Věděla jsem, že se tam nevrátíš. Kluci byli blbí,
jak si to plánovali." Sedla si naproti němu a vzala ho za ruku. "Ale s ni-kým jiným to levnejc neuděláš."
"Nejenže víš, kam pudu a kam nepudu, ale dokonce mi čteš i myšlen-ky."
"To neni tak těžký. Nikoho tady nemáš a tady by tě hned na začátku vyšplouchli. Ale neboj, bude to dobrý!" Zaryla mu nehty do dlaně. "Chci ti říct dôležitejší věc. Víš, jak jsem tě varovala, aby si si dal pozor, abych se do tebe nezamilovala? Tak se to stalo. Seš takovej velkej vopuštenej medvěd a to já potřebuju. A to nej dôležitejší. Mne fakt nevadí, že ji máš. Jednou se rozhodneš, se kterou budeš. Já totiž nežárlím. Nějak to neumím."
"Ale já opravdu nevím, co udělám. Mariane mám rád a moc mi v za-čátcích pomohla."
"Dovedu si představit. Ty vždycky potřebuješ pomoc. A my jsme asi ten typ ženskejch, co potrebujou pomáhat.

Nechceš jít jinam? Tahle hos-poda je mi odporná."
Seděli v nejaké vinárně a popíjeli príšerne kyselé víno. Olin cítil, jak začíná á být opilý, jak se pomalu propadá, ale zároveň mu bylo dobře. Držel Petru za ruku a vyprávěl jí o Mariane.
"Pudem domu?" zeptala se, aby se vyhnula proudu jeho slov.
"Nechci. Mne se tady líbí a na ten šťovík jsem si už zvyk. A mimo to se chci dneska opít. Potrebuju to jako prase drbání. Čeká nás náročnej ve-čer. Třeba v téhle blešárne delaj o půlnoci striptýz."
"To ti udělám lepší, jestli chceš." Vstala a šla k malému pódiu. Olin ji chytil za ruku a odtáhl ke stolu. Vrchní se na ne nevraživě podíval, ale vzhledem ke slušné konzumaci nic neřekl.
"Ty bys to fakt udělala?" zeptal se vyjeveně.
"Když si to chtěl..."
"Já bych tě zabil. Já sem totiž strašně žárlívej."
"Nepovídej. To ti nasadím parohy tak těžký, že ti zloměj vaz."
"A já než odjedu, tak ti ji zašiji!"
"Ty si se nějak rozjel. Člověk si najde na ulici chlapa a von mu hned vyhrožuje."
"Nevyhrožuje, jen tě miluje."
"To si nech na doma..."
"A kde jsem doma?"
"To musíš vědět ty, v tom ti nikdo nepomůže. Ani já!"

Poslední dny makal jako barevnej. Dokonce odmítl jit s Pavlem na pivo a vynechal pátek. Ale byt se mu podařilo udělat v termínu. Dojednal si další práci, převezl stroj a pak konečně zašel ke Grobiánovi. U pípy mu-sel Grobiánovi zaplatit velkého vizoura za špatnou docházku a klukům jednu rundu.
"Nevím, nevím, Olinku, jestli by si nemel zaplatit rovnou dvě. Jak to tak vypadá, ty už mezi nás moc chodit nebudeš."
"Neboj, vždycky budu. Potrebuju si dát do hlavy s takovýma rejpala-ma, jako jste vy."
"A jak to chceš stíhat?"
"Mám v Praze takovou holku, platím jí a vona se vo to stará." "Kolik jí je?" zeptal se zájmem Mi lan. "Už si ji představil Mariane?
Ta je teď přece taky její šéfka."
"Nech si ty kecy. A co vy, jezdíte tam?"
Začali plácat o Česku a Olin se do toho ponořil. Díval se na kámoše a věděl, jak mu v Česku chybí.
Olin se podíval na hodinky. Bylo skoro osm. Projel kapsy a vytáhl hrst drobných.
"Rozměňte mi někdo padesátku za desítky," řekl klukům.
"A jéje. Nejenom, že ji platíš, ale i spojení je v tvojí režii," rýpnul si Milan.
"Nech toho a projeď kešeňu!"
"Já mám," přihlásil se Pavel, "chtěl jsem volat, ale nějak na to nemám náladu. "
Olin si vyměnil prachy a přesunul se k budce nedaleko od Grobiánova doupěte. Naštěstí byla prázdná.
Vhodil deset franku a vytočil číslo z papírku.
"Mohl bych mluvit..."
"Oline, to seš ty?"
"Jasně."
"To je fajn, že voláš. Mám pro tebe několik dobrých zpráv a jednu bl-bou."
"Tak radši ty dobrý."
"Kluci makají jak barevný. Už vyklidili všechnu sluj, omlátili zdi na cihlu, načerno prodloužili vodu a chystej se na kanalizaci na hajzlech. Jirkův fotřík už odevzdal projekt, a skoro všichni ho schválili, je to otázka jen několika dní."
"A ta špatná?"
"Potrebuju prachy na hygienika. Ten chlap se nechá podmáznout jen za porádnej balík, jinak to bude zdržovat. Jak mi naznačil, musím mu dát
padesát tisíc korun co nejdřív. A taky kluci potřebujou na matroš..."
"Kolik?"
"No, chtělo by to tak sto, sto padesát tisíc korun."
K budce se postavila mladá holka a zaklepala na Olina připraveným dvoufrankem.
"Tolik teď nemám! Jednal jsem s bankami, ale zatím to plave. Musí to počkat!"
Holka za oknem znovu zaťukala a významně se podívala na hodinky.
"Oline, to nemůže počkat, každej den zdržení tě stojí peníze.
Den vode dne rostou ceny, každěj chce stavět a opravovat. Když to zdržíš, těžko seženeme nějakou solidní firmu na ty velký práce. A hlavně ten hygienik na tom projektu muže sedět veky."
"Nemůže. Proste splníme, co chce!"
"Ty seš vul, viděl si naše zákony? Nikde na světe nejsou prísnejší. Ale hlavně on bude zase u kolaudace!"
"Já proste nemám a..."
"Musíš. Prijeď co nejdřív, posílám ti pusu!"
Nasraný zavěsil sluchátko a vyšel z budky.
"No, to je dost!" houkla za ním holka.

U Grobiána už panovala rozjetá nálada. Olin se rychle zapojil a dvoj-násobným tempem konzumace dohánět kluky. Když se k nim připojil Groboš, nebylo co dohánět. Malé jiskřičky mu pobíhaly po zátylku.

"Pudem ještě nahoru?" zeptal se Pavel, když pomohli Grobiánovi stáhnout roletu.

"Jo, dneska bych rád," přidal se Olin.

Pozdravili se s Jackem a několika holkami, které už znali. Sedli si do svého oblíbeného kouta a dali si pivo.

"Dneska je tak zkurvenej den, že jsem to ještě neviděl," utřel si pěnu u huby Pavel. "Chtěl jsem jet do Čech, tak volám starý, aby mi půjčila děti na víkend, že je někam vezmu, a vona mě poslala do prdele. Že prej to nemám vod soudu, tak co chci. Kráva. Seru na ni, seru na děti, žádný alimenty, proste ji vymažu. Nikdy jsem nebyl ženatej, nikdy jsem nemel haranty!"

"Mě taky nasrali..."

"Ty vole, proč tam ten bolševik neostal? Měli byste klid, a voni si to stejně nezasloužej!"

"Jo, jenom do nich srát prachy. To je baví, ale aby něco udělali sami..." "Víš, jaká by z toho byla krásná Severní Korea? Těch pár chartistu by melo odjet a zbytku by se to líbilo. Nemuseli by makat, a to, co by potřebovali, to by si ukradli jako vždycky!"

"Sou to svine!" přidal se Olin.

"Kolik potřebuješ?"

"Je to blbý. Tak třicet tisíc. Nemohl by si mi pučit?"

"Ne, Oline, fakt ne. Sám sem teď ve srabu, pořád ještě doufám, že se mi tu svini podaří zlomit a pustí sem děti na prázdniny. Chtěl bych s nimi k moři tak musím šetřit, a ty by si mi to do léta nevrátil."

"Já vím, budu si muset pučit od Marvane."

"Jaký to mezi vámi je?"

"Nic moc. Neverí mi, je presvedčená, že tam mám nějakou buchtu a že za ní uteču."

"To se moc nemýlí..."

"Ale jo, já tam fakt nechci bydlet. Musel bych z toho za chvíli zešílet. Tam nic nefunguje. Každého musíš podmazat. Těch třicet klacku by stejně šlo do kapsy nejakejch blbu."

"Tak proč to děláš?"

"Ty si nikdy nemel njakej velkej sen? Já vždycky chtěl mít hospodu, a když v ní ještě bude dobrá muzika, tak už to bude ráj a nemusím tam bejt každej den. Udělám několik mladejch kapel a jednou za měsíc si je pojedu poslechnout."

"Co budeš dělat, když s tebou bude chtít jet Mariane?"

"Nic. Petre sem říkal, že se to může stát. Řekla, že jo. Dokonce mi pučí byt. "

"Ty nejsi moc velkej dobrák, co?"

"Co s tím mám dělat? Vobe sou dobrý, a když mě chtěj..."

"Až na tu maličkost, že Mariane neví, co by mela vedet."

"Hele, co se nedoví, srdce nebolí, nebo jak se to říká."

Dali si ještě jedno a Olin změnil téma. Později si k nim přisedl Vacek a s ním pár holek. Jedna z nich položila ruku Olivovi na koleno. Usmál se na ni, ale ruku odstrčil.

"Proč?" zeptala se ho.

"Mela si toho dost, ne? A já stejně nemám prachy."

"Nechci prachy. Končí mi šichta a mám chuť si to rozdat jenom tak, s chlapem, co se mi líbí."

"To nebude. Musím domu."

"Seš vernej?"

"Jo, Olinek je vernej jak víno...," vmísil se do toho Pavel.

"Tak pojď ty," usmála se holka na Pavla.

"Proč ne?" .

"Vy Češi stě pěkný kurvy. Chodíte mi s holkami a nezaplatíte ani run-du," rozesmál se Jacek.

Pavel zaplatil kolo koralky a vypotácel se ven zaklesnutý do holky. Olin dokouřil a rozloučil se s Jackem. V ulicích bylo cítit jaro.

Mariane na něj čekala. Ležela v posteli a četla si.

"Dneska jste to nějak natáhli," podívala se na hodinky, "byl si s Pav-lem?"

"Jo. Představ si, že ho v baru sbalila nějaká kurva."

"To se divím, že si s ní nešel ty. Seš přece expert na ženský, ne?" "Neblázni, mám přece tebe," lehl si vedle Mariane na postel a rukou zajel pod deku.

"Máš nějaký zprávy z Čech?" zeptala se a ruky si nevšímala.

"Jo, volal jsem tam. Potrebujou prachy na úplatky."

"Vždyť už si platil."

"Jo, to jo, ale tam chce každej."

"To mi chceš říct, že celej národ žije z úplatku?"

"Celej ne. Prezident, pokud vím, nebere a mne nikdo nic nenabídl."

"Budeš chtít pučil?"

"Bohužel ano. Myslíš, že mi budeš moct pučit třicet tisíc?"

"Tolik?" zamyslela se. "No, v bance tolik mám. Když mi slíbíš, že tam nebudeš tak často jezdit a budeš tady vydělávat, aby si to mohl vrátit, pučím ti."

"Jasně, budu makat jako šroub. Seš ta nejzlatější holka, co znám." "Zlatější než ona?"

"Přece na mě nebudeš žárlit, za to přece nestojím!"

"Proč se nepodíváš, co mám za knihu?"
Obrátil stránky a po díval se na název: Učebnice českého jazyka pro cizince.
"Ty se opravdu učíš?"
"Dobrrrý den," zaráčkovala srandovně.
Dal jí pusu a celý zmizel pod dekou.
"Počkej, počkej," odstrčila ho. "Kdy se tam chystáš jet?"
"Příští týden," ozvalo se pod dekou.
"Tak to pojedu s tebou!"
Vzala mu hlavu do rukou a políbila ho.

Olin položil tašky za dveře a rychle proběhl byt. Petra uklidila tak, jak slíbila. Spokojeně si oddechl.
"Pojď dál," houknul na Mariane.
"Tak to je ten byt, ve kterým s ní bydlíš?"
"Mariane, slíbila si mi, že ze mě nebudeš dělat kurevníka!" "Promiň, jen jsem se neudržela. Má tady krásnej výhled."
"To město je magický, cějtíš to?" Objal ji kolem ramen a dlouhou chvíli se mlčky dívali na Prahu.
"Pudem. Musím si dát pivo, nebo umru."
"V tuhle chvíli jsem tě milovala úplně nejvíc. Na tu chvíli do smrti ne-zapomenu."
Vzal Mariane ke Sportovcům. Dali si oběd a Olin zlomil čtyři piva. Pingl je hned stáhnul na účtu o dvacku za drzost, že mluví cizí řečí. Pak pomalu došli k Olinove hospodě. Mariane ho celou cestu držela za ruku a nechala se učil základním frázím.
"Tak tohle je vono?" zeptala se, když zůstali stát uprostřed místnosti.
"Brr, je tady tma a zima."
"Neboj, světlo bude a lokál přetopím, aby se vypilo. Jinak se ti líbí?" "No, moc ne, ale věřim, že to tu dokážeš udělat pěkný."
"Ahoj."
Otočili se, v proudu světla z malého okna k nim přicházela Petra. "Ahoj. To je Petra," prošel do francouzštiny.
Podaly si ruce. Mariane přišla těsně k Petře, podívala se jí do očí a tiše
česky řekla: "Ty pěkná." Pohladila ji po vlasech.
"Ty taky. Mluvíš anglicky?"
Začaly se bavit anglicky a Olin zatím odpočítával peníze pro hygienika a podal je Petře.
"Právě sme se dohodly, že Petra za nám a přijde do hospody. Jen nevíme kam. "
"Ke Kocourovi nechci!" řekl Olin. "Tak se sejdeme u Vola, co říkáš?" "Když mě tam nepoznají..."
"Máš opravdu milou a pěknou ženu. Budu žárlit..."
"Co říkala?" zeptala se Mariane.
"Ale nic, domlouvali jsme se na té hospodě."
"Já radši pudu," zmizela Petra z místnosti.
Olin obcházel budoucí hospodu a hladil její osekané zdi.
"Co tady asi bylo?"
"Ani se neptej. Takovejch prostor je celá Praha plná. Jenom bolše-vik to nechtěl vidět a nechával je chátrat. Pojď, pudem nahoru. Vezme-me to pešky, ukážu ti strašně pěkný zákoutí."
Flákali se Prahou ruku v ruce a Mariane zamilovaně vrkala. Snažil se odvést řěč jinam, ale nebylo to lehké. Koněčne se pres Petřín dokodrcali k Volovi. Olin bleskově minul stul, kde ho minule zneuctili, a zaplul do vedlejší místnosti.
"Oline, já si dám víno, já už pivo nemůžu," řekla Mariane, když si sed-li.
"Jo, jasně," nenápadně vykoukl zpátky k pípě, ale mimo starého pána nikoho z minula nepoznával. Spokojeně si oddechl. Pingl přinesl sklenice. Přiťukli si a napili se. Mariane okamžitě víno vyplivla.
"Prosím tě, co to tady měj? Tohle přece není víno!"
Ochutnal ze skleničky a dopadl jako Mariane. Byl to odporný zkysaný šťovík.
"Tohle přece nemůžou vydávat za víno!"
"Psss...," zasyčel na ni. "Nech to bějt, já už se nechci v téhle hospodě hádat. Dáš si sodovku, tu vypiješ a víno s ní vrátíš!"
Proč?" zeptalo se díte Západu. "Přece se nebude se mnou hádat, že to víno je dobrý!"
"Bude, protože určití jiný nemá. Proboha, poslechni mě," řekl Olin a přikrčil se. Do hospody vešla parta, se kterou se minule pohádal. Sedli si ke starému pánovi na svá štamgastská místa a začali se hlučně bavit.
Mariane popíjela malé pivo, Olin svoje velké a celou dobu opatrně šeptal. Konečně se objevila Petra a zamávala na ně vítezne nějakým pa-pírem.
Oline, je to doma, podepsal!"
"Za ty prachy by to musel podepsat i mrtvěj, nemyslíš?"
"Ty seš nevdečnej."
"Promiň, nebudeme jinam? Mariane tady nechutná víno."
"To můžeme. Ale u Slunce, u Bonaparta nebo u Kocoura můžou bejt kluci, a ty je nechceš přece potkat. A mimochodem, můžu tě upozornit, že tam měj víno ještě vo mnoho horší."
Poslední vetu přeložil Mariane. Nechápavě kroutila hlavou.

"Tak zůstaneme tady," rozhodl se náhle Olin, a aby si to dokázal, vstal a šel na záchod.

"Hele, to je ten moudřej emigrant, co se tady minule prsil."

Dělal, že neslyší, jen přidal do kroku.

Po pár pivech si ho přestali všímat a Olin spokojeně zabořil nos do pěny. Mel na to čas. Mariane s Petrou kostrbatě lámaly angličtinu a Olin jim nerozuměl ani slovo.

"Právě se dohadujeme," otočila se k němu konečně Petra, "že tě tady .. necháme a vyrazíme na flám. Jen tak samy dvě."

"Vy jste se zbláznily?" zeptal se francouzsky.

"Proč? Petra je sympatická holka, ty tady sedíš jak kakabus a ještě k tomu neumíš anglicky. Tak co s tebou, jak říká Petra."

"Mluvíte o mne?" zareagovala Petra, když zaslechla svoje jméno.

"Jo. Právě si vysvětlujeme, jaký tady vymejšlíš píčoviny."

Okamžitě přešly do angličtiny. Několikrát zaslechl svoje jméno a několik slov si odvodil z francouzštiny. Najednou ho začaly srát. Byl utaha-ný po cestě a pretvárka mu seděla na rameni jako balvan. Několikrát se zarazil v poslední chvíli, aby si nepletl jejich jména.

"Co je, bručoune?" rozesmála se náhle Petra.

"Kurva, jakej bručoun! Plácejte si a nechte mě v pokoji pít pivo." "Co se děje?" zeptala se prekvapene Mariane.

"Nic, rozčilujete mě!"

"My smě to myslely ze srandy. To přece pochopíš."

"Jo, a to mě na tom sere. Tak proč se nesbalíte a nevypadnete?" Mariane se zvedla, řekla něco Petre a odešla.

"Ty seš přece vůl!!" přidala se Petra a hodila na stul padesátikorunu. "Klíče máš, ne?"

Dopil pivo na ex a rozvalil se u stolu. Bylo mu na blití. Chvíli mel chuť zaplatit a jít za nimi, ale nenašel v sobe sílu zvednout zadek od stolu. Když mu pingl nasunul nové pivo, bylo mu jasné, že tady zkysne až do zavíračky. Vypil ještě pár piva nakonec se odhodlal. Přišel ke stolu štam-gastu a omluvil se. Prekvapene k němu vzhlédli, ale nikdo nic neřekl. "Tak jo," vyndal starý pán z huby višňovou špičku. "Seš tam sám, tak si sedni," ukázal na prázdné místo na lavici. Několik zadku se ochotně srazilo. Olin si přinesl pivo a zasedl.

"Mohl bych k tý omluvě přidat rundu?"

"Proč ne?" Olin objednal kolo a ohnul další pivo. Konečně se mu udělalo dobře. Byl rád, že tady holky nejsou a že má čas sám na sebe. Jen ho trochu děsilo to, že se Petra ožere a vykecá, co nemá. a čem jiném se můžou bavit, když ne o něm. Zalichotilo mu to. Třeba se nějak dohod-nou. Ta představa ho rozesmála.

"No nevím, jestli na tu výstavu pudu, tolik prachu..., nevím, jestli to za to stojí," chytil kus rozhovoru z kouta stolu.

"To ve Francii měj v neděli v Louvru zadarmo," neudržel se a skočil do řeči.

"No, to sou pašáci, my tady za to krvavě platíme," odpověděl mu někdo.

"To je pitomá kulturní politika..."

"Kurva, omluvíš se, zaplatíš rundu a zase tady plácáš kraviny, co ni-koho nezajímej! Sed' a drž hubu. A když to nedokážeš, tak zmiz!"

Sebral ze stolu balíček cigaret, lístek a vypadl. Chvíli stál před hospo-dou a rozhodoval se, jestli má jit hledat holky po malostranských vinár-nách, ale nakonec šel na dvaadvacítku a sjel dolu do města. Flákal se od hospody k hospodě, jednou dostal facku, když se vmísil do debaty nějakou opileckou moudrostí. V hlavě mu hučelo jako v piliňácích a chodník se před ním nebezpečně zvedal. Najednou si uvědomil, že stojí před svou hospodou. Nahmatal v kapse klíče, odemkl si a vlezl dovnitř. Pak už se podlaha definitivně zvedla a on upadl na zem.

"Oline, pro bud' se!"

"Olin, revej tua!"

S námahou otevřel oči. Byla mu šílená zima a v krku mel senkrovnu. "No, to je dost. Prosím tě, co tady děláš?"

"Kde to sem?" posadil se.

"Ty seš ale prase!" Podíval se kolem sebe. Pak se mu udělalo blbe a v poslední chvíli doběhl do rohu a vyblil se.

"Proč stě mě tam nechali?" zeptal se francouzsky.

"Ještě nám vynadej. My smě šly do nějaký vinárny a pak smě si koupily flašku domu a čekaly na tebe!"

"Mariane tě nechala hledat policajtama. Musíme tam zavolat. Teda ne že by něco dělali, ale měj tě na záznamu. Taky se musíš jít domu převléct a pudem do banky. Už jsem to tam vyjednala. Doufám, že do odpoled-ne budeš schopnej!"

"Mne je zima," začal se klepat.

"Pojď", jdeme na kafe. Za chvíli sem přijdou kluci a nemusí tě takhle vidět"

Oprášily mu bundu a kalhoty a vyšli ven. Sluneční světlo ho zabí-jelo. V první hospodě vypil dvě kafe, snědl výbornou dršťkovou polévku, a ta ho teprve pro brala.

"Zlobíš se?" zeptal se Mariane.

"Jo. Nebýt Petry, tak jsem se ráno sbalila a jela domu. Oline, já tě varuji, to je naposledy, co si mi něco podobného udělal!"

"Je na tebe moc hodná. Já bych ti jednu střihla!" přidala se česky Petra.

"Můžeš si posloužit."

Petra se natáhla pres stul a dala mu facku. Hospoda ztichla a vyjevena zírala.

"Mne nemusíš říkat dvakrát," řekla Petra a Mariane se hystericky ro-zesmála.

"Nemela bych tě mlátit já? Je snad vona tvoje žena?"

Pingl mu s účastí bez ptaní přisunul pivo. Rychle ho vzal a zhluboka se napil.
"To snad nemyslíš vážně. Musíš do tý banky!"
"Stě jako sane" dopil a mávl si pro další.
"Oline, dej mi klíčky vod auta! Jestli si dáš ještě jedno, okamžitě jedu domu!" Sebrala mu klíčky a začala se bavit s Petrou anglicky. Pomalu ucucával pivo a přemýšlel, jak by od nich utekl. Pres záchod to nešlo, byl vzadu v místnosti, musely by ho vidět. Nakonec zaplatil a nechal se od-vést k Petre. Pořád mezi sebou kvákaly, jako kdyby neexistoval.
"Tak hele," řekla Petra. "Za chvíli pudem do tý banky. Budeš mlčet, já všechno dohodnu. Jak jsem se informovala, milion by měli pučit bez problémú. Ten chlap bude chtít jedno procento z celý sumy."
"Slyšela si to?" Rychle celou debatu přetlumočil Mariane.
"Co se divíš, dlouho si tady nebyl. Ale koukám, že češ tady zbytečnej.
Přepiš to celý na Petru a můžeš tam chodit jenom chlastat."
"Dík za podporu."
"Říkala, že to mám nechat na tebe propsat a pak tu hospodu prochlas-tat!"
"Myslím si, že by si toho byl schopnej. Ten chlap ti dá termín splácení. K tomu datu už hospoda musí jet. Kluci začnou makat ten den, co ti banka uvolní úvěr. Ten úplatek mu dám sama. Ne aby si do toho kecal! Taky potom musíme zajít za klukama, je blbý, jak se jim vyhýbáš."
"Mám snad proč, ne?"
"Hovno máš. Přestaň bejt uraženej. Nikdo ti to neudělá lěvnej než voni. Víš jenom, kolik si ušetřil na projektu? A vůbec, ještě si se na něj nepodíval!." Vzala roli papíru a rozprostřela ji na posteli. Poprvé před sebou uviděl svoje dítě. Dlouhý pult, malé pódium, jinak stojky po čtyřech židlích, které se dají na hromadu k hajzlům, až bude koncert.
"To je paráda! Dovedete si to představit, až to poběží?" zasnil se. "Já budu sedávat tady," zapíchl prst do stolku nějblíž pípy.
"A my budeme čekat tady," ukázala Petra ke dveřím, "a pak tě bude-me nosit domů na zádech."
"No, to by byla paráda."
"Nechtěl by si si pořídit harém? Mám vážné obavy, že sem se už na tebe vykašlala. Mariane si to nezaslouží."
"Nech toho, prosím tě!"
"Co říkala?"
"Ale nic, bavíme se o tom plánu. Je to nádhera, ne?"
"Jo, prohlížela jsem si ho celý večer."
"Kluci, kluci, úvěr bude!" vyrvávala Petra. Olin s Mariane vešli do ro-zestaveného klubu.
"Ahoj," houkl potichu ke klukům.
"Neblbni, fakt se bude stavět?"
"No jasně. Banka nám do měsíce převede prachy na účet."
"Hele, Oline," vstal z klády, na které všichni seděli.
Láďa, "já vím, že seš na nás nasranej, ale jestli nechceš, aby sme to dělali my, tak řekni."
"Ne, chci, abyste to dělali. Pojďte na pivo, ať si to jednou provždy konečně vyříkáme."
Sedli si do zaplivaného výčepu a kluci objednali kolo.
"Tak na klub...," zvedl Olin půllitr. Skle nice se s cinkotem potkaly nad středem stolu.
Pivní smršť záhy následovala. Olin se držel vzadu a neustále si sahal na žaludek, jako kdyby zkoumal, co ještě vydrží.
"Co vy furt drbete?" zeptal se Mariane francouzsky.
"Nic. Napravuji tvoje nezdvořáctví a přemlouvám Petru, aby za námi přijela do Paříže. Představ si, že tam ještě nikdy nebyla."
"No jasně, ať přijede," řekl Olin na půl huby a otočil se ke klukům, aby nebylo vidět, jak je mu to hloupé.

Olin přešlapoval před Gare de Nord a nervózně Kouřil. Autobus tady mel být už před hodinou, ale po Češích ani slechu.
"Chceš napít?" zeptal se ho starý klošárd, který šel okolo, a nabídl mu flašku v papírovém pytlíku.
"Jean?" vyhrklo z Olina.
"Olin," usmál se Jean svým jediným zubem. "Dlouho si se nezastavil, čekal sem tě."
Olin se díval do ksichtu starého dedka, který mu v jeho začátcích nesmírně pomohl. Naučil ho přespávat v noclehárnách tak, aby nedostal blechy, ukázal mu, kde vyšašit jídlo, kde si nejlíp z celé Paříže vyžebrat na flašku vína a krabičku cigaret. Vodil ho s sebou jako cvičeného medvěda za ostatními klošárdy a dorozumíval se s ním rukama nohama. Vypili spolu strašné množství vína a vykouřili tolik vajglu, že by se neveš-ly ani na náklaďák. Toulali se spolu ulicemi a jediné, co o sobe veděli, bylo to, jak se kdo jmenuje. Později, když Olin dostal od organizace pro uprchlíky malý pokojík v ubytovně pro stavbaře a zaplacený kurz fran-couzštiny, chodil ještě za Jeanem denně. Po každé podpore v nezaměstnanosti koupil pár plastikových lahví vína a karton cigaret. Sedali na zá-bradlí u Seiny, pili, kouřili a Olin si na něm zkoušel první slovíčka a chatrné vety, které se ve škole naučil. Čím víc řeč umel, tím méně cho-dil, až se jejich cesty rozešly docela.
"Sem rád, že tě vidím," řekl Olin dojatě.

"Mluvíš dobře, ale za to, že mě rád vidíš, si moc nekoupím." "Promiň." Olin se rozhlédl kolem sebe.Malý krámek Araba ale nikde neviděl. "Kam chodíte pro víno?"

"Támhle za roh," ukázal Jean na ulici.

"Sedni si tady, já hned přijdu." Běžel ulici a po kapsách hledal prachy. Koupil tri plastikáče a v trafice karton cigaret. Když se vrátil, před ná-dražím stál autobus. Před ním Petra s taškou pres rameno.

"Ahoj," nastavila pusu, "co to neseš?" ukázala bradou na flašky v Olinove náruči.

"Potkal sem jednoho kamaráda. Pojď, představím tě."

"Tohle je Petra, tohle Jean." Jean ji uchopil a celou vyjevenou zlíbal na obe tváře.

"Tenhle člověk mi moc pomohl a učil mě francouzsky."

"No, ten tedy vypadá. Nechytím od něho něco?"

"Prosím tě, nech toho. Jean, kam pudem?" přeskakoval z češtiny do francouzštiny.

"Pudem si sednout na kanál, tam se slečně bude líbit." Pomalu se do-ploužili ke kanálu Sanit Martin. Posadili se na náplavku a Olin otevřel první flašku a trochu odlil na zem.

"Co to děláš?" zeptala se Petra.

"To musíš. První kapky se obětuji" Podal jí flašku, pak se napil sám a dal ji Jeanovi. Pak otevřel druhou.

"Co hospoda?"

"Tu by si nepoznal. Kluci makej jak barevný. Najali jednoho zedníka, kterej je tam od rána, po vobede vezmou kluci dráhu z práce a pomáhej mu. Už to má omítky, hajzly sou před dokončením a zejtra maj truhláři privízt pult a lednice. Vypadá to parádně. Už smě se tam párkrát ztřískali lahváčema Má to atmosféru jako prase."

"No díky bohu. Za chvíli přijde první splátka. Pak už to taková paráda nebude."

"Nevadí mu, že se bavíme jen česky?" ukázala bradou na Jeana. "Ne, pro č? Je zviklej mlčet celý dny." Zvedl flašku a napil se.

"Co Mariane?"

"Nic, je to pořád stejný. Žijeme spolu."

"Jak vydejchala to Česko?"

"Vona je hodná. Chvíli ji to štvalo, ale já sem moc nechlastal, hodně dělal a už sem jí vrátil nějaký peníze."

"Ty budeš chodit do práce, když tady budu?"

"Jen na chvilku tam musím. Převezu stroje. S těma mi můžeš pomoct. Hlavně mi vyprávěj co klubu!"

Pili , kouřili, plivali do vody a Olin poslouchal, jak mu jeho sen narůstá, jak se zpevňuje a tvrdne

Dopili flašku, zbylé dvě dali Jeanovi a šli k Olinovi.

"Můžu se po tý cestě osprchovat?" zeptala se Petra, když si prohlídla byt. Zmizela v koupelně. Olin si zapálil a díval se z okna. Najednou mu bylo líto, že odsud odejde.

Město mu připadalo krásnější, zelenější a upravenější než Praha. Připomínalo pevnost, o které ví, co od ní muže čekat. Praha byla velká neznámá. l ten Jean byl vetší kámoš, než kterého kdy v Praze měl. Většina kluku tady taky zůstává. Hospoda ho začala pohlcovat, a on si to poprvé připustil.

"Máte tady nádhernej výhled," řekla Petra, která vyšla z koupelny jen v ručníku.

"Obleč se!"

"Proč? Mariane přijde?" .

"Ne. Až večer, ale čert nikdy nespí!"

"Ale spí," řekla, rozvázala si uzel pod ramenem a hodila ručník na zem. "Rychle si mě vem. Od tý doby, co jsem ti věrná, se mi vo sexu je-nom zdá. Pojď"! zajela mu do vlasti a silně zatáhla a druhou rukou mu rozepnula zip napnutého poklopce. Padli na postel. Olin jí pomohl se svým svlékáním a vjel do ní. Zakřičela a prohnula se mu pod rukama. Nemohl se nabažit jejího nadrženého těla.

"Olin!" přerušil je hrozný jekot ode dveří. Spadl z Petry a vyjevěne se díval do nenávistně stažené grimasy Mariane.

"Ty svine, ty přivandrovalče, ty hajzle," soptila. Topila se v záplavě sprostých slov, které snad nikdy nevypustila z pusy. Petra se pokusila schovat pod dekou, ale Mariane ji z ní strhla a dala jí strašnou facku.

"Je to normál ní děvka. Děvko!" křičela jí z bezprostřední blízkosti do obličeje.

"Mariane, uklidni se!" zaprosil Olin.

"Hovno uklidni se! Sbal si svých pár švestek a táhni. A nezapomeň si tady tu svoji kurvu!"

"Proč pořád nadáváš jí? Za to přece můžu já!"

"Hovno můžeš. Je to kurva, co tě sbalila kvůli prachům. Copak to ne-vidíš? Hlavně táhnete, než vás zabiji!" Utekla do koupelny a zamkla se tam.

"Promiň, Oline," pohladila ho po zádech Petra. "Můžu za to já, ale neuměla sem si pomoct. Vyhodila nás?"

"Jo, musíme vypadnout, než se uklidní."

"Neudělá si nic?"

"Snad ne. Je to rozumná holka. Až to z ní spadne, tak začne premej-šlet."

"Kam pudem?"

"Do hospody. A já zavolám Pavlovi. Určitě nás nechá přespat." Petra se rychle balila, zatímco Olin klepal na dveře koupelny a vysvětloval Mariane, že bude u Pavla. Odpovídalo mu hluboké mlčení.

"Mrzí tě to moc?" zeptala se Petra, když si dali první pivo u Grobiá-na.
"Víc, než si myslíš," vypil pivo na ex. "Hodnější a lepší holku jsem v životě nepoznal. Zkurvenej život! Dneska mi to ser pod tlakem, mám špatnej den," houknul na Grobiána.
"Třeba se zase dáte dohromady..."
"A kde budeš ty?"
"Kde bych byla. Pomůžu ti dostavět tu hospodu a pudu po svých. a mě strach němej, já se zamykat nebudu."
"Když já tě mám taky rád. Chyběla by si mi."
"Já už vím, že si byl v minulým životě Arab s harémem. Ale žijeme v Evropě, a tady víc než jednu ženskou mít nemůžeš! Vrať se k Mariane. Já určitě tak hodná a správná nebudu, já sem proste taková normální česká potvora."
"Proč se shazuješ?" Dopil další pivo.
"Já se neshazuji. Jen sem si představila, jaký to bude, až tě nebudu mít, a jen to píchlo. Jako když si nedáš pozor při šití. Byli sme spolu příliš málo času, aby si mi úplně zarost pod kůži."
"Ale vy stě mi zarostly obe. Mne je dobře s tebou, s ní..."
"Seš sobec. My proste, když milujeme, tak se neumíme dělit. Budeš se muset rozhodnout, jestli Mariane, nebo Praha."
"To nemůžu. To by mě zabilo!"
"Ty nejsi jen sobec, ale i zbabělec!"
"A tobě se taky zachtělo ze mě stahovat kůži!"
"Neurážej se, jen ti fikám, jak tě vidím. To je celý."
"Nemáš pravdu. Zkus mě pochopit. Tady sem zapustil kořeny, tady sem dospěl a kus i zestárnul. Patrím sem, a zároveň sem tady nehrál ku-ličky. Tady tu řeč necejtim, neumím v ní vyprávět vtipy, když s nima sedím a někdo vypráví, jak se poprvé ožral, okamžitě si vzpomenu na Čechy. Je to stejný, jako když tě někdo přeřízne nožem na dvě půlky."
"To si snad můžu představit, ale ty si musíš uvědomit, že do toho taky taháš dvě holky, co tě maj rády. Ty za to nemůžou!"
"Já vím, vo to je to horší, beznájděnější. Asi bych si to mel hodit."
"Blbečku. Proč si to házet? Stačí se jen rozhodnout a uvědomit si, kam patříš. "
"Do pekel." l třetí pivo vypil na ex a zapálil si novou cigaretu.
"Na průsery mám tohle," usmál se Grobián a položil na stůl tri sklen-ky kalvádosu.
"Máš recht. Když je člověk vožralej, nemá problémy." Ťukli si a vypili kalvu. "Mám jí dost. Pod pultem. Je totiž domácí." Cvrnknul Olina do čela a zmizel.
"Vidíš, a tohle v Praze nemám a nikdy mít nebudu."
"Tohle ti předvede každej pingl. Bude jen stačit, když k němu budeš často chodit. Ty pleteš všechno dohromady. A hlavně řešíš něco, co ne-máš. Teď se musíš rozhodnout v něčem úplně jiným!"
"Ahoj. Kurva, co se děje, ještě jeden takovej telefonát a dostanu z tebe infarkt. "
"Ahoj Pavle, sedni si. Dej nám ještě tri piva a čtyři kalvádosy," objed-nal si u Groboše.
"Tak co se stalo?"
"Mariane nás chytla v posteli."
"Že se ptám. Mohlo mě to napadnout. Doufám, že si nic neudělá! To bych tě zabil. "
"Neboj."
"A co s tím budeš dělat?"
"Nevím. Teď to řešíme, i když mi to jako řešitelný nepřipadá. Miluji vobě, a co znamená vrátit se nebo zůstat, víš sám nejlíp."
"Jak to vidíš ty?" obrátil se na Petru.
"Už sem mu řikala, aby se na mě vykašlal. Já brečet nebudu, sem tvrdá holka a kdysi sem si řekla, že už žádnej, ale opravdu žádej chlap mě nedostane tak, abych se kvůli němu střílela. To mi můžou bejt všichni ukradený. Jednou sem si to odsrala tak, že mi lezly nehty a plazila sem se za ním po břiše.
Byla to moc dobrá škola. Nebudu jí stát v cestě," řěk-Ia zamyšleně, "ale když ho nechá..."
"Nezaslouží si vás, ani jednu..."
"Kurva, vy vo mne mluvíte, jako kdybych byl nějaká věc. Já žiji! Haló, vidíte mě? Tady sem. Grobiáne, ještě jednu rundu."
"Nespěchej s tím chlastem..."
"To neni vo chlastu. To je vo tom, jestli mě vůbec vnímáte. Holky si nezasloužím, neumím se rozhodnout, kde žít, tak k čemu vlastně sem?" "Uklidni se, Oline," řekl Pavel a ťukl si s ním. "Seš v průseru a musíš ho řešit!"
"Celou tu dobu mu neříkám nic jiného, ale je to jako s hluchým." "Vem si priority. Chceš zůstat tady, nebo v Praze?"
"Do prdele! Už je to tady zase. Nevím, nevím a ještě jednou nevím.
Pojedu do Ameriky a budil tam vybírat popelnice a budil mít klid. Ty víš, kde chceš zůstat?"
"Jasně, já sem doma tady."
"Hovno si doma. Kdyby tvoje stará pískla, zabalil bys to ze dne na den.
Ale von a tě nechce, a tak ze sebe děláš rodilého Pařížana. U tebe je to jenom uražená ješitnost, a mne budeš kázat!"
"Proč mi nadáváš? Já ti nic neudělal..., hele!" Než se stačili otočit, stá-la za nimi Mariane. "Promiň," řekla anglicky Petre a sedla si vedle ní. Grobián přinesl Mariane dvojitého panáka, kterého si musela objednat hned, jak vešla. Olin se jí podíval do tváře a našel tam slzy.
"Sem rád, že si přišla...," nechal nedokončenou vetu ve vzduchu. "Mela sem dojem, že by smě si měli něco vyříkat."

"Tak já radši abych šel!," zve dal se Pavel.
"Ty seď. Seš jeho nejlepší kamarád, tak kam by si chodil. Budeme potřebovat nějakou moudrou hlavu. To samý," kývla na Grobiána. "Zarea-govala sem jako nějaká kráva. Za to se omlouvám, ale jestli to chceš skon-čit, chci to slyšet od tebe a tady."
"Já nechci nic skončiL."
"Překládej jí to," nařídila Mariane Pavlovi.
"Chceš tím říct, že tady Petra je jenom nějaká bokovka, aby si v tý Praze nebyl tak sám?"
"Ne, to ne...," sklonil Olin hlavu až ke sklenici.
"Ale seš takovej zbabělec, že si mi to neumel říct."
"Jo, chtěl sem, ale to bych ti ublížil."
"Děkuji. Moc si mi tím pomohl. Lepší je zalézt do postele a šukat. To je ideální. To moc nebolí."
"Promiň, Mariane, to nějak tak přišlo. Neměli sme to dělat."
"Proč byste to nedělali, když vás to baví? Ale proč já se na to mám dí-vat ve vlastním byte?"
"Já, já..."
"Promiň, zase sem se nechala unést. Miluješ ji?" zeptala se a vypila svoji wisku.
Olin se nadechl, ale nedokázal odpovědet.
"Miluješ ji? Ale nelži."
"Já miluji tebe i ji."
"Oline, nechte toho, je to trapný," zaprosila Petra.
"To máme jít ven a mlátit se tak dlouho, až jedna padne, a ta, která vyhraje, bude tvoje první?"
"Mariane, prosím tě..."
"Já vím, nejde mi to. Tak víš co, já si budu povídat tady s Petrou a ty, až budeš znát odpověď, tak nám ji řekneš, jo? Hodné slepičky počkají, až se kohoutek rozhodne. Skoro mám chuť ti dát facku," řekla Mariane a otočila se na Petru a začala s ní mluvit anglicky.
"Pavle, prosím tě, pomoz mi..."
"Jak ti mám asi pomoct? Všichni tri ti říkáme to samý. Rozhodni se, kde a s kým budeš žít, a přestaň se chovat jako rozmazlenej fracek."
Stul se rozdělil na angličtinu a češtinu. Olin opatrně sledoval holky, které se každou skleničkou sbližovaly, a nechával mluvit Pavla. Ale jeho slova klouzala kolem Olinových uší, aniž by je vnímal. Slabě k němu do-léhalo jen cinkání skleniček v Grobiánových rukou.
"Já sice vím, že máte veselej den, ale dneska musím končit. Přijel mi brácha." zvěstoval jim Grobián, když přinesl další kolo. Zaplatili a vyšli ven. Petra i Mariane byly dost opilé a zavěsily se do sebe.
"Já radši pudu," řekl Pavel, "když budeš potřebovat, zazvoň na mě.
Pripravim ti spaní."
"Nikam, Pavle. Teď nás vezmete za těma vašima kurvami. Ať vidíme, jak se Olin baví, když nemá mě ani ji. Taxi!" zamávala Marvane na drož-ku, která poslušně zastavila u chodníku. Pavel si sedl vedle řidiče. Madame posadila Olina doprostřed zadní sedačky, vedle něj Petru a sama nastoupila z druhé strany. Když se rozjeli, vzala Olina za ruku, položila ji na Petřinu nohu a druhou na svoji
"Dneska nám předvedeš, jak si představuješ ten svůj harém v praxi Už sme se dohodly." Řidič vyděšene otočil hlavu a v poslední chvíli se vyhnul nejakému ožralému chodci.
V baru u Pigalle přešli na víno. Nestačili dopít ani první skleničku, když k nim přišel Jacek.
"Dali stě se na moje řemeslo?" zeptal se.
"Jasně, Olin nás bude pást," rozesmála se opile Mariane.
"Tak to pozor, Oline, tohle je můj rajon," zahrozil pěstí a odešel. "Tak co, jak se ti to líbí? Máš dvě ženský, a sedíš tady jako hromada neštěstí." vzala si Mariane kabelku a odešla na záchod.
"Oline, to nedopadne dobře," začala Petra hned, jak za sebou Maria-ne zavřela dveře. "Je opilá a muže udělat cokoli. Ještě že jí rozumím jen půlku. Kdybych rozuměla všechno, tak už sem dávno utekla. Zastav to nějak!"
"Neboj, ona neumí pít, za chvíli zvadne a bude klid."
"Ahoj," ozvalo se za nimi mazlivě a kurvička od minule si sedla Pavlo-vi na klín.
"Dneska už mám zase po šichtě. Pudeš?" zeptala se vyzývavě. "Pavle, kurva, sed'! To mi přece nemůžeš udělat!" zděsil se Olin.
"Radši pudu s ní, než abych se díval na to, co tady vyvádíš ty. Je mi z tebe na blití, kamaráde." Pavel hodil na stul znechuceně bankovku, vzal kurvičku pod křídlo a zmizel.
"Do prdele, co všichni proti mne máte? Copak sem takovej kretén, abych za všechno mohl?"
"Vykašli se na to, Oline, ale až se vrátí, odvedeme ji domu. Já se vyspím v kuchyni a zejtra ráno odjedu! Já na to taky nemám nervy. Sem kráva, že sem sem jezdila. Melo mě to napadnout, že to neskončí dobře."
"To mi dáváš kopačky?"
"Ne, ale tohle je vraždění neviňátek. Objednej mi ještě nějakou kořalku, ať co nejrychleji kleknu."
Obrátila do sebe kalvádos a hned si dala druhou. Konečně se ze záchodu vypotácela Mariane.
"Je ti blbe?" Bílý ksichtík se nuceně usmál.
"Není. Tedy bylo, teď potrebuju kafe a skleničku dobrý vodky. Večer teprve začíná." Mariane se po kávě opravdu vzpamatovala a rozjela dru-hé kolo, které mnohem víc zbouralo Petru a Olina než ji. Když je vyho-dili, potáceli se, navzájem do sebe zaklesnutí, bulváry a Olin je co chvíli tahal do postranních uliček a chrlil ze sebe po ruzne překroucená ency-klopedická hesla. Na chvíli se ještě zastavili v malém arabském baru na další skleničku vína. Vyzáblý

Arab neochotně na objednávku zahučel, ale pak sáhl pod pult a nalil.
"Tady řeš doma, Oline, tady má každej harém jako ty," blábolila opile Mariane, "viďte, že máte doma harém a klape vám to. To tady Olin se teprve učí..."
Arab vydešene vytřeštil oči a stáhnul se do malé kuchyňky. "Jdeme, jdeme, dopijte to. Já se už nemůžu dočkat!"
Vyklopila do sebe skleničku na ex. Petra ji napodobila a sesula se na bar. Pracně se zvedla a vyklopý-tala za nimi do noci.
Doma pohodila Mariane Olina na postel a odtáhla Petru do kuchyně. Chvíli trvalo, než se objevily v pokoji s dvěma flaškami šampaňského, úplně nahé.
"Napijeme se a pak mě naučíte, jak se to dělá ve třech!" poručila Mari-ane a mocně si přiťukla s Petrou. Padly na postel a po malém přetahování svlékly Olina. Pak vedle sebe leželi, jako kdyby náhle vystřízliveli, až Petra vzala Olinovu ruku a položila ji na břicho Mariane. Ale ta ji sunda-la a položila na Petru. Chvíli si ruku přehazovaly a pak se Mariane zniče-honic rozbrečela. "Já nemůžu, já opravdu moc chci, ale nemůžu. Já to neudělám, nechte mě bajt!"
"Běž pryč!" zasyčela mu do ucha Petra. Olin sebral cigarety, obe flaš-ky a odkodrcal do kuchyně. Když zavíral dveře, ještě koutkem oka zahlé-dl, jak Petra hladí plačící Mariane po vlasech. V kuchyni si sedl ke stolu a pil šampaňské tak dlouho, až upadl pod stúl a usnul.
"Vstávej, vstávej!"
Nasraný otevřel oči. Hlava ho bolela jako střep. "Potřebuji, aby si mě odvez na nádraží!"
"Petro, neblbni! Tak si se sem těšila a nic si zatím neviděla. Nikde sme nebyli!" .
"To, co sem viděla, mi-stačilo. Já tu holku nechci mít na svědomí. Vyřiď si to tady a pak přijeď, anebo nejezdi. A já ti slibuji, že tu hospodu prodám tak, že na ní ještě vyděláš. To nebude problém."
"Ale já tě chci, moc tě potrebuju." Chytil ji za ruku.
"Já neříkám, že tě nechci, ale takhle to dál nejde. Dokud se nerozhod-neš, máme spolu jen čistě profesionální vztah! Vstávej, musím na vlak!"
"Kde je Mariane?"
"Vedle. Ještě spí. Moc sme jí ublížili. Já jí včera slíbila, že se tě nedo-tknu, dokud se nerozhodneš, a taky to, že hned odjedu. Pojď!"
Doprovodil ji na vlak, v baru u nádraží si dal vyrovnávací pivo a pak odjel domu. Celou cestu před sebou viděl Petru, jak mu mává z okna. Bylo mu smutno a nevěděl, co udělá. Utěšoval se tím, že Mariane bude v práci a on bude mít čas si to rozmyslet. Ale když přišel domu, hned si všiml jejích bot. Mariane ležela v posteli a pila minerálku. Na stolečku stála konvice plná kafe.
"Odjela?"
"Jo."
"Je to správná holka. To sem chtěla já. Věděla sem, že by sme to ve rtech nevyřešili. Pojď sem, Oline," ukázala na postel vedle sebe, "musíme si o tom opravdu popovídat, takhle se ničíme všichni tri." Sedl si vedle ní a zapálil si cigaretu.
"Bože, mne je tak blbe," položila si na čelo mokrý ručník, "takhle sem se naposledy opila na maturitním večírku. Byla sem trapná, strašně se stydím. "
"Nebyla si trapná. Byli sme opilí, trochu se nám to vymklo." "Houby se vymklo. Byla sem kráva pitomá. Myslela sem si, že to zvlád-nu. Odejdeš ode mě?"
Dal si mocného práska, aby získal čas.
"Ne, já tě mám rád...," vylezlo z něj nakonec.
"Do prdele, nelži a nehraj si u toho na mučedníka. Řekni mi na rovi-nu," přešla do včerejší nasranosti, "zůstaneš tady a budeš se mnou žít, anebo se vrátíš do Čech?"
"Já sem si myslel..."
"Já nechci vedet, co si si myslel, já chci vedet, jak odpovíš." "Kam me to ženeš?"
"A kam mne ženeš ty? Já to chci mít za sebou, Oline, já to chci vedet jednou provždy a bez žádných vytáček. Já už ti vola dělat nebudu! Odpověz rychle, než se rozbrečím. Nechci, aby si to řikal, když budu bre-čet."
"Mariane," objal ji a začal ji líbat. Vrhla se na něj jako hladová. Milo-vali se jako nikdy v živote.
Ležela mu na rameni a on cítil její slzy, které mu stékaly do jamky pod ramenem. Nakonec usnul.
Když se probudil, byla tma.
"Mariane?" opřel se o loket a snažil se proniknout tmou v pokoji. Když se nic ne ozývalo, vstal a rozsvítil. Na stolku ležel dopis. Hned poznal energické Marianino písmo. Rychle dopis otevřel.
Oline, nevidím jiný způsob, jak to vyřešit, než ten, který dělám. Vzala jsem si v práci dovolenou a odjíždím. Nenechávám ti adresu ani telefon a nikomu neřeknu, kam jedu, protože kdyby jsi zavolal nebo přijel, zača-lo by to zase nanovo. Přeju si, aby jsi za tu dobu odešel z mého bytu a vzal si všechny beci, co ti patří. Rozhodla jsem se, že už s tebou nemůžu žít. Strašně jsi mi ublížil, i když jsi vědel, jak tě mám ráda. Sama nemám sílu od tebe odejít. Prosím tě, udělej to, netejrej mne, já už nemůžu, opravdu nemůžu. Nech mě žít a jdi! Sbohem, Marvane.
Zapálil si cigaretu a radi na postel. Hučelo mu v hlavě a nezmohl se na jedinou kloudnou myšlenku. Pak se vzchopil a zavolal Pavlovi.
"Marvane odešla..."
Pavel chvíli mlčel a pak si odkašlal a řekl: "Ty se jí divíš? Jinak to ne-mohlo dopadnout."
"Ale já ji mám rád!"
"Ona tebe taky, ale asi spolu nemůžete žít. Třeba se chce vdát a mít děti, a ne chlapa, co pendluje mezi dvěma státy a neví, co chce."

"Pavle, co mám dělat, porad' mi," zaprosil.
"Máš dvě možnosti. Prodej tu hospodu, zapomeň na Česko, anebo prodej firmu a jed' tam. Nic mezi tím není!"
"Kurva, to přece nemůžu!"
"Musíš!"
"Pavle, pojď na pivo, promluvíme si co tom. Já fakt nevím, co mám dělat!"
"Nemůžu, Oline, dneska sem v práci do noci a zejtra brzo ráno jedu na služební cestu do Nice. Fakt to nejde!"
"Seš sráč, a ne kamarád!" vztekle praštil telefonem. Podíval se na ho-dinky. Jít ke Grobiánovi, na to bylo už pozdě, a proto vyrazil rovnou na Pigalle.
Hned u baru si kopnul dvojitý kalvádos, druhou várku i s pivem si vzal ke stolu. Kouřil cigaretu za cigaretou a tupě se díval do lidi.
"Oline, co se děje, že seš tady dneska tak sám?" zeptal se ho Jacek, který přišel odněkud z venku.
"Potrebuju se ožrat. Nechceš si sednout?" odsunul nohou židli.
"Což o to, sednout si můžu, ale ožrat se nemůžu. Na holky by to blbe působilo. Potřebujou ve mne vidět silného chlapa," sedl si k Olinovi a ob-jednal flašku vína.
"Jak to můžeš přežít? Takovejch bab kolem sebe. Já mel dvě a šílím z toho."
"To bude tím, že si je nebral jako nějakou věc. Pro mě sou moje holky něco podobného jako moje auto. Pěkný a výhodný. Díky nim si dopreju, co chci."
V Olinovi se najednou zlomilo péro, pil kalvádos rychleji než pivo a blil na špinavý stul před Jacka svůj život. Když skončil, byl parádně ožraly. Jacek típnul cigár o a podíval se mu do očí.
"Víš, co udělej, Oline? Vyser se na obe, všechno prodej, trhni se někam, kde tě neznají, a začni znovu. Tohle nemá cenu. A taky si najdi nějakou novou buchtu. Na dnešek ti nějakou pučím. Nejlepší je vyrážet klín klínem. Jakou chceš? Blondýnu, černou, hodnou, zlou?"
"Blondýnu," rozzářily se Olinovi oči "pěknou přírodní blondýnu. Máš pravdu, vyseru se na vobě. Krávy, ať si jdou, ať se vdávej za nějaký blby. Já u toho bejt nemusím. Seru na Pavla. Hned zejtra to tu zabalím a pojedu někam na jih, k moři a do tepla. Seženu si tam njakej šolich, malej byte-ček a budu šukat jen černošky. Krávy, ještě jednou kalvádos! Kde máš tu buchtu? Seš zlatej kluk, víš to vůbec?"
"Počkej chvíli a moc se nedoraz. Ta holka tě určitě neponese domu na zádech... "

Za deset minut přišla k Olinovmu stolu útlá malá blondýna.
"Ahoj," sedla si vedle něj.
"Já, já... no, já sem Olin."
"Jannette. Dám si na tebe skleničku wisky, jo?"
Chvíli kecali o blbostech, ale nakonec to Olin nevydržel, vzal Jannette kolem krku a zeptal se jí: "Že by si se nechtěla vdávat? Že by ti nevadilo,kdybych mel dvě ženský, kdybych vás mel obe stejně rád?"
"A ptáš se mě jako kurvy, nebo jako normální ženský?"
"Ty nejseš žádná kurva, ty seš pěkná holka," kroutil slova na ožralém jazyku.
"Tak to bych tě nakopala špičatou lodičkou do prdele!"
"Lžeš! Tobě by to nevadilo, ty seš správná ženská, ty seš ta nejlepší z nejlepších. Ty by si mě nechala žít! Já tě chci!" Pokusil se ji obejmout, ale spadl ze židle. Pomohla mu nahoru a objednala dvě kafe.
"Vypij to horký, to pomáhá. Pak pudem domu, sem utahaná jako kote, chci spát!"
"Ale já chci tebe!"
"No jasně, to bude hned," řekla bez zájmu.
Dopili kafe, Olin zaplatil a vypadli. Před hospodou si vzali taxíka a odjeli do malého pokojíčku nedaleko Pigalle. Hned za dveřmi se na ni Olin vrhnul. "Počkej!" odstrčila ho, ale Olin se na ni znovu sápal.
"Tak jo," řekla rezignovaně, vzala Olina za poklopec a jemně mu ho začala mnout. Pak ho posadila do křesla.
"Zvedni nohy! Já ti ty kalhoty vyperu, snad ti to do rána uschne. Příště pošlu Jacka do prdele!" řekla si pro sebe a s mokrými džínsy odešla k výlevce v rohu pokoje.

Olin sedel u baru, pil čtvrté kafe a pořád se ještě nemohl probrat.
Matně si vzpomínal na blondýnu, která ho po ránu vyhazovala z bytu, na kalhoty s vlhkým rozkrokem. Otřásl se hnusem. Kafe proložil první kořalkou a koupil si noviny. Když se prokousal sportem, v hlavě mu zase hučelo a bylo mu na bliti. Vyměnil bar, a kořalku vyměnil za pivo. Posled-ní, co si pamatoval, bylo, jak se potácí domu, všude je světlo a plno lidí,kteří nesnesitelně civí na jeho rozmázlý stín na chodníku. Dny se slily v jeden. Nemohl si uvědomit, kolikátého je, a jen nechápavě se díval na oblýskanou úvěrovou kartu, kterou dobýval peníze ze zdí domu na bul-várech. Poslepu nahmatal krabičku cigaret na nočním stolku a zapálil si. Okamžitě se mu zvedl žaludek. Pokusil se doběhnout do koupelny, ale zblil celou kuchyň. Naštěstí to byla jen samá voda. Utřel si hubu do ruká-vu a doklopýtal zpátky k posteli, když vtom zazvonil telefon. Chvíli na něj nechápavě koukal a pak zvedl sluchátko.
"Oline!" hlas Mariane zněl studeně a cize. "Jasně sem ti řekla, co máš udělat. Dávám ti ještě tri dny, aby sis všechno zařídil, jinak se vrátím domu i s policajtama! Tešte k tomu všemu si nenechám zdevastovat byt." "Tys tady byla?"
"To je moje věc. Máš ještě tři dny!"
"Mariane, vrať se ke mne, já všechno změním. Tu hospodu prodám, bude to zase všechno, jako bejvalo..."
"To už nejde, Oline. l kdybych chtěla, už bych nemohla..."
"Ty někoho máš? To přece ne ni možný, že bys mě tak rychle hodila pres palubu! Mezi námi přece ještě něco musí

bejt!"
"Není. Už je mi tě jenom líto, odejdi, prosím, ať do toho nemusíme tahat ještě nějaký jiný lidi. Odejdi, Oline..." Sluchátko začalo vyzvánět.
Zalezl do sprchy, pustil si studenou vodu a rozbrečel se. Znovu zazvo-nil telefon. Běžel mokrý pres dlaždice a za ním zůstávaly mokré ostrůvky.
"Oline, tak co je s tebou?" pohladila ho čeština. "Tá už poslední dva dny ani nevylejzám z bytu, abych nezmeškala tvůj telefon. Týden se neozveš..."
"Petro..."
"Co ti je, ten hlas zní jako ze záhrobí."
"Tam já sem..., Petro, Mariane se semnou rozešla a vyhodila mě z bytu." Najednou to z něj začalo lítat jako z pretopeného kotle, proud slov plácali do sluchátka a nešel zastavit.
"Oline, proboha, Oline! Vzpamatuj se a nebreč. A taky na mě nemluv francouzsky. Já vím, že ti je hrozne, ale takhle přece nemůžeš žít. Vrať se domu. Tady si přece hrál kuličky, tady máš mě a svůj sen, kterej je mimo-chodem před dokončením. Příští tejden můžeme otevírat! Slyšíš? Poved-lo se to! Přijeď domu...
"Domu," podíval se po byte, který patřil Mariane, z okna na město, na vztyčený prst Eiffelovky, která vykukovala mezi domy.
"Jasně, jedu domu, seru na Mariane. Seru na Paříž, jedu domu. Všech-no tady střelím, zbytek sbalím a jedu. Petro!" rval na celou místnost. "Sly-šíš, já jedu domu! Já tě chci, já chci Prahu, já tam patriím!"

Začal vynášet krabice od banánu do auta. Byly plné krámu, kterých se nedovedl zbavit. Pár knížek, foťák, džínsy a trička. Odnášel krabice plné patnácti let života. Od včerejška, kdy prodal firmu i s balíkem adres Ara-bovi, to bylo snazší. Konečně hodil poslední krabici, zabouchl kufr a vrátil se nahoru. Chvíli stál nad telefonem a přemýšlel, jestli má zavolat Pavlovi a klukům nebo zajít na poslední kafe ke Grobiánovi. Ale pak to zavrhl. Když domu, tak domu. Nebo jsem ještě někdy přijede na návštěvu a pak se se všemi rozloučí. Zabouchl dveře, zamkl, klíč hodil do schránky na dopisy a oddechl si. Naposledy se podíval na oprýskaný vchod, na pootevrené okno v byte, nastartoval auto a rozjel se.

Druhý díl

Vzal jsem si od celníka pas, poděkoval mu a odjel za Rozvadov. Zasta-vil jsem u krajnice, zapálil si cigaretu a čučel do Čech. Mel jsem úplně jiné pocity než tehdy s Pavlem. Ještě ráno jsem byl plný radosti z toho, že jedu domu. Teď, po pár hodinách, mě nadšení opustilo. Cítil jsem se sám a hlavně jsem nemohl najít odvahu vrhnout se sem po hlavě. Tady budeš žít pořád, říkal jsem si a zkoumal, jak to chutná na jazyku. Ve zpetném zrcátku se objevil mohutný kamion, zatroubil, elegantně se vyhnul a ohodil auto škvárovou břečkou, která tady zůstala od zimy.
Nastartoval jsem a rozjel se do další emigrace.
Tahali jsme s Petrou balíky po schodech do jejího bytu pod oblo-hou a zkoušeli mluvit o ničem. Staré babky z domu vykukovaly ze dveří a zvědavě mezi sebou špitaly z patra do patra. Mel jsem chuť na ne vy-pláznout jazyk, ale nakonec jsem to neudělal. Konečně jsem vynesl po-slední bednu plnou knížek a seknul s ní do předsíňky.
"Budeme tady jako sardinky. Nebude ti to vadit?" obrátil jsem se na Petru.
"Dáš si pivo?" sáhla do lednice a vytáhla dva lahváky. Otevřela je a jednoho mi podala. Z druhého se zhluboka napila.
"Nebude?"
"Až bude, dám ti vedet, o to nemusíš mít strach. V tomhle bejvám nekompromisní. Nechceš mi v klidu říct, co se stalo v Paříži když jsem odjela?"
V kostce jsem jí zopakoval celou anabázi, jen jsem vynechal Jackovu kurvu.
"Musíš se smířit s tím, že něco skončilo a něco začíná," zapálila si ci-garetu, "jako když si mi vyprávěl o začátku emigrace, jak si tam přijel a najednou si si teprve uvědomil, že už se nikdy nepodíváš zpátky..., no, vítej doma!" Dala mi pusu. "To bude na delší čas, nemusíš spěchat. A teď musíme do hospody, vokotíš se, až to uvidíš."

Už na schodech voněla čerstvá barva a dřevo. Nad námi zářily mohut-né zářivky. Petra přišla ke dveřím a zasunula klíč.
"Zavři oči, musíš to vidět najednou, abys to cejtil!"
Zavřel jsem oči a nechal se vést. "Dobrý, dobrý, ještě neotevírej, teď!" Přede mnou se objevil můj sen. Velký pult s pípou, stolky se židlemi a rohovými lavicemi, za pípou rada lahví.
"To je nádhera! Petr o, kurva, já se z toho poseru!" Pohladil jsem zasněle bar a vyskočil si do vysoké židličky.
"Dovedeš si představit tu pa-rádu, až se tady rozvalím, za zády nějakou dobrou kapelu, ťuknu do pultu a poručím si jedno tykadlo?"
"Co to je?"
"Ale nic, v nějakým minulým životě smě tak fikali pivu."
"Zopakuj to ještě jednou, i s tím ťuknutím."
Praštil jsem do pultu a zahlaholil do prázdného prostoru: "Jedno tyka-dlo!"
"Jasně, šéfe," zpod baru se vynořil Flek a sunul mi jedno krásně nato-čené. Za ním se objevili ostatní kluci z party a pár

lidí, co sem ještě ne-znal.
"Vítej doma," podávali mi ruce a někteří se představovali.
"Serte na to a rychle to roztočte! Dneska se ožereme tak, že to svět neviděl. Stě fantastický, já tomu už nevešil. To je paráda!" Začali točit pivo a rozlévat frťany. Někdo pustil vypalováky z magiče.
"A jak se to vlastně bude jmenovat?"
"No, to je to," rozhodila bezradně rukama Petra, "furt ještě nemáme název a otevření je za dveřmi. Zatím smě rozhodili plakáty, že se otevírá nověj bigbítovej klub, ale s názvem smě čekali na tebe. Jak si to říkal? Tykadlo?"
"To je nějaká píčovina, to sem ještě neslyšel," skočil jí do řeči Jirka. "Já když sem říkal pivu tykadlo, tak ty si ještě tahal kačera. Sem starší pán, za mě se to tak říkalo."
"Hele, a co kdyby se to minovalo U Tykadla?" navrhla Petra. "Určitě lepší než U Olina, jak si tady prosazovala," pláknul Kára. "No, no... to byl jen návrh!"
"To by byla blbost," zapojil sem se, "ale to U Tykadla, to docela zní. Starý houně si vzpomenou a ty mladý to naučíme. Ostatní si budou mys-let, že tady čepuje njakej pan Tykadlo."
"Jasně, to zní!" přidala se Petra.
"Rychle všem stakan, tohle se musí zapít!" mávnul jsem na Fleka, který se ujal pípy. Tlačil jsem do sebe frťany s pivem pod tlakem a rozví-jel tu nejkrásnější budoucnost, kterou si jde představit. Lítal jsem na křídlech obrazotvornosti a zaboha se nechtěl vrátit na zem. Neustále mě to nutilo obcházet steny, dotýkat se jich, mazlil jsem se s barem, hladil pípu jako náměsíčník.
"A hned zejtra odpoledne zahájíme zkoušky. Každá kapela, co tady bude chtít hrát, musí dopoledne projít, aby večer vystoupila. Obvolám první zájemce!" vyskočil Láďa a hnal se k telefonu.
Moje hospoda, panebože! Další frťan projel hrdlem. Někdo roztopil cigár o marijánky a všechno bylo ještě báječnější.
Probudil jsem se s pocitem, že mi amputovali nohy. Pokusil jsem se s nimi pohnout a někdo mi zafuněl do ucha. Otevřel jsem oči.Ležel jsem na zemi, prese mě se rozvaloval Kára, hlavu jsem mel podepřenou o nohy Fleka a v koute tunel Láďa. Zvedl jsem se na loktech a uviděl, jak na posteli leží oblečená Petra a vedle ní Milan.
"Do prdele, co to je?" zafuněl jsem.
"Spi!" zasyčel Kára.
"Kurva, jak mám spát, když si mi zlomil vobe nohy?"
Probudili se i ostatní. Petra se na mě podívala a nenápadně odsunula Milana.
"Trochu smě to přehnali, je nás tady jak psu. Já vás mela vyhodit!" "Jo a kdo by ti vytáhl Olinka do schodu?" rozesmál se Kára. "Máš tady lahváče?"
"Mám, ale málo. Koukejte padat, za rohem už otevřeli. My s Olinem probereme nějaký věci a přijdeme!"
Zvedali se neochotně, ale nakonec vypadli.
"Proč si je tak vymetla?"
"Díval si se jako vrah a taky ti něco chci říct."
"Proč bych se mel dívat jako vrah? Proste si mě hodila pod postel a lehla sis s někým jiným. Co je na tom divného, že?"
"Tak to nebylo. Přitáhli tě sem jako žok, položili na postel a ty si hned spadnul, když se to opakovalo třikrát, tak smě tě tam proste nechali. To sem mela taky spát na zemi nebo co?"
"Máš s nim něco?"
"Kdybych mela, tak tady nebydlíš!"
"A mela si s ním něco?"
"To se ptáš ty mě? Vyptávám se tě snad já na Mariane? Jestli chceš žárlit, tak si to rovnou sbal a vypadni. Já to nesnáším!"
"Já nežárlím. Jen si upřesňuji fakta. Nechci tě do ničeho nutit." "To sem ráda. Ale musím ti něco říct. Nelíbí se mi, jak se ožíráš. Seš všem pro smích. Ti kluci vydrží jako koně, nesmíš s zima držet krok. To proste nevydržíš!" Cítil jsem, jak mě vytáčí. Raději jsem utekl do kuchyně a otevřel lahváky.
"A co ti ještě vadí?" zeptal jsem se z kuchyně.
"To, jak tě vytáčí, když ti řeknu pravdu," přečetla mi pres zeď myš-lenky.
"Mne zase vadí, jak si hraješ na neomylnou princeznu, co musí všech-ny kárat!" Hledal jsem boty, protože při první blbý odpovědi jsem chtěl vypadnout.
"Myslíš, že takhle vypadej princezny?" vešla do kuchyně celá nahá. Leželi jsme po tom na posteli, kouřili a pili pivo.
"Líbilo se ti to?" zeptal jsem se jakoby ledabyle.
"Jo, vy starší páni stě vždycky lepší než ti mladí kluci."
"Co to má znamenat? Já sem pro tebe starší pán?"
"No vosům let rozdílu je vosům let. Ale já sem ráda, že to tak je. Hele, líbilo se ti to se mnou víc než s Mariane? Připadá mi, že mám menší prsa. No na ty vy chlapi přece dáte, ne?" Típnul jsem cigáro a ponořil se do ní. Tyhle kecy mi byly krajně nepříjemné.

K Tykadlu jsme dorazili pozdě. Nějací mladí kluci na miniaturním pódiu končili první skladbu. Byli hlasití a prázdní.
"Výborně," vykřikoval Milan, "budete to zahajovat, takovej hle nářez je probudí!"
"To přece není možný, aby to zahajovali takovýhle amatéri!" obrátil jsem se na Petru.
"Prosím tě, nech ho, Milan je vopravdovej znalec pražskejch skupin a ví, co táhne. Nech mu ten první tejden, a když se ti to nebude líbit, tak to pak změň! Strašně let si tady nebyl..."

"Proč mi to připomínáš?"
"To se budeme pořád hádat?" odsekla mi a odešla za Milanem. "Hele, Oline," chytil mě Flek, když sem chtěl jít za ní, "kolik dáme sudu zadara? Já myslel, že tak tri a nějakou kořalku."
"Uvidíme, kolik přijde lidí," mluvil jsem s ním na pol huby a pozoro-val Petru, která se vybavovala s Milanem.
"Bude určitě narváno, uvidíš. Po celý Praze se vo tom mluví."
"Tak dáme čtyři..." Otočil jsem se k němu zády a prošel bar, abych se nakonec ocitnul Petre za zády.
...ještě necháme odehrát ty druhý a pak vezmeme čtyrku a pětku, ty sou dobrý..., co říkáš, Oline?" zmerčil mě Milan.
"Nic, jen se divím, proč je zveme, když je nechceš."
"No, to je normálka. Kdyby se po Praze rozkřiklo, že si jenom vybírá-me jeden styl, přestali by sem ostatní fanoušci chodit, a to nechceme.Takhle budeme mít taky vetší výběr."
"Jo, to je fajn, tak vybírej a mě si nevšímej. Jako kdybych tady nebyl." Chvíli jsem čekal, že do toho vstoupí Petra, ale ta si jen zapálila cigáro a dívala se do zdi. Nechal jsem je a vrátil se k baru na jedno. Vypil jsem ho do půlky a nenápadně se vytratil. Nikdo si toho nevšiml. Nikdo mě nepotřeboval. Klapali jako dobrý tým. Petra mela pod palcem prachy, Mi-lan hudbu a Flek bar. K čemu bych jim byl já, otravný emigrant? Flákal jsem se po čtvrti, hulil jednu od druhé a přemýšlel, do které hospody půjdu.
"Ahoj, Oline!" Otočil jsem se. Za mnou stál Jirka. "Dlouho sem tě neviděl," narazil na to, že sem přestal chodit ke Grobiánovi. "Někdo v hospodě říkal, že volal k Mariane a ta mu řekla, že si se vrátil na furt."
"Jo, vrátiL.."
"Jde to? Já co tom taky tak premejšlim, ale nevím, je to tu cizí."
"Pojď na pivo," vypadlo ze mě. Najednou mi bylo jedno, že se Jirka upravil, že sem se s ním hádal. Patřil k mému světu, byl to jediný člověk v tomto městě, který věděl, co cítím. Byla to hrozná úleva. "Pojď na pivo, tady je nějaká knajpa!" Sedli jsme si k pocintanému stolu a dali si dvě tykadla.
"Víš," pokračoval Jirka v rozhovoru z ulice, "já bych sem jako chtěl, ale když vidím ten bordel, ty vycucaný Čechy, tak mě to děsí. Takhle děti dostanou solidní vzdělání, vo kterým by se jim tady ani nesnilo, no a já to holt vydržím, budu to jezdit pozorovat."
"Jo, já to budu, holt, pozorovat z vnitra..." napil jsem se piva, které se
mocně dralo zpátky do půllitru.
"Co to je?"
"Ale, sem po těžký opici, to přejde!"
"Jasně. A jak to máš s tou hospodou?"
"Brzo otevíráme. Budeš tady ještě příští tejden?"
"Ne, to by mě šéf hnal. Ale až přijedu, rád zajdu. Musíš mi dát adresu. I
Ty a hospodskej, to tedy bude nátěr," rozesmál se. "Pamatuješ, jak si jednou zaskakoval za vožralýho Grobiána? Čepoval si a čepoval, a když sme přišli, byl si stejně vožralej jako von."
"Do prdele, to byly časy!" Slovo pamatuješ začalo létat nad stolem jako pingpongový míček, nořili jsme se do toho jako prasata do hnoje, a já jsem si najednou uvědomil, že přesně takhle jsme sedávali v Paříži, a to pamatuješ patřilo Česku, Praze. Už zase jsme vzpomínali na něco, co bylo daleko.
"A co ty tvé oblíbený putyky tady v Praze?" zeptal jsem se zvedače Jir-ky.
"To je právě to. Všechny sem je prolez už tenkrát, když sem přijel po- prvý, ale už to bylo něco úplně jiného. V každý, kde sem pil pivo, se mi stejskalo po Grobiánovi. Utopenci nestály za nic, párky byly olezlý, bramboráky utopený v přepáleným oleji, maso ve svíčkový neukoušeš. Mě vždycky potom napadne, že už tady bej sem doma."
"Pitomost," zapřel jsem se, "to smě se změnili my. V tom to bude. Hele, potřebuji nakopat tu opici. Nedáš si se mnou skleničku něčeho lepšího?"
"Ale opatrně. Večer na mě čeká stará!"
Kopal jsem opici frťany rumu a zaléval ji pivem. Během jedné sklenič-ky jsme zase sklouzli do Paříže, flákali se po bulvárech, potkávali známé a těšili za ne jejich problémy.
"Hele," zaměřil sem pracně Jirku, "víš co, já ti tu svoji hospodu ukážu už dneska!"
"Neblbni, musím za starou...," jeho odpor jsem zlomil dalším rumem.
Tiše si krknul a byl připraven jít.
"Oline?" chytl se mě venku za ruku a začal našlapovat ze široka, "proč smě teda seděli v ta strašný knajpě, když si mel celou dobu otevřeno?"
"Vono ještě není otevřeno, ale...," mávnul jsem rukou, abych zaplašil vzpomínku na hospodu rozjetou beze mě.
"Uvidíš, je to paráda!"
Opatrně jsme slezli ze schodů a vešli. V baru přibylo lidí, na pódijku se stavěla aparatura. Sedli jsme si ke stolku, když si nás všiml Flek: "Do prdele, kde si byl? Petra tě už hledala."
"Dej nám dvě piva! A kam šla?"
"Já nevím, přej něco zařizujou s Milanem."
"Jo, jasně. Tak co tomu říkáš?" obrátil jsem se na Jirku a vší silou si zarval nehty do dlaní.
"To je paráda. Tady se dá prosedět celej den, to je skvělý. A to pódium.
Tady se bude hrát?"
"Jasně."

"Hmm, doufám, že i trempský..."
Flek u pultu vybuchl smíchy.
"Když přijdeš ty, tak určitě," přetáhl jsem to do srandy a vztekle sjel pohledem Fleka.
"Hele, Fleku, dej nám sem dva vizoury..."
"To nemůžu. Petra zakázala čepovat tvrdou až do votevrení." "Pokud vim, tak to tady neplatí. Dej nám proto celou láhev. A nějakou dobrou, kurva!"
Neochotně se ohnul a vytáhl zpod pultu Honzu Chodce. "Na, ale kur-va,nevožer se jako včera!"
"Oline, kurva, co to tu máš za posádku? Kluci u těch beden, zmáčkne-te Bednu vod whisky!" Nechal sem Jirku buzerovat kluky a bavil se jejich nasranými pohledy a čekal, až některý z nich vyskočí, abych s ním zame-tl podlahu. Ta myšlenka na to, jak je vyhazuji, mě zahrála na mozku jako ten nejlepší džin, co jsem píval s Grobiánem.
"Tak co bude s tou Bednou! Oline, řekni jim něco!"
"Jasně, dejte do těch beden Kántry rádio!"
"Ty si se pomát nebo co?" naskočil si Kára.
"Hovno pomát. S kámošem tady chceme poslouchat kántry a nevidím jednej důvod, proč by to nemělo jít!"
"Nech ho, Káro!" zasyčel Flek od pultu. Srazili se u beden a pustili staré české cajdáky, ve kterých skřípalo bendžo. Jirka hned začal procítěně zpívat. .
"Hele, Oline, my jdeme," překřičel rádio Kára.
"Jasně, stejně už dávno padla, čau!" a přidal jsem svůj hrozivý zpěv k Jirkovu. Mocná rána dveří dávala tušit, že vypadli. Spokojeně jsem se rozesmál.
"Olinku, je to tu krásný, ale já musím jít, nebo mě stará zabije!" "Vyser se na ni, dáme si ještě skleničku!"
"Houby, kamaráde, z toho by byl rozvod, fakt musím!" Vstal, shodil z ramene moji ruku a vrávoral ke dveřím. "Promiň, fakt musím!"
"Jdi, jdete všichni do prdele!" Zapálil jsem si novou cigaretu a narvaný popelník vysypal na zem. Ani první den v Paříži, když jsem sedel na ná-draží s nějakou pomatenou adresou úřadu na pomoc uprchlíkům, jsem nebyl tak sám. Pošilhával jsem po klošárdech a bylo mi jasné, že v tomhle městě budu mít vždycky nějaký polštář, kam můžu spadnout, kde budu umet žít. Přitahovali mě svými pytlíky s plastikovými lahvemi toho nejlevnějšího vína, svým klidem a přehledem, s jakým serou na mamon. A najednou sedím sám, jako prašivý pes, ve své vlastní hospodě. Dostal jsem chuť vytáhnout krabičku sirek, jednou si škrtnout, všechno to po-slat do prdele a odplížit se do Paříže. Zasednout s Jeanem ke kanálu Saint Martin, pít víno a čučet na protější břeh na rybáře tak dlouho, až mi obrovské vředy sežerou nohy a pak celé tělo. Načepoval jsem si další pivo a chodil po místnosti jako lev v kleci. Narážel jsem do židliček a zakopával o stoly. Sur le pont cl' Avignon, překřikoval jsem prastarou francouzskou odrhovačkou české blouznivce od táboráku.
"Oline, proboha, co se děje?" Petra přeběhla místnost a vypnula rá-dio.
"Nic. Bolí mě moje velká slovanská duše. Kde si nechala Milana?
Myslel jsem si, že zarizuješ..."
"Nech toho, seš jak malej. Pojď, pudem domu, já něco dobrého uva-řím' " run...
"Potřebuješ si vyléčit svědomí?"
"Budeš se divit, ale chci bejt s tebou. Pojď, pudem." Pomohla mi vstát, sebrala cigarety ze stolu a strčila je do kabelky.
"Jo, pudem. S nim sis to už odbyla a teď sem na radě já!"
"Tys musel mít za předky Italy, nebo to není možný. Olinku, já s nikým nespím! Pojď!"
"Dneska si s tebou budu moc lehnout i do postele?"
"Pořád. Rozhodla sem se, že k nám nebude nikdo chodit. Bude to tak lepší pro všechny!"
"Jasně," musel jsem se pořádně chytit zábradlí na schodech, abych nespadl. "Nikdo k nám chodit nebude, hlavně když budu doma, že?" rozesmál jsem se.
Tri dny jsem se prováleI s Petrou v posteli. Díval jsem se na staré čes-ké filmy, poslouchal písničky a krmil se češtinou z novin. Lahváky zabí-raly celou lednici a párky, snad jediné jídlo, po kterém se mi stýskalo, se Hne povalovaly ve velkém hrnci plném mastné vody. Vracela se mi slovíč-ka, která jsem už sto let nepoužil, a snu ve francouzštině ubývalo. Praha za oknem byla zase krásná a přátelská.
"Tak vstávej, vělkej den začíná," šťouchla do mě Petra, když jsem si hodil šlofík u nějakého uhozeného dětského poradu.
"To už?" Podíval jsem se na hodinky. Byly tri, za čtyři hodiny se narazí první oficiální sud, praskne malý pojišťovací kroužek pod Honzou Chod-cem a někdo zahraje první písničku. Natáhl jsem na sebe starý sepraný triko, vyšisované džínsy a zapálil si. Z kuchyně vešla Petra Mela na sobe lehké batikované řasené šaty a mě to nesmírně dojalo. Byla krásná. Dal jsem jí pusu do vlasu.
"Co je ti? Vypadáš, jako kdyby si šel na vlastní pohřeb!" "To nic," neubránil jsem se a pohladil ji.
Hospoda byla nablýskaná a dezinfekce smrděla z hajzlíku až do hlavní místnosti. Obešel jsem celou partu a každému poděkoval. Po Milanovi jsem mel na horním patře chuť pelyňku. Všichni pobíhali plni napjetí a nadšení, Petra do toho zapadla okamžitě, každého povzbuzovala, přepisovala ceníky na velká černá prkna za pípou. Vzal jsem si jedno, sed-nul si do rohu, opřel se o zeď a Zavřel oči. Čekal jsem, kdy to přijde i na mě. Kdy pocítím něco velkého a nádherného z pocitu, že jsem majitel tohoto baru, že jsem dosáhl toho, co jsem chtěl, a když bůh dá, jsem i do smrti zabezpečený. Ale zase jsem nic necítil, všude, až na ty hlasy kluku, bylo ticho a prázdno. Dostal jsem chuť zavolat Mariane a říct jí, že se to dneska otevírá a že se mi…, ne, otevřel jsem oči, stýská, to ne!
Vrhl jsem se do toho hemžení, vypil další pivo a všude překážel a dohánět to vtipy na to, jak nikdo nepřijde, jak to

příští týden zavřeme, jak budeme tahat sud za sudem a pít je pomalu sami s bezdomovci z hlavního nádraží. Přišla kapela, rozhodila nástroje a naladila.

"Na schodech je už spousta lidí. Mám to pustit?" vběhnul Flek a přirazil za sebou hlavní dveře.

"Jasně, bůh s námi!" zarval jsem a zavřel oči. Dusot nohou, nápor hla-su, který se lámal o steny, byl ohlušující.

"Přišli , pošeptala mi Petra do ucha a chytla mě za ruku.

"To díky tobě. Bez tebe by nebylo nic!" Sedli jsme si ke stolu zabrané-
mu pro partu a pozorovali ty davy, jak se rvou u pípy o pivo zadara. Vtom bubeník nakopl kotel a dav zařičel šílenstvím. Během chvíle všechno tr-salo, padaly židle, šoupaly se stoly.

"Pojď tancovat!" řekla Petra a táhla mě za ruku na parket.

"Ne, to ne, tohle není moje hudba, promiň..." Pustila mi ruku a bezradně nade mnou zůstala stát.

"Pojď tancovat!" chytil ji rozesmátý a šťastný Milan, "Je to první pís-nička v tomhle klubu."

Podívala se na mě bezradně. Pokýval jsem hlavou, aby šla, a díval se, jak se vlní a prohýbá. Byla sexy tak, že mě rozbolelo v podbřišku, a nadá-val jsem si, že jsem přece jenom nešel.

"Co je? Místo toho, abys tady skákal po stolech, sedíš jak pytel neštěstí," kecnul si vedle mě Jirka. "Uvidíš, že to tady do měsíce bude nejlepší a nejvyhlášenější klub v Praze. Něco takového tady chybělo. A sleduješ ty mladý holky, koukej na támhletu, ta má nejmíň sedmičky, kurva, ta je...," naklusal k sedmičkám a zabořil se do nich.

Kapela skončila první kolo a stáhla se do kuchyňky, kde do nich IiI Flek novou šťávu."Sem na mrtvici. Takhle sem naposledy trsala někdy v šestnácti," sed-Ia si Petra a ohnula pivo na ex. "To je paráda!" Vtom jsem ucítil trávu.

"Kurva, tady někdo kouří. Musíme ho vyhodit, nebo to policajti za-vrou!"

"Klídek," usadil mě Kára, "můžou kouřit, až si urvou plíce. Ty myslíš, že v téhle zemi existuje polda, kterej ví, co je tráva?Sám mám pár tru-bek. Dáš si?"

"Zatím ne. Jen mám strach, ve Francii by to zavřeli."

"Ser na ne, tady tě nikdo zavírat nebude, a taky tráva je zdravá..."

"Fakt neboj, Oline," přidala se Petra, "tady se z toho nestřílí..." Kára zapálil pointa a nabídl Petře. Vzal jsem si od ní a dal si práska. Na chuť to nebylo nic moc, ale byla zatraceně silná. Kapela znovu spustila a Petra zmizela v kole. Zůstal jsem sám s cígem. Pozvolna jsem ho dohuloval a nemohl se pohledem odtrhnout od Petry.

"Oline, tady máš dvě, ať nesedíš na sucho," posunul mi Flek pres pult dvě orosená. Pomalu jsem se začal propadat. Hudba, lidi, pult se mi slé-vali v jednu velkou barevnou kulisu a Petra se vracela čím dál míň. Zase na mě padla chandra.

"Oline, jseš šéf na správným místě. Tohle je patnáctý, to tady ještě ni-kdo nezvládl!" posunul mi Flek další tykadlo.

"Kolik je hodin?"

"Něco kolem dvanáctý, a lidi pořád chodej. Už to ví celá Praha, vzal sem sudy na tejden, a bojím se, že mi nevystačí do rána. To je nářez!" "Je v kuchyni volnej telefon?"

"Jasně..."

Odbelhal jsem se na přesezených nohou do kuchyňky a vytočil kurev-sky známe číslo.

"Ví," špitnul rozespalý a známý hlas.

"Ahoj, Mariane, promiň, že tě budím, dneska jsme otevřeli a je to paráda. Jak se máš ty?"

"Dobře, až na to, že si mě pro budil... "

"Teš tam?" zeptal jsem se po chvíli mlčení.

"Sem a pudu zase spát."

"Můžu ti někdy zavolat?"

"Někdy třeba jo, ale v nějakou lepší hodinu."

"Je mi smutno," vyhrklo ze mě.

"Mne taky bylo..."

"Už není?"

"Není, Oline. Nedalo se s tím žít."

"Ty neboho máš?"

"Dobrou noc a hezky to oslav!"

"Ty někoho máš?" zarval jsem do sluchátka a odpověděl mi jen vyzváněcí tón. Vztekle jsem zaklapl a znovu vytočil Paříž. Už tam byl jen obsazován.

"Ta kráva," skřípal jsem zuby. "Dej mi visku!" houkl jsem na Fleka a sedl si zpátky na svoje místo. Když se vrátila Petra, mel jsem v sobe čtyři a rudou oponu před očima.

"Tobě něco je?" zeptala se a sedla si.

"Co by mi asi bylo, kurva. Zasraná hudba, teplý pivo, stojí to za hov-no!" Přišla parta a obsadila zbylé židle. Blití o úspěchu nemělo konce, vytáčelo mě to čím dál víc.

"Viděla jsem tě u telefonu. Zítra jí zavoláš a bude to dobrý," pohladi-la mě Petra po ruce.

"Do mých telefonu je ti hovno, ať mi dá ještě frťana!"

"Až budeš chtít, pudem domu, jen mi řekni..."

"Že už by to Milana nebavilo?"

"Já ti nic neudělala, tak proč si vylejváš vztek za Mariane na mne?"

Těžce jsem se zvedl a zkoušel zaostřit cestu, kterou vypadnu. "OH ne," chytla mě Petra za ruku, "nechoď nikam, zase se ti něco stane! Kluci..."

Párkrát jsem se musel ohnat pěstí po rukách, které mě táhly zpátky, a vyběhl jsem ven. Ještě chvíli jsem běžel, ale pak se mi zvedl žaludek. Opřel jsem se o dum a vyblil se. Udělalo se mi líp. Zapálil jsem si cigare-tu a sedl si na kamenné schody, které končily nahoře v parku.

"Mariane tě nezajímá, Mariane tě nezajímá," opakoval jsem si a tloukl pěstí do ošlapaného a poplivaného kamene. Vajglu pod mýma nohama přibývalo, ale myšlenka o Mariane nechtěla zakotvil v kotrbe. "A co sis myslel? Že bude na tebe čekat, až se vrátíš?"

"Je vám něco?"

"Nech ho, to je njakej cizinec. Slyšíš, jak mluví, ne?"

"Je vám něco?"

Zvedl jsem hlavu. Nade mnou stála mladičká holka s fialovými vlasy. "You...," pokusila se zlomit anglinu.

"Ne, nic, jen se mi udělalo blbe."

"Aha, my hledáme nějakou novou hospodu. Můj brácha tam dělá. Má to bejt U Tykadla nebo tak."

"To znám. Já se tam vracím, dovedu vás tam."

"Počkejte!" zarvala nebývale silným hlasem do mrtvé ulice. Její partič-ka se zastavila. "On nás tam dovede... Já sem Klára."

"Olin."

Podala mi ruku a pomohla mi na nohy.

"Kolik je?"

"Něco po jedné. Hele, jakou řečí si to mluvil?"

"Francouzsky, ale to bylo z cesty. Jak se jmenuje tvůj brácha?" "Láďa. No to ne, nejsi ty ten Olin, co mu to patří?"

Najednou jí bylo plno. Skákal a kolem mě jak kůzle, bavila se se mnou a ještě stačila o pět kroku napřed vyprávět svojí parte, kdo jsem.

V hospodě bylo ještě pořád plno, jen kapelu nahradilo rádio puštěné na plné kule.

"Promiňte," řekl jsem u našeho stolu a posadil se.

"Jo, to je dobrý," zahuhlal někdo do rachotu.

"Zlobíš se?"

"Nezlobím," řekla Petra, "mela sem o tebe strach, že uděláš zase nějakou blbost, sem ráda, že sěš zpátky. Chceš kafe?"

"Ne, dám si pivo, ale budu si to hlídat. A už si nedám žádnej telefon!" "To je dobře..."

"To je moje ségra," přitáhl Láďa ségru ke stolu.

"Majiteli, nepudeš si trsnout? Potřebuji si tady udělati oko, aby mě brácha nevyhazoval."

"Ne, to je..."

"Aha, ty potřebuješ nějakou vykopávku. A sleduj." Z rádia zazněl slaďák jako starý trenky.

"Tohle zvládneš!" Vzala mě za ruku a vytáhla mě na parket.

Zaklesla se do mě a vlekla mě po parketu jako hadrovou panenku a do toho dál klokotala, až mě chytila podivná vděčnost, protože nic nechtěla řešit, nic jí nesedělo na ramenou jako stotunový balvan.

Přitiskl jsem ji k sobe, až mě musela odstrčit.

"Bono, dědečku, támhle ti sedí babička, tak se podle toho chovej,jo?"

"Promiň, nějak mi to ujelo," znovu jsem se zavěsil a čichal vůni jejích vlasu, a když písnička skončila,byl jsem nasraný jako brigadýr. Vrátila mě ke stolu, poděkovala Petre a zmizela mezi svými uchy.

To má bejt trest?" zasyčela Petra, aby ji nikdo jiný neslyšel.

"Jakej trest? Tancoval sem, to je všechno."

"Někdy mě napadá, že teš jenom jeden nelkej ubožák. Jdu domu. Jest-li chceš, můžeš jít taky, jestli chceš zůstat s tím děckem, tak prosím!" "Petro, neblbni..."

"Jaký neblbni. Mne nevadí, když se s ní chceš vyspat, já nejsem Maria-ne. Mne vadí, jak se po ní válíš, a já sem ostatním pro srandu. Sem uta-haná. Jdeš domu?"

"Dáme si ještě jedno, jo?"

Beze slova se zvedla a odešla. Chtěl jsem vstát a odejít za ní, ale nohy mi zarostly do podlahy a já sedel dál jako pařez. Jen ruka se mechanicky natáhla, když mi Flek podal další pivo. Kolem stolu projelo další tlusté cigáro marušky a já ulítl až ke stropu. Všichni byli pode mnou, povaloval jsem se v kotoučích kouře jako v peřinách.

Probudil jsem se a nechápavě se rozhlížel kolem sebe. Hospoda byla prázdná, utopená v šeru a smrděla studeným cigaretovým kouřem. Bole-lo mě za krkem a byla mi zima. Projel jsem kapsy a našel nějaké bankov-ky na taxíka. Zamknul jsem za sebou a vydrápal se do slunečního světla, které bolelo.

Petra nebyla doma. Na čelní straně lednice pod magnetem visel krátký vzkaz, že někam musí a že neví, kdy se vrátí. Otevřel jsem si lahváka, dal si lok, padnul na postel a usnul.

Druhé probuzení bylo mnohem příjemnejší. Kocovina a zbytek chlas-tu zmizely. Naházel jsem do sebe zbytky salámu s tvrdým rohlíkem a podíval se na hodinky. Bylo jedenáct večer. Osprchoval jsem se a vrátil se do baru. Muzika z rádia duněla a u našeho stolu bylo prázdno.

"Čau, neviděl si Petru?" zeptal jsem se Fleka.

"Neviděl, ale můžu ti říct, že jestli to bude takhle pokračovat ještě tejden, padnu za vlast. Dneska smě už vy točili tolik sudu, že to nikdo neumí ani spočítat, a nemá to konec. Podívej."

Do dveří se valila parta kluku a hned se drali k baru.

"A Milan tady byl?" vetnul jsem Flekovi nepříjemnou otázku do zad. "Ne. Já musím makat!"

Vzal jsem si pivo, noviny a zajel za stůl. Noviny byly nudné a pivo mi nechutnalo. Dal jsem si zkusmo panáka, ale taky to nebylo ono. Chtělo se mi spát a strašná opice se nezadržitelně blížila.

"Nevolala?" houknul jsem na probíhajícího Fleka.
"Néé!" hodil prázdné sklo na stůl a roztočil nové pivo. Dal jsem si ještě jedno a pak už jsem to nevydržel, zašel do kuchyně a vytočil Paříž. Bylo po půlnoci, ale Mariane to nebrala.
"Kurvy! Obe to sou kurvy," drtil jsem ty slova mezi rty a vztek ze mě vytlačoval opici. Nakopat je do prdele! Další pivo jsem ohnul skoro na DX.
"Ahoj Oline, vyspáno?" ozval se za mnou pobavený hlas Petry.
"Jo, do ružova. Doufám, že ty taky," podíval jsem se nenávistně na Milana.
"Byli jsme si s Milanem v jednom klubu poslechnout novou kapelu.
Hned smě si s lima dohodli tri vystoupení. Sou skvělí."
"To vy taky."
"Za chvíli přijdu," usmál se Milan na Petru a zmizel.
"Nespal jsem s ní!"
"Já s ním taky ne!"
"Ale já, na rozdíl od tebe, spal doma, miláčku. A sám, jestli ti to neva-dí," zkusil jsem podraz.
"Nelži, spal si tady, a já doma a sama. Oline, takhle to dál nejde. Jen chlastáš a žárlíš, nic jiného neděláš. Mě už to přestává bavit."
"Já vím, tebe to bavilo, jen když sem solil prachy. Teď už to vydělává, tak co se mnou."
"Seš hnusnej!"
"Já? Protože sem ti vernej, zatímco ty mi nasazuješ parohy, že mě bolí za krkem?"
"Začnu ti hledat byt. Je mi tě líto. Uvědomuješ si, jak dlouho si nebyl střízlivěj?"
"Starej se vo sebe. Fleku, dej mi ještě jednoho frťana a pivo!"
Petra odešla a já zůstal sám. Kluci postávali u pípy, ale ke mne si ni-kdo nechtěl sednout. Prošel jsem hospodou, vybral si toho nejhoršího váguse a přitáhl ho ke stolu. Nalil jsem do něj kořalku a pár pivo Nepo-slouchal jsem, co blábolí, a kochal se nasranými ksichty u pípy.
"Oline," přisunul si to Kára, když jsme začali bourat další skleničku wisky. "Budeme zavírat, všichni smě utahaný a chceme se vyspat!"
"Jo, jen jdete. Já to tady vezmu za vás."

"Neblbni, to nejde, si vožralej. Jen co zavřeme dveře, tak to tady roz-kradou!" ukázal bradou na naše drahé hosty.
"Já nic krást nebudu, mne platí Olin!" přidal se somrák.
"Dej mi klíče a běžte!" Kára nasraně zmizel. Hlavy nad pípou se sra-zily. Za chvíli přišla Petra. '
"Oline, ty nemůžeš čepovat, nemáš hygienickej průkaz. Kdyby sem někdo přišel, tak to zavrou, a z čeho budeš splácet?"
"A voni ho maj?" ukázal jsem na kluky.
"Jasně..."
"Oline, vyser se na ne, pojď se mnou ke Křiklounům, tam maj do rána a chodej tam děvky. Tam se ti bude líbit, uvidíš."
"Tak jo, Petro, dej mi prachy, už mám hovno, a když se tady zavírá, tak musím ke konkurenci."
Vytáhla pětikilo a podala mi ho.
"Kurva, s tímhle mám jít na flám? Přitlač, nebo začnu čepovat průkazy neprukazy!"
Přitlačila další petikilo.
"Oline, zejtra s tebou musím mluvit, mohl by si bejt odpoledne střízlivěj?"
"Co já vím? Jdeme k tem tvejm Křiklounům, když mě tady nikdo ne-chce. Jak se vůbec jmenuješ?"
"Ferda, vždyť sem ti to fikal. Pojď, s těma pracharna to tam pěkně roz-točíme!"
"Oline, nechoď tam. Nevíš, co tam chodí za lidi, já to tam znám." "Tak pojď se mnou, ne?"
"Pojď domu, prosím tě..."
"To Milan nemá dneska čas?"
"Kdybych věděla, jak ti pomoct..."
"Oline, pojď...," chytil mě Ferda za ruku a táhnul k východu.

U Křiklounu byla tmavá šílená hospoda v centru města, která mela tu nejhorší pověst, jakou hospoda mohla mít. Zalezli jsme k dlouhému sto-lu a Ferda mě představil tlupe starých mániček. Na přivítanou jsem ob-rátil rundu a přidal pivo. Po dlouhé době bylo zase dobře, nikdo se na nic neptal, nikdo nechtěl nic vedet a ze zdi nečuměly Milanovy priblb-lé oči.
Oline, zaplať mi jedno pivo, mne dneska došly chechtáky, zejtra ti to vrátím..."
"No jasně," roztáčel jsem pingla do rychlejšího tance dalšími objed-návkami
"A zejtra musíte přijít ke mne do hospody!" kasal jsem se.
"K tem mlaďasum? Vyser se na ne, přece nebudeš chlastat ve vlastní hospodě, vždyť si tam vodrasuješ pípu!"
Celý stůl ječel smíchy, ale mne došlo, že má pravdu. Čas od času si tam zajdu pro prachy, a když budou splácet, ať se třeba poserou, já jsem za vodou a nemusím čumět pořád na ty jejich zasrané ksichty. Tohle jsou kluci, co mi rozumí, co mě chápou, a proč bych se sral s nějakýma mla-ďasama?
"Ještě jednou pivo dokola!"
"Hele, když si tak vyskakuješ, máš na to?" uzemnil mě pingl. "Jasně," plácnul jsem první petikilo na stůl.

"Promiň, ale měli jsme tady vychcánka, co ožral celou hospodu, a místo placení mi ukázal papír, kde mel nástup do basy. Na pět let vole, co sem si na něm mohl vzít?"
"Ne, se mnou to bude v pohodě...".
"Olin má hospodu. Tu novou, U Tykadla, ten má love."
"Mne je do toho hovno, ale aby si tady nepropil jednou celou Prahu, vole."
"Vyser se na něj, Oline," objal mě kolem ramen Ferda, "závidí, ty máš hospodu, von bude celej život jenom pingl."
"Hele, Oline, svítá. Za chvíli přijdou uklízet, musíme vypadnout. Oli-ne, máš tady lístek..."
Zvedl jsem hlavu zaseklou do stolu a snažil se upamatovat, kde to jsem.
"Hele, je to za vosum stovek. To ještě jde, ne, vole?"
Zaplatil jsem a s pomoci nezmare Ferdy se vypotácel ven.
"Hele, jestli se chceš vyspat, pojď s námi," ukázal na hlouček pozůstalých. "Máme tady za rohem takovej malej nabouranej kvartýr. Dost bída, ale přespat se tam dá, než někam vyrazíme."
"Jasně, to je přesně ta věc, kterou potřebuji..."
Byly to dvě malé sklepní místnosti se spoustou molitanu a zbytku dek na zemi, jinak tam chyběl jakýkoli nábytek. V koute spal nějaký kluk se psem.
"Čumíš, co?"
"Ne," překračoval jsem opatrně molitany, "tohle už znám."
"Z Francie?"
"Ne, tady vodsaď, ze severu. Měli smě něco podobného, než sem emi-groval"
"Nekecej, vole, že si byl taky somrák?"
"Byl, a už sem nečeřil, že se k tomu někdy vrátím. Je to paráda, vymáz-nout patnáct let a vrátit se tam, kde jsem začal." Svalil jsem se na jeden molitan a zachrápnul ještě dřív, než jsem se ho dotknul
"Oline, vstávej, půjdeme..."
"Kolik je hodin?"
"Tri. Musíme vypadnout, voni sem choděj poslední dobou ty se šlehačkami, a to by nemuselo dobře dopadnout. Svrbej mě kosti."
V druhé místnosti se opravdu po zdech válely stíny šlehačů. Překročili jsme je a vypadli.
"Zajdeme na jedno, ne?" zahájil nový den Ferda.
"Jasně, ale musím si zajet pro prachy. S těma pár šupami bych dlouho nevydržel, a taky se musím nažrat."
"Vole, kdyby si věděl, jaký fantastický žrádla varej u Křiklounu, tak by si tam už dávno sedel. No a ty prachy..., hele, já bych ti pro ne klidně zajel,aby si se nemusel dohadovat s tou buchtou. Stačí, když napíšeš jen pár řádku. Hned sem zpátky, mne můžeš věřit"
Zkoumavě jsem se na něj podíval. Na ksicht bych mu nedal ani búra, ale zajímalo mě, co udělá Petra. Jestli jí bude zajímat, kde jsem, a jestli se po mne bude ptát. Na okraj novin, který jsme vytáhli z koše, jsem napsal, aby mi poslali prachy, a nic víc. Jestli jí na mne záleží, určitě si pro mě přijede, když ne....
Ferda zmizel a já se zasunul na stejné místo jako včera. Z Ferdova vy-chvalovaného lístku jsem si kopnul knedlo zelo a zkusil prvního frťana. Všechno vypadalo mnohem lír. Za chvíli se přivalí Petra, půjdeme domu a dva dny nevylezu z bytu. Tolik dní chlastu v kuse už holt nevydržím. Včerejší osazenstvo se slézalo u stolu. Pár lidí mě pumplo o nějakou tu pětku, zbytek chtěl vedet, co se ve Francii chlastá a co klepe. Byl jsem slušný průvodce po cizí zemi.

"Oline, mám...," vplul mezi nás Ferda s velkou obálkou v ruce. Otevřel jsem ji. Byl v ní tác a jinak nic.
"Co říkala?"
"Myslíš tu buchtu? Ta tam nebyla, dal mi to ten kluk, co tam pingluje." "A neříkal, kde je Petra?"
"Ne, neříkal vůbec nic, jen to vyplácl. Já si dal jedno a šel sem. Rek sem,že si mi to dovolil, jako vod cesty. Posral jsem něco?"
"Ty ne, ale někdo jinej toho posral moc."
"Vyser se na ni. Dneska je čtvrtek, a to tady bude buchet, že se z toho posereme, uvidíš."
Stůl se velice upřímně rozesmál.
"Jasně že na ni sem, ale když sem na jednu, sem na všechny, v tom je přece logika. Kluci, kdo si dá se mnou frťana?"
Zvednul se les rukou. Duněl jsem jako piliňák. Najednou jsem mel známých, že se mi o tom nesnilo, a pořád přibývali další a další. Stačilo zaplatit pár piva pomalu vznikaly rvačky o to, kdo vedle mě bude sedět.
"Hele, Oline, máš tady stíhačku!" strčil do mě Ferda. Ve dveřích stála Petra a mávala na mě. Vstal jsem, ale moc mi to nešlo. V téhle hospodě bylo zvykem chodit na hajzl pres stůl, ale s tím hučákem, co jsem mel v hlavě, byl ten stůl neskutečně vysoko. Marně jsem zve dal nohu, až mě několik rukou chytlo za džínsy a vystrčilo na stůl. Zapotácel jsem se a padnul na protější radu. Trvalo notnou chvíli, než mě postavili na nohy a já doklopýtal k Petre. "Zaplatila sem za tebe. Pojď, jdeme domu!" řekla nasraně.
"Jasně, ale dáme si ještě jedno. Musím tě seznámit s klukama. To sou jiný frajeři než ty tví poseroutkové!"
"Pojď, potřebuješ se vyspat!"
"Kluci, čau, já se vyspím a hned přijdu. Pak to roztočíme, že se s toho poserete!"

Probudil jsem se a v hlavě mi nesnesitelně hučelo. Patro v hubě jsem mel spálené od cigaret a na čele smrtelný pot.

"Petro, kolik je hodin? Nemáš kafe? Já asi umru."
"Panebože...," natáhla ruku k lampě a rozsvítila. "Sou čtyři ráno, spi ještě..."
"To sem spal tak málo?"
"Hovno, spí š už druhej den, tak to ještě chvíli vydrž. Já se potrebuju taky vyspat!" Zhasla a otočila se na druhý bok. Odkodrcal jsem se na hajzlík a v lednici vyžehl láhev minerálky. Pak jsem se potichu oblékl a projel Petre peněženku. Měla tam dva tisíce a nějaké drobné, které jsem jí nechal, a vypadl jsem z bytu.
"Noc je ještě mladá," řekl jsem si sám pro sebe a šťastný jako blecha vyrazil do města, pryč z toho zatuchlého bytu. U Křiklounu bylo už za-vřeno, tak jsem to vzal na blink. Skoro každý bar měl napsáno nonstop, ale všude bylo po zavíračce. Až v Perlovce jsem narazil na otevřený bar se spoustou automatů. Bylo plno. Pár holek, co to zabalily na chodníku, taxikáři, jejichž káry blokovaly chodníky široko daleko, a pár flamendrú, co měli už dávno přebráno. Vecpal jsem se k baru a dal si pivo. Buchta za barem mi šoupla prechlazeného lahváče Plzně. Ohnul jsem ho na ex a dal si dalšího.
"Kurva, nejseš ty Olin?" ptal se mě chlap s obrovským panděrem a nikde nekončící pleší.
"Pamatuješ, já sem Lojza. Byli sme spolu na lág-ru v Latine, v Itálii!"
"No jasně!" padli jsme si do náruče.
"Pojď támhle do rohu, mám tam židli Maruško, dej nám ještě čtyři, ať se nenaběháš."
Vmáčknul jsem se vedle jeho břicha a spokojeně si zapálil.
"...a pamatuješ...?" Okamžitě jsme se zaklesli do emigrantského vzpo-mínání, všichni kolem nás byli rázem bezcenní a jednonozí.
"Já sem nejakej měsíc potom, co jste s Tibim pláchli, dostal přece je-nom tu Ameriku. No, žádná velká výhra, Amíci sou tupci, ale když si chceš vydělat, patříš mezi ně, jak máš džob, seš fajn. Tak sem začal dělat elektrikáře a pak jsem dělal správce v takovým velkým baráku. Ty se mohli posrat, když se dověděli, že si všechno můžu udělat sám. Ušetřil jsem jim pořádnej balík, ale sám sem na tom nebyl taky špatně. No, a když to prasklo, tak sem se sbalil a vrátil se. Oline, ty vole, tohle je moje," ukázal na bar. "Ještě pár let a vynesou mě nohama napřed. Kur-va, já se uchlastám. Ale to ti řeknu, vono to s těma čížkama nejde jinak vydržet než v pořádný opici. A tak tady sedím a chlastám, a aniž bych zvedl prdel, znám celou noční Prahu."

"Neblbni, tohle je tvoje? Já mám taky hospodu, jmenuje se to U Tyka-dla, musíš přijít!"
"Kurva, taky si tak podplácel a lez jim do prdele? Mě tahle špeluňka stála víc na úplatcích než pozdější úprava a přestavba. Ale nese to, tak sem na to zapomněl."
"Ty vole, já se z těch úplatku úplně posral. Kam sem se hnul, tam na-stavená ruka, já sem snad platil i hajzl bábě v metru..."
"To já, když sem to vyprávěl kámošům z USA, tak mi nechtěli věřit,že je něco takového možný. No nic, dáme si ještě jedno, ne?"
Mezi vzpomínkami na Latinu lítaly lahváče a frťany, až se mi u nosu dělaly bubliny. Další pivo jsem hodil, ještě pořádně neprohráte, pod stůl.
"To je dobrý, to ukliděj. To se stává i v lepších rodinách. Pojď, vyhodí-me na chvíli kopyta, než to rozjedeme znovu."
"Nemohl bych ho, Lojzo, zatlouct tady na stole? Nechce se mi nikam jezdit. "
"Kam bys jezdil? Já mám tady v patře takovej malej bejvák. To mi dali v rámci těch úplatku. Hlavně že to nemám daleko do hospody, co?"
Ani jsem si ho nestačil prohlídnout a zalomil jsem to do kouta na ko-berec. Ještě jsem cítil, jak mě Lojza táhne někam za nohy, a pak mě pohl-tila alkoholická tma. Hned jak jsme se probudili, zatáhl mě Lojza do baru a pokračovali jsme. Sežrali jsme k tomu grilované chlupaté koleno a zalili ho domácí slivovicí. Pak jsem zase začal hučet. Ztratil jsem přehled o čase. Venku někdy bylo světlo, někdy tma, holky se střídaly za barem a my jsme kecali a pili. Emigrace byla nevyčerpatelná studnice kecu a Lojzův pajzl nikdy nezavíral.
"Hele, Oline," začal Lojza, když jsem se zase probudil ve svém koute, "já budu muset na dva dny odjet, máma má narozeniny. Tady máš klíče a dole otevřený účet, počkej na mě, pak si zase něco dáme..."
Mluvil pořád dál, ale já jsem jen s obtížemi chytal jeho slova. Teklo to po mne jako po dlaždičkách v koupelně.
"Jasně, jasně...," drtil jsem mezi zuby, aby to vypadalo, že rozumím.
Konečně za ním zaklaply dveře. Trochu jsem se opláchl, ale bylo to k hovnu. Nohy mi nestály, šiška se rozskakovala na dvě a ruce se mi kle-paly jako malému psovi nohy. Strčil jsem hlavu pod kohoutek a pustil stu-denou. Trvalo hodně dlouho, než mě to alespoň trochu probralo. Podél zdi jsem se doplížil k baru a dal si pivo, jeden malý životabudič. Barman-ka mi k tomu přinesla kus grilovaného kuřete. Popil jsem pár dalších kusu a zase do toho zapadl. Strop hospody mi začal padat na hlavu, zkurvený pocit, který se mi vracel, když jsem pil na nuž. Rychle jsem to chtěl zapít další várkou, ale strop pomalu padal a já do sebe liI kořalku jako vodu, pak se mi začal dotýkat vlasu a já cítil, jak mi tuhne zátylek, a bylo mi jas-né, že když nevypadnu, tak umru. Pomalu jsem vstal, předklonil se, abych si nerozbíjel hlavu o strop, a vypochodoval jsem z hospody. Chodník pode mnou lítal jako vlny na moři, musel jsem našlapovat zvysoka a chy-tat je. Jednu jsem přehlédl a dlažební kostky se mi zaryly do ksichtu.
"Potřebujete pomoc?" ozvalo se nade mnou.
"Schovejte se, prosím vás, schovejte se, more je rozbouřený..." "Pro buďte se, probuďte se." Odněkud ze strašné dálky ke mne s ozvěnou přicházel příjemný hlas.
"Slyšíte mě? Jak se jmenujete? Kde bydlíte?"
"V Paříži..."
"Tady stě v Čechách, pane. Máte nějaké příbuzně? Znáte svoji adre-su?"

Z posledních sil jsem ji řekl a propadl se.

"Jo, až ta injekce začne působit, tak se probere. Snad vás pozná. Dok-toři měj strach, jestli si nepoškodil mozek."

Kurva, o kom to mluví? S námahou jsem otevřel oči. Ležel jsem na nemocniční posteli, u levé ruky mi stála sestra a za ní nakukovala Petra.

"Kde to sem?"

"Oline..."

"Ahoj. Proč sem tady? Já musím za Lojzou..."

"Na to zapomeňte. Víte, že stě se málem upil? Přivezli vás sem v těžkým deliriu. Chlape, když pijete, tak alespoň jezte. No, von vám to řekne doktor, až přijde."

"Můžu tady chvilku zůstat?" zeptala se Petra

"Jo, chvíli, ale pak ho nechte spát, je strašně slaběji. Já mu pak vyměním kapačku."

"Prosím tě, kde si byl?" začala hned, jakmile sestra zmizela. "Hledali smě tě po celý Praze, pro šli smě snad všechny pajzly, a pak za mnou přijdou policajti, že tady ležíš v deliriu."

"Mne nic není, rudu pryč," pokusil jsem se zvednout, ale nemohl jsem pohnout ani rukou.

"Oline, neblbni, lež. Musíš se uzdravit a hlavně přestat chlastat. Máš v prdeli játra, slinivku, ledviny, žaludek. No proste všechno, na co si vzpo-meneš. Až tě pustěji, pojedeme na chatu. Pučila jsem si ji. Tam se sebe-reš..."

"Byla si s nim?"

"Ty seš blázen! Přestaň se takhle blbe ptát, nebo odejdu."

"Ne, počkej, a jak to jde v hospodě?"

"Dobře, lidi se tam naučili chodit, je to jurt plný, co to se nemusíš sta-rat. Až se uzdravíš, musíš si najít něco, co tě bude bavit..."

"Já vím. Neboj, já se z toho dostanu a už si dám pozor."

"Ale opravdu, máš poslední šanci, pamatuj si to..."

"Neboj...," zvrátil jsem hlavu na polštáři.

"Seš unaveněj, viď? Já pudu. Připravím byt, než se vrátíš."

Ležím v byte u Petry, čumím do stropu a hniju nudou. Už je mi dobře, ale chci udělat Petre radost, a tak do sebe seru prášky, spím a užívám si těch pět cigaret denně, které mi povolila. Z nemocnice jsem nakonec odešel na revers, protože si na mne začal brousit parožky mladý psy-chouš. Tahal si mě do kanclu a cancaI rozumy, až se hory zelenaly. Bylo mi z něj na blití, jenom jsem ho viděl. Říkal jsem mu to do ksichtu, ale zachovával kamennou tvář, nedal se vytočit a zatáhnout do hádky o ne-smyslnosti svého řemesla. Jen furt mlel o tom, že se mi to nestalo poprvé v životě, abych mu o tom vyprávěl. Chtěl vedet, kdo mě léčil, a já jsem sedel zatnutý do křesla a zuby nehty jsem se bránil vrátit se zpátky do Klostrdlé. Mezi zaťatými zuby jsem drtil Čerpadla, Špínu a další, nechtě-lo se mi vracet, nechtělo se mi vzpomínat na ty hrozné kosy v příkopě, kde se mi na vlasy lepily zvratky a mokrá hlína. Nedostal mě tam, nepro-budil minulost, kterou jsem kdysi v nějakém jiném životě prožil. Zoufale jsem myslel na budoucnost, na Petru, na to, jak to spolu rozjedeme, na to, jak už přestanu nadávat na Česko, najdu si na něm jen to dobré. Opravdu se o to zuřivě snažím. Ale hned jak otevru noviny, převalí se prese mě vlna hnusu a ubohosti a zase mě přepadne pochybnost o tom, že to tenhle národ někdy dokáže. A hlavně, jestli to někdy dokážu já.

Venku se stmívá. Pustil jsem si televizi, i když nevnímám, co vlastně říkají, a čekám na Petru. Dneska je v hospodě už od oběda, zkoušejí ně-jakou novou kapelu. Uklohnila mi něco do kastrůlku, smála se, a do-konce mi dala pusu, když odcházela. Ale já cítím, že mezi námi něco ne-klape, že to není ta stará Petra, a když se jí na to zeptám, jen ji naštvu. Uběhla další hodina a mne došly poslední dvě cigarety, které jsem mel až do půlnoci. Projel jsem byt, ale nikde ani pořádný vajgl. Naštvalo mě to. Najednou jsem se rozhodl, natáhl džínsy a triko. Naštěstí v kapsičce zůstala stočená pajska, ale v předsíňce jsem nenašel boty. Proste tam nikde nebyly. Projel jsem znovu celý byt, ale všude jen kozačky, lodičky, kecky o patnáct čísel menší. Zuřivě jsem začal vyhazovat hadry ze skříní a chvíli trvalo, než jsem pochopil, že to není blbý vtip, že jsem v base, o které rozhodla nějaká buchta, kterou jsem našel v hospodě. Vypadl jsem v pan-toflích, zuřivě prásknul dveřmi, až se mi ta prda vrátila s několikanásobnou ozvěnou odněkud ze sklepa. Tramvají bez lístku jsem to vzal přímo k Lojzovi. Naštěstí tam byl, sedel za pultem a cpal do sebe pivo.

"Co s tebou bylo, kurva, holky říkaly, že si byl pěkně zdělanej, když si vypadl, a tak jsem mel strach, jestli tě něco nepřejelo nebo jestli tě někdo nevzal pres lebedu, jak je v tomhle státe dobrým zvykem."

"Ne, nic se mi nestalo, jen sem si nějak podvrtl kotník nebo co. Podí-vej, ještě se nedostanu do bot."

"To nevadí, u mě jseš vítanej třeba i bos. Dáme si frťánka?"

"Ne, zatím jen pivo," po zádech mi přejel dráp toho šíleného psy-chouše.

"Jo, minule sem ti zapomněl dopovědět, jak stě vypadli z ta Latiny.,,"

Ochutnal jsem první lok a chvíli ho podržel v hubě. Vůbec to nebylo špatný. Přidal jsem k tomu brko do huby a spokojeně se rozvalil v barové stoličce. l druhé tykadlo ve mne zmizelo bez nějakých následku. Mám to v paži, proste nebudu pit tvrdou a jsem za vodou. Z piva se mi nic nemůže stát, a když si to navíc pohlídám...

"A co ta tvoje putyka?" zeptal se Lojza a zase mě vtáhnul do debaty. "Jede. Jen sem tam nějak nemohl chodit."

"Na to dej bacha, kámoši nekámoši, buchta nebuchta, každej, když uvidí prachy, začne krást. Čum na mě, já si to hlídám a vím vo každým pětníku, terej se v téhle putyce vytočí. Víš, kolik tam vytáčej sudu, kolik vína a kořalky? Víš prd. Já to šacují na to, že pIatěj bance a tobě hodej nějaký drobky. Ale ta nejlepší vatička jim určitě zůstává za nechtama. Hele, Oline, nic mi do toho neni, ale když nejseš vod fochu, potřeboval bys tam nějakého profika. Sem chodí jeden nakovej, ten dělal už v tolika hospodách, že se ti vo tom nezdálo. Udělal bys ho šéfem a ten by ti ty mlaďase pohlídal. Tomu neuteče ani myš a ty na tom jenom vyděláš. Nech si to projít hlavou, a kdyby si se rozmyslel, stačí jen

říct a do týdne ho tam máš."
"Teď už sem zdravej, tak se tam podívám a pak ti řeknu."
"Fajn, ještě si nedáš kořalečku? Mám tady starou, nádherně uleželou wisku, ne to svinstvo, co se normálně čepuje. No tak, stará vojno, jednu malou..."
Zkusil jsem to, byla opravdu parádní. Zapálil jsem si novou cigaretu a přemýšlel o Lojzovem návrhu. Neznělo to tak blbe. Kluky bych časem vyhodil a najal nové lidi, a Petra, o tu ať se postará Milan. Ať jde vůbec do prdele, přece mě, starého psa, nebude držet doma jako nějakého kre-téna.
"Ještě jednu!" kývl jsem na Lojzu.
"No vidíš, takhle se mi líbíš, přece bys kvůli nějakému posranému kotníku nepřestal chlastat!"
Do hospody se začaly trousit holky z ulice a taxikáři. Hodiny už uběhly pěkný kus. Začínal jsem trochu hučet, ale pořád jsem to mel pod kontro-lou a tělíčko drželo jako nové.
"Co to je za kousanec, že by se na ulici objevila nová šlapka?" zeptal se Lojza.
Otočil jsem se. Ve dveřích stála Petra a pres rameno jí vykukoval Flek. "To je ta moje..."
"Oline, pojď domu, víš, co si slíbil."
"Sedni si," přehlídl jsem Fleka, "tohle je můj kámoš Lojza, byli sme spolu v Latine."
"Petra..."
"Teší mě, nikdy bych do Olina neřekl, že si najde takovou krásnou žen-skou. Jak se máte? Na to setkání si musíme dát frťánka, ne?"
"Ty piješ tvrdou?" zeptala se. Nevšímala si mé ruky, která jí nabízela barovou stoličku.
"Jedna mě nezabije," vzal jsem si skleničku, kterou mezitím Lojza naplnil.
"Takováhle wiska nemůže nikoho zabít, to je lék, to je božská mana,jen ochutnejte!"
"Olin nesmi pit, nesmi pit vůbec nic..."
"Prosím tě, mlč a nedělej scény, nikdo na to ne ni zvědavěji," snažil jsem se ji zastavil. "Došly mi cigára, tak jsem se zastavil."
"Jaký došly, vždyť jsem ti jich tam nechala pět jako normálně..."
"Ty dostáváš pět cigár na den? Ty vole, Oline, probuď se, jseš přece chlap!"
"Ne, to je jinak, chtěl jsem přestat, tak to zkouším po malým množ-ství."
"Aha, já už sem se lek."
Zvedl jsem frťana a obrátil ho do sebe. Potřeboval jsem ho jako sul a v duchu se proklínal, že jsem ve slabé chvilce řekl Petre o Lojzovi. "Dneska to vo nějakou holt přetáhnu," vyklepl jsem si z Lojzovy krabič-ky marlborek další cigaretu a zapálil si
"Oline, nebuď blbej, vykašli se na to. Potřebuješ jenom pár dní a pak bude všechno v pořádku!"
"To se radši nechám zavřít do kriminálu, tam mi nechej alespoň boty!" Ječeli jsme na sebe pro pobavení celé hospody. Bylo mi to trapné, ale nemohl jsem se udržel.
"Oline, jestli toho nenecháš, tak ta hospoda zkrachuje!" zklidnila hlas Petra.
"Pokud vím, ne ni tvoje, ani tý tvé partičky. Starejte se vo sebe, všichni máte padáka!"
"Kurva, tohle si mel říct už dávno!" přidal se Lojza.
"Oline," začala brečel.
Ale já už jsem viděl rudě. Mel jsem chuť zašlapat ji hluboko pod poplivanou podlahu putyky.
"Sbal mi věci, pošlu si pro ne taxíka. Dej mi klíče vod hospody a všem řekni, ať vypadnou!"
Otočil jsem se k ní zády a dal si dalšího frťana. Lojza obešel pult a do ticha zacinkaly klíče. Chvíli bylo ticho a pak lidi začali mluvil. Bylo mi jasné, že odešla. Držel jsem se pultu, protože se mi zase klepaly ruce jako starému dědkovi.
"Zavolám tomu profíkovi, přitáhne si svoje lidi a ty budeš za vodou. Přijdeš jednou týdně, skásneš je a to bude všechno. Neboj, a bydlet můžeš u mě, než si něco najdeš. Dáme si na to prcka. Pak se necháme odvézt do tý palírny a zavoláme zámečníkovi, aby vyměnil zámky. Hele, Aero," zakřičel na jednoho taxikáře, "kdyby sme měli problémy, přijedeš, ne?"
"Jasně, šéfe, nemusíš mít strach. Budu tady, jen mi zavolej, už sem si dlouho nepraštil."
Vypili jsme panáka a k tomu přidali dvě piva. Pomalu jsem se uklidňo-val. Pres Lojzovo ujišťování, jak to bude, mne přece jenom bylo líto toho, co se děje. Vadilo mi, že je s Petrou konec. Od té zasrané revoluce mi zmizela Mariane, teď Petra. Na co sáhnu, to se nedaří. Připadám si, jako kdybych roztlačoval notně zarezlý vagón po polní cestě. Léta těšení se na smrt bolševika se smrskla jen na hromadu hádek s těmi co tady zůstali.
"Netvar se jak na pohřbu, řeš za vodou!" rýpnul do mě Lojza. "Vším si si, že mimo sebe, jako emigranti, neumíme s nikým vyjít?"
"No, jak by sme mohli? Dyť se na ne podívej, jak je ten bolševik zkur-vil. Maj ručičky dozadu a premějšlej jenom vo tom, kde něco ukrást ane-bo jak tě podrazil. Měj bolševika hluboko pod kůží, jim můžeš ukazovat jenom pěst, a ne dobrotu, kurva."
Nechtěl jsem se s ním hádat a byl jsem rád, že taxík stavěl před hospo-dou.
Sešli jsme po schodech. V hospodě byl o ticho, kluci si balili věci a nevěnovali nám pozornost. Lojza zašel k pípě, natočil dvě piva, jedno mi šoupnul, zapálil si a poslal mi krabičku po pípě.
"Hele, kdo tady vedl kasu? Chtěl bych všechny účty na stůl, pěkně do posledního krejcaru. Kdo měl tady s Olinem smlouvu na vejplatu, ať za-volá a bude vyplacenej. Ostatní ať vypadnou."
"Oline!" zaječela Petra z kuchyňky. "To přece nemůžeš dovolil. Ti klu-ci se vykašlali na práci. Víc jak pól roku tady makali jak barevný, a ty je chceš vyhodil bez koruny? Takovej hajzl přece nemůžeš bajt!"
"Slečno, nevím, jakou smlouvu máte vy," zarazil ji Lojza, "ale buďte si jistá, že ji Olin dodrží!"

"Co dodrží? Nehnul tady prstem, všechno sem mu sehnala já, nechala ho bydlet, kluci makali celý soboty a neděle. Ani nevěděl, co to všechno stojí. Ten si přivez pár šupu a teď si tím vyhazovem omlouvá, že je ne-schopnej debil s vychlastaným mozkem. Milej pane, běžte si s tím vaším Olinem pěkně do prdele. Já vod vás nechci ani korunu, ale tady klukům by mel platit až do konce života!"
"Oline, tys jim udělal děti že budeš platit alimenty?" rozesmál se Loj-za a přihrál mi celou láhev fernetu. Hned jsem si dal pořádné dva loky přímo z flašky.
"Já jsem jasně řek, že ten, kdo má smlouvu, bude vyplacenej, ne? Tak tady neječte jako Viktorka. A kdo nemá smlouvu, udělal chybu, že si o ni neřekl!"
"To sou ale svine, vysereme se na ne, pojďte!" řekl Kára, ale Petra hned vyskočila.
"Nikam nechoď, tohle zaplatí, nebo ho udáme policajtům. Tohle ti, Oline, nedaruji, ty se z toho ještě posereš, pamatuj si to."
"Oline, kde je tady telefon?" zeptal se Lojza.
"V kuchyni. "
Když odešel, přišla ke mne Petra. "Ty toho hajzle necháš, aby to zase někdo vyřídil za tebe? Opravdu v tobě ne ni ani kousek chlapa, kterej by se postavil a rek, já se s vám a vyrovnám? A to už vůbec nemusím říkat, že tohle všechno je jen kvůli tvojí úplně ujetý žárlivosti. Nech se léčit, to je jediný, co můžeš udělat, chudáčku." Aniž bych věděl, co dělám, jedna ruka pustila láhev a druhá dala Petre strašnou facku. Kluci vyskočili, někdo mi dal zezadu pěstí, až jsem spadnul na záda. Okamžitě přiženl Lojza a odtrhl je ode mě.
"Tohle jste neměli dělat," mířil jim ukazováčkem do ksichtu. Ten Milanův byl fialový vzteky.
"Pojďte pryč, na nich si nic nevemneme," tahal je Kára pryč, ale Petra ho znovu ječela.
"Nikam nebudeme. Oline, podepíšeš nám papír, že každému mimo mě dlužíš dvacet tisíc za práci, a pak pudem. Je to hovno na to, jak smě se tady nadřeli, ale budiž."
Ty seš kráva, to je vydírání. Hele, konec srandy a vypadnete!" rval Lojza a v ruce držel barovou stoličku.
"Hele, Lojzo, co se tady děje?" zeptal se od dveří Fero, za kterým stá-lo několik lidí z Lojzova baru.
"Jo, je fajn, že stě tady, tyhle mlaďasové si tady vyskakujou." "Koukejte padat, máte na to minutu!" řekl Fero tiše a ukázal na dveře.
Vstal jsem a vypil snad třetinu láhve jedním lokem. Pořád jsem nechtěl věřit tomu, co se děje kolem mě. To přece musí být sen, já se probudím a všechno bude dobré. Petra má přece pravdu.
"Seš největší ubožák, kterého jsem kdy viděla, ale tohle není konec, to si pamatuj!" zasyčela mi přímo do obličeje. Chtěl jsem k ní natáhnout ruku, ale prsty zůstaly zaklesnuty kolem hrdla láhve.
"Počkejte, ještě ty účty. Chci to do koruny, jak sem říkal," vrátil je Lojza. Na pultu šustily faktury a mne běhali po mozku švábi. Najednou jsem věděl, že když se pohnu, tak spadnu. Přestal jsem slyšet, ale všech-ny věci kolem byly naprosto jasné, mely presné kontury. Nic podobného jsem ještě neviděl. Potřeboval jsem se napít, ale nešlo to. Zoufale jsem se snažil poručit alespoň jednomu prstu, soustředil jsem se na něj tak, že mě až brněl, ale výsledek žádný. Najednou jsem dostal ránu do zad. Kostra povolila a já jsem se svezl na zem.
"Oline, co je s tebou?" ptal se vráceným zvukem Lojza.
"Co se stalo?" Podal jsem mu ruku, aby mě zvedl.
"Nevím, asi si usnul. Já sem z nich za tím dostal všechny papíry, ty vod hospody ti přibalí ta buchta. Já dám tohle své účetní, aby to projela a taky připravila na dane. A tohle je tvoje," podal mi slušnou hrst bankovek.
"Díky ti. Potřebuji nutně kafe, jinak zkolabuji. Jde to po mne." "Hele, vole, jestli si byl v nemocnici tak by sis to mel hlídat. Ty si tu flašku fernetu spráskal skoro sám? Už nejsme nejmladší, vole, vyser se na to!" Sebral mi ji.
Napral jsem do sebe spousty kafe, zatímco zámečník, který přišel na Lojzovo zavolání, vyměnil zámky.
"Tak pudem, ne? Zajedeme ke mne a já někoho pošlu k tý buchtě pro tvoje věci. jo? Řezy se měj želat razantně a definitivně. Seš svým pánem, chlape!" Praštil mě zase do zad, ale skořápka držela.
"Hele, Lojzo, já si tam zajdu sám. Potřebuji se projít a dát si to v lebe-dě do pořádku. "
"Můžeš vůbec chodit?"
Došel jsem ke dveřím a vyzkoušel nové klíče.
"Jo, to pude, ale hele, vole, dej si bacha, aby tě nelámala anebo nechtěla něco podepsat. Nic takového nedělej a zavolej mi. Já s ní zatočím, že to v životě neviděla. Nemusíš mít strach, já tě ve štychu nenechám. Emou-ši musejí držet spolu!"

Procházel jsem Prahou a mís to přemýšlení jsem se snažil udržet žalu-dek na správném místě. Schody k Petřině bytu byly nekonečné. Stál jsem opřený o zeď a kouřil už třetí cigaretu. Formuloval jsem vety a místo nadávek mi lezly na jazyk omluvy. Hrozne jsem cítil, jak nechci Petru ztratit, jak je to na hovno být sám. Lojza je kretén, který to přepískal. Když jsem se zcenzuroval, zbylo mi jen "Petro, promiň". Zazvonil jsem a zatajil dech. Dveře se otevřely, a když jsem se chystal na tu vetu, uviděl jsem ksicht Milana. Stáli jsme proti sobe a místo omluvy se mi vrátila nenávist. Ještě mi ani nevyšoupla kufr, a už si ho tahá domu. Je to kráva, která neví, co chce.
"Tady to máš," vystrkal nohou velkou sportovní tašku za dveře. "Jo, klíče sou už vyměněný," seknul jsem po něm, hodil si tašku přes rameno a vláčel jsem se po schodech dolu.
"Oline," ozvala se Petra dvě patra nade mnou. Zrychlil jsem, ale doběhla mě u domovních dveří.
"Oline, já pořád nevěřím tomu, že by si mohl bejt taková svine. Řekni mi proč?"
"Co chceš slyšet? Že mě nasralo, že mi schováváš boty jako malému parchantovi? Že mi vadí, když chodíš se dvěma chlapma najednou?"
"Panebože, já nikdy nemohla uvěřit, že existuje nějaká patologická žárlivost. Já opravdu s Milanem nic nemela, smě

kámoši z dětství, to je všechno. "
"Jo, jo, tak si s ním kamaráď dál, a klukům řekni, že jim ty prachy dám.
Hned, jak je budu mít, pošlu ti je. Rozdělíš jim je."
"A to je všechno?"
"Co ještě?"
"Víš, já sem si myslela, že to bude klapat. Mela sem radost, že si se rozešel s Mariane. Pořád tomu nemůžu věřit. "
"Já taky ne. Pošli mi svatební oznámení, měj se."
Pomalu jsem odcházel a čekal, že třeba ještě jednou zavolá a já to zvládnu. Zapomenu na toho kreténa, řeknu jí to zasrané promiň, ale roh mě otočil, a ulice, barák a Petra zmizely v nenávratnu. Chtělo se mi bre-čet. Bože, jak já nenáviděl tohle město, cinkání klíčů.
"Kurva, proč sem se vracel?" zarval jsem na celou ulici a nakopl taš-ku, až přeletěla chodník. "Nebudu tady ani minutu!" Přidal jsem se mezi Ihostejné ksichty, které mě vyděšeně míjely. Do prdele, to je nápad! Sedl jsem si na zídku u Vltavy a unesen tou myšlenkou jsem si nemohl ani zapálit. Hospoda pojede sama, Lojza na to dohlídne, prachy, které vydělá. -Já, převedu na franky a budu za vodou i v Paříži. Mariane je přece mno-hem lepší než Petra. Kurva, co jsme toho spolu prožil_ co všechno pro mě udělala. Dáme to zase dohromady, koupím si novou mašinu na par-kety a budu brousit, do prdele, jak já budu brousit, a pak ke Grobiánovi na pivo, víno a ten lahodný kalvádos. Já sem blběj, co tady ještě hledám? Co když Mariane bude někoho mít? Zarazil jsem se v rozletu. Hovno, takhle rychle by na mě nemohla zapomenout. Je to férová holka, určitě by mi to dala vedet.
"Jedu domu, a doma je v Paříži!" řekl jsem nějaké staré babce, která se kolem mě pomalu ploužila.
Tak co, dala ti ty papíry vod hospody?" přivítal mě Lojza a šoupnul mi pivo.
"Já nevím, snad jo."
"Seš blbej nebo co? Podívej se." Hodil tašku na stul a projel ji. Vyndal
tlustou složku a prohlédl ji.
"Jo, to je vono. Má štěstí, jinak bych si tam zašel sám. Vyváděla?" "Ne, mela tam toho svého frajera."
"Na to se vyser. Každá ženská je potenciální svine. Jestli chceš nějakou babu, něni nic jednoduššího. Stačí, když zvednu telefon, a už ti visí kolem krku. Ale byla by to blbost, jedné se zbavit a druhou si pořídit. Taky ti mužů sehnat něco čistého, jen tak na noční tělocvik, když tě to baví."
"Ne, já přišel na něco lepšího. Vrátím se do Paříže," hodil jsem granát. "Dyť si říkal, že si to tam zabalil."
"Zabalil, ale zase to rozbalím. Chtěl jsem tě poprosit, jestli by si mi nemohl sehnat ty lidi do hospody."
"Jasně, už sem mu volal. Za chvíli přijede. Už někde makal, ale hned to zapíchne, když se dohodnete. Toho se drž, to je fakt profík."

"Jo, jasně, budu sem jezdit jednou za čas. Jinak budu s Mariane. Asi si ji vezmu. Pudeš mi za svědka?"
"Kurva, ty jseš ožralej jak cep. Ráno jednu nakopeš a večer se ženíš s druhou. Volal si jí alespoň?"
"Už dlouho ne, nějak nebývá doma"
"To proto, že ji zaměstnává jinej kolík. "
"Hovno! Mariane taková není. Určitě čeká, že se vrátím."
"Kurva, na to tvoje šílenství si musíme dát frťana."
"Houby. Nepiji, musím bejt střízlivěj, až se budeme dohadovat o hos-podě, a pak musím zavolat Mariane. Necháš mě brnknout, ne?"
"Vem si ještě jedno pivo a bavme se o něčem jiným, už mi s tím lezeš na nervy."
"Já vím, ale to by si musel Mariane znát. To není žádná česká coura, ale čistokrevná Francouzka. Já sem byl takovej kretén, že sem vod ní odešel. A to kvůli téhle. Cejtila prachy, tak nás rozmetla, a já na to nale-těl. "
"Jasně, sou to svine, já to vím už dlouho, a divím se, že se nad tím v tvejch letech ještě pozastavuješ. Ty, normální emouš, a ne njakej bl-bec. Hele, Jarda jde. Nech to na mne, já už se v tom vyznám."
Pingl vypadal celkem sympaticky, už zdálky na něm bylo vidět, že je
ošlehaný snad všemi hospodskými větráky celé Prahy.
"Jarda."
"Olin."
"Co budeš pít?"
"Pivo."
Sedli jsme si za stul a Jarda si zapálil.
"Hele, začnu na rovinu. Mne nejde vo prachy, měl sem lana z Václavá-ku, tam bylo prachů jako sraček, ale já už sem starší pardál a chci bejt svým vlastním pánem. Jestli mě tam pustíš, tak z toho udělám solidní putyku pro místní, obědy pro lidi z okolních úřadu, večer pro pivaře, v sobotu bych tam mohl natáhnout nějakou kántry kapelu, když už se tam dá hrát. A s prachama to bude takhle. Já budu platit, co dlužíš bance, a budu ti dávat třetinu zisku. Zbytek pude na náklady a na platy. Jestli budeš souhlasit, zejtra ti to přinesu na papíre."
"Ber to, Oline, bez práce a budeš za vodou."
"Ale voni si tam zvykli na bigbít...," snažil jsem se zachránit zbytky svého snu.
"Hele, s bigbítem nechci nic mít. To přitáhne mladý a ti smrděl koru-nou, kouřej trávu a cucej jedno pivo celej večer, to je na hovno. My potřebujeme přitáhnout pořádný lidi, co vypijou deset piv za večer a ještě to zazdej frťanem. Z těch teče ta správná škvára."
"Oline, neblbni tady Jarda tomu rozumí. Vyser se na bigbíťáky, co si z nich mel? Pár šupu, a ještě si vo ne musel prosit."

"Tak jo, ale přines to brzo, já potřebuji odjet."
"Jasně," vytáhl pivo najeden zátah, "už to běžím sepsat. Jo, nemohl by si mi pučit klíče, potřeboval bych si to omrknout, abych věděl, jaký lidi zaměstnat a jakého kuchaře. Ty budu mít na smlouvu, já mám na to živnosťák. " Šoupl jsem mu klíče a dotlačil další pivo.
"Kurva, už aby to bylo. Potřebuji tady odsud vypadnout, že ani nevíš jak."
"Ale vím. Taky bych jel do Ameriky, až bych brečel, ale ještě na to ne-mám šušne."
"Můžu si zavolat?" Šel jsem do kuchyně a vytočil číslo Mariane. Zase to nikdo nebral. Začal jsem mít strach, jestli se jí něco nestalo. Nikdy nebývala tak dlouho mimo barák. Dali jsme si další dávku a já netrpělivě čekal, až přitáhne bílý závoj a zatáhne okno tohoto zkurveného světa.

Druhý den jsem podepsal Jardovi smlouvu. Dal mi k tomu třicet klac-ku jako zálohu a Lojza mi půjčil dalších třicet. Moc to nebylo, ale když si to vyměním, budu z toho moct nějaký ten týden žít. Snad to bude stačit, než si najdu práci. Do auta jsem narval olej a benzín a nemohl se dočkat rána. Abych nepil, flákal jsem se Prahou a hledal dárek pro Mariane. Nakonec jsem jí koupil křížek vykládaný českými granáty.
Na rohu Celetné jsem vrazil do Petry. Mela na sobe nějaké kytkované šatečky a moc jí to slušelo.
"Ahoj," podíval jsem se jí do očí.
"Ahoj. Ty a na ulici, já si myslela, že už do konce života nevylezeš z hospody."
"Ne, už nepijí. Vracím se do Paříže."
"K Mariane?"
"Jo, k Mariane. Začnu znova. Tohle bylo šlápnutí do hovna. Zase si udělám firmu, a sem budu jezdit jenom na dovošku."
"Prodal si hospodu?"
"Pronajmul. "
"Ale bigbít tam nebude, co?"
"Ne, budou tam hrát kántry. Přej je to lepší."
"Tak velký sny, a tak málo z nich zbylo. Není ti to líto?"
"Už ne. Dusím se tady. Už tady proste neumím žít. Všechno na mě padá, s každým mám konflikt, zadek vokopanej. Bude nejlepší, když se vrátím."
"Budu ti držet palce. Ale kam půjdeš, když ti to tam nevyjde?" Zmizela v davu, a já jsem zůstal sám mezi proudy lidí. Nevyjde, nevy-jde. Kurva, co o tom ví? Co ví o tom, jaký to je postavit se na vlastní nohy. Já to dokázal a znovu dokážu, a ne jednou, kolikrát budu chtít. Kurva, přece nejsem žádná sračka. Ještě všem natrhnu prdel, i bez těch posraných Čecháčku. A žádná dovolená. Prodám hospodu a už mě tu nikdo nikdy neuvidí! Všude špína, na každém rohu podvodník, nikoho nezajímá nic jiného, než jak někoho okrást. Lenost z nich kape už při prvním pohledu a ty zlaté ručičky si tak nanejvýš umějí strčit do prdele nebo do cizí keše-ně. Najednou už jsem to nemohl vydržet. Bylo mi, jako kdybych stál na rozžhaveném plátu bosou nohou. Běžel jsem k Lojzovi do lokálu, roz-loučil se a vy jel. Ani když jsem prchal poprvé, jsem nemel lepší pocit než teď. Další emigrace. Ale tahle bude ta jediná a správná. Když Čecha, tak jedině pěkně podušeného na víně a s odseknutou hlavou i s těmi zlatými ploutvemi Celníka jsem sjel nenávistným pohledem a byl jsem pevně roz-hodnutý bavit se s ním zásadně francouzsky. Mel štěstí, že nic nechtěl. Vrátil mi pas a mávl rukou. V Německu po mne nechtěli ani zastavit. Projel jsem a zabrzdil na prvním parkovišti. "Už nikdy, vy kurvy!" zarval jsem k Česku a šíleně se mi ulevilo. Projížděl jsem Německem a vzpo-mínal na Pavla. Na kluky, kteří měli rozum a zůstali daleko od té zkurvě-né země. Dostal jsem chuť na Grobiánovo nacintané pivo a celým autem prostupoval jemný parfém Mariane. Budu k němu chodit s Mariane a budeme se bavit zásadně francouzsky. l ta čeština byla odporná. A já vůl jsem tam chtěl zatáhnout Mariane. Co by tam dělala? Kdyby si chtěla koupit k večeři pár rajčat, dostala by místo krásných a zdravých pytlíček shnilých, který by ve Francii nedali ani prasatům. Panebože, já byl vůl, proč mi nikdo neřekl: "Oline, vyser se na ne." Promiň, Pavle, do prdele, proč já ty prachy nevybíral bolševikovi na nové pendreky? Pár vodních děl a přitlačit, a byl by klid. Teď se jen courají Evropou a kradou.
Hranice mezi Francií a Německem byla zrušená, projel jsem skoro stovkou a zastavil u první pumpy. Byla už tma, ale pro mě každý kousí-ček téhle země zářil jako ten největší diamant. Natankoval jsem a zapla-til kartou, pak jsem si sedl do bufáče, střihnul si pravé francouzské kafe, koupil si krabičku žitanek a sendvič s normandskou paštikou. Bageta příjemně skřípala mezi zuby a paštika byla skvělá. Takovou v Čechách nežere ani prezident. Přečetl jsem si noviny, zkontroloval, jak si vede Bastia ve francouzské fotbalové lize, a pak jsem se natáhl v aute a dal si šlofík. Do Paříže jsem dojel k polednímu. Auto jsem zaparkoval před domem Mariane, za rohem se nechal vyfotit a v metro si koupil měsíční kupon. S červenou průkazkou Dopravních podniku města Paříže jsem se tu teprve cítil doma. Zajel jsem ke Grobošovi a celou cestu se těšil na jeho žrádýlko. Vařil tradiční francouzskou kuchyni a v poledne mel vždycky narváno. Jestli bude mít zadělávané dršťky, tak mu koupím ce-lou flašku visky.
Už zdálky jsem uviděl zavřenou předzahrádku. Ten vůl snad marodí nebo co, napadlo mě, i když se mi to zdálo nepravděpodobné. Grobián byl tak naložený v lihu, že nebylo možné, aby onemocněl. Nakoukl jsem do hospody pres vitrínu a málem mě omyli. Pult byl vytržený, stoly a židle chyběly vůbec. V rohu stály nové, ještě nevybalené regály.
"Hledáte něco?" zeptala se mě starší ženská a odemkla dveře. "Nevíte, co se stalo s tím hospodským, co tady byl?"
"Odešel někam na vesnici a koupil si tam novou hospodu. My tady budeme prodávat značkový textil."
"Prosím vás, nevíte, kam se to odstěhoval?"
"To, bohužel, nevím."
Táhl jsem se ulicí podle zdí centrální banky a pořád tomu nemohl uvě-řit. Grobián to zapíchl! Kus Paříže, kus toho, kde jsem byl doma, zmize-lo, a lidi si kolem mě chodí, jako kdyby se nechumelilo. Nikdo mi o tom ani neřekl. Nestál jsem

jim ani za jeden telefon, jeden lístek. Kurva! Vy-táhl jsem odřený telefoníček a zaplul do budky. U Jirky to vyzvánělo, ale nikdo to nebral, zkusil jsem Pavlovo číslo. Zvedl to skoro hned. "Ahoj, Olin,"

"Ahoj, Oline, kde jsi?"

"Tady v Paříži."

"Přijel si na dovolenou?"

"Ne, napořád. Vrátím se k Mariane a začnu zase makat. Už sem to tam nemohl vydržet, ty Češi sou takoví kreténi..."

"Hele, Oline, už si byl u Mariane?"

"Nebyl, jen sem před ní zapíchl auto a ženu se ke Grobiánovi, ale tam je zavřeno. Ten vůl se přej odstěhoval?"

"Jo, nestihl sem ti to říct, hele, Oline, já to tady zapíchnu a někde se sejdeme. Znáš takovou tu zapadlou hospodu," vysvětlil mi cestu do za-padáku, kam jsme někdy zašli, když mel čas jen na oběd.

"No jasně, tak za hodinu..."

Po díval jsem se na hodinky a rozhodl se, že tam půjdu pešky. Časově
to bylo akorát. Mel jsem radost z toho, že to kvůli mne Pavel zapíchne v práci. To by v Česku někdo udělal jedině proto, kdyby věděl, že mu zaplatím.

Když jsem dostal první pivo a napil se, vešel Pavel. Udělal jsem mu místo a mávnul na pinglici, aby mne doplnila.

"Čau, jak to tady jde? Tam to stálo fakt za hovno. Pronajal sem hospo-du nějakému chlapíkovi, rozešel se s Petrou a sem tady, vole. Rozjedu zase parkety, a až něco našporuji, koupíme si s Mariane byt a vezmu si ji. Kurva, už mám na to léta, ne?"

"Oline..."

"Hele, a oslavili stě to s Grobošem? A proč vůbec odešel?" chrlil jsem
na něj další a další otázky.

"Oline..."

"No a..., hele, mluv, já ti furt lezu do řeči."

"Víš, vona Mariane, no vona..."

"Někoho má?" zeptal jsem se a v hlavě mi začal hučet permoník. "No, má, no vona ti to chtěla napsat, vona..."

"Kurva, tak kdo to je?"

"Já."

"Co, kdo? To není možný. Kurva, ty? Můj kámoš? Seš hajzl! Přece si věděl, že Mariane je moje. Ty si děláš prdel!"

"Oline, rozešli stě se. Byl si v Česku, párkrát smě byli spolu v kině, pak na večeři...

"Jak si mi to mohl udělat?"

"Ale tady nejde přece o tebe, ale o Mariane. Nechtěla bejt sama, mys-lela si - a já taky -, že už se nikdy nevrátíš. "

"To je pitomost. Volal sem jí, ale nikdy nebyla doma!"

"Volal, já vím. Ve dvě, ve tri ráno. Nebrala to, protože věděla, že si vožralej."

"Vod tebe to sedí. Kolikrát já táhl domu tebe? Chlastáš víc než já." "Oline, vod tý doby, co sem s Mariane, sem se ani jednou neožral. Už nechci a hlavně, já tě nepodrazil. Ani já, ani vona!"

"Tak kdo? To sem se podrazil snad já nebo co? Všichni stě kurvy,všichni, ale od tebe bych to nečekal."

"Oline, kurva, premejšlej. Odešel si od ní, a teď se divíš, že už není sama,"

"Ale já ji furt miluji! Slyšíš? Miluji!"

"Na to musejí bějt dva."

"Vypadni, běž do prdele i s Mariane. Táhnete, už vás nechci nikdy vidět!"

"Jo, ale premejšlej vo tom. Tady máš do začátku, ať se ti daří...," polo-žil na stul ruličku dvoustovek.

"Běž do prdele!" mrsknul jsem mu ji do ksichtu.

Když odešel, sebrala pinglice prachy a položila je na stul. Objednal jsem si hned dva velké kalvádosy a pivo. Bylo mi té holky líto, jak se naběhá. Pil jsem jako carský důstojník, až se mi dělaly bubliny u nosu. Bylo to rychlé, ale byla to opravdová smršť. Asi po hodině mě vyhodili. Přemístil jsem se do arabské čtvrti a naše! si ten nejhorší lokál, který byl po ruce. Kalvádos tam nestál za nic, ale o to rychleji lezl do hlavy, Chtěl jsem myslet na Mariane, na Pavla, na Česko, ale v hlavě bylo pusto a prázdno. Ať jsem dělal co dělal, nevylíhla se ani jedna myšlenka.

Probudil jsem se v parku na lavičce. Když jsem se posadil, zjistil jsem, že jsem poblitý od kolen dolu, a něco se našlo i ve vlasech. Vypadalo to sice blbe, ale ze zkušenosti jsem věděl, že je to nejlepší ochrana proti zlodějům. Málokdo má žaludek střihnout si poblitého klošárda

Očistil jsem se a metrem sjel na Východní nádraží. Snad najdu Jeana, jediného člověka, kterého nezajímají ženské a kamarádi podrazáci. Po cestě jsem koupil tri plastikáče, láhev kořalky a nějaké žrádlo. Jean sedel s kámoši na zídce u nádraží na sluníčku a vyhříval se. Zapadl jsem mezi ne a bylo mi zase jasné, že sem patřím, že tady mám kořeny tak hluboko, že mě žádný vítr nemůže odfouknout.

Byly to šílené dny. Přestával jsem rozeznávat, kdy je den a kdy noc. Proste jsem spal, pak pil a zase spal, lidi se střídali, jen Jean zůstával. Sedel vedle mě a něco si broukal.

"Je to kurva, Jeane. A von je podrazák. Natrhnu mu hubu, zarazím mu hlavu do jeho vlastní prdele, hajzl jeden," drtil jsem mezi zuby a Jean mě poklepával po zádech a podával mi nové víno v plastiku.

"Všichni lidi sou svine, Oline, ale ty si se nemel mezi nás vracet, nepatříš sem."

"Hovno, až do smrti budu na chodníku. Na zimu pojedeme na jih, zbytek provegetíme v Paříži. Uvidíš, bude to dobrý, budeme dvojka, co přežije všechno."

"Když myslíš...," pokrčil lhostejně rameny a napil se.

"Ty mě nemáš rád, ty na mě sereš?" zaječel jsem mu do ksichtu. "Sed', Oline, a pij. Pij. Jen sem ti rek, že bys mel jet domu, do tý svý hospody. "

"Nikdy mě tam už nikdo neuvidí."
Vstal jsem a zbytek dne se flákal kolem kanálu Saint Martin. Ale bylo to hovno platné. Jako kdybych mel v hlavě díru, ve které se točí vítr, marně hledající něco, o co by se mohl opřít.
Další dny začalo pršet. Zalezli jsme do metra, ale na rozdíl od mého prvního klošárdování nás začali vyhánět fízlové. Přešlapovali jsme u vchodu domu, flaška těžkla ve zmrzlých rukou a klepající huba blbe držela cigáro. Pak jsem se zhroutil. Nevím, jak k tomu došlo, proste jsem stál a najednou jsem projel velkým, rudým, pořád se otáčejícím kolem a pak už jen klid a nesmírná pohoda.
"Oline, Oline," jiskřičky ve tváři začaly pálit a protáhly mě tím kolem,zpátky.
"Co, co je?"
"Kurva, mluv francouzsky," zarval Jean a znovu mi dal facku.
"Nech mě," pomalu jsem se probíral.
"Musíš do nemocnice. Takhle mladej chlap nemůže padat, musíš taky žrát. "
"Dej mi napít a cigáro." Popotáhl jsem si a bylo mi líto, že mě Jean vrátil!.
Příští dny jsem začal žrát, ale nelepšilo se to. Brala mě zimnice, a co jsem vypil, to jsem vyoblil. S Jeanem jsem se hádal jako pes, protože chtěl, abych jel do nemocnice, a já jsem přitom chtěl chcípnout. Proste to tady zabalit, protože už tady stejně nebylo nic, co by stálo za to. Odcházel na dlouhé hodiny, a já jsem sedel sám na zídce s prázdnou flaškou a nemel sílu si dojít těch pár metru pro novou.
Čím dál víc a častěji jsem padal do toho otáčejícího se kola a cesty zpátky mě sraly tak, že jsem se vždycky pokoušel praštit Jeana pěstí do ksichtu. Nevím, kolik dní nebo týdnu jsem takhle pil, ale muselo to být dost dlouho, protože z ponožek, které jsem nikdy nesundával, se mi v botě udělal pěkný hnůj. V noci studil a pres den se slušně vypaloval!.
"Oline?" řekl jednoho dne někdo za mnou a já jsem málem spadl ze zídky.
Byl to zkurvený den, protože Jean se ztratil už ráno a já nemel ani frank. Pavel obešel zídku a sedl si vedle mě.
"Přišel si se pokochat aneb o proto, abys mi koupil víno? Už sem od rána na suchu."
Beze slova se sebral, zašel do krámu a vrátil se s flaškou.
"Vypadáš pěkně blbe. Pojď ke mne. Dáš si vanu, sežereme něco dobrého..."
"Bež do prdele. To, že sem tě vosomroval vo víno, ještě neznamená,že mi můžeš lézt do prdele."
"Ty si z toho chlastu opravdu zmagořil. Chtěl sem ti pučit svůj byt.
Mohl bys tam bydlet zadara do chvíle, než si vyděláš."
"Jo, ty máš volnej byt. No jasně, proč by si neměl, když si se za mě nasral k Mariane."
"Já se nikam nesral. Sama chtěla, abych se k ní nastěhoval. Budu byd-let u Mariane, ať chceš nebo nechceš, ale je škoda pouštět ten můj levnej byt. "
"Proč se staráš? Staral si se, když sem odjel? Pokud vím, tak si se sta-ral akorát o Mariane, ty svine!" Plivnul jsem mu před botu. Otevřel jsem flašku a napil se.
"Oline, já vím, že tě seru. Vykašli se na mě, ale vem si ten byt a dej se dohromady!"
"Nikdy sem nebyl víc v pohodě. Mám pokoj od tebe, od Česka, nic mi nechybí. "
"Jo, vidím. Ruce se ti klepou jak starýmu dedkovi, zelenej seš jako vod-ník, nemáš ani vindru." Položil vedle mě krabičku cigaret. "A když smě u toho Česka, k Marvane ti přišly skoro čtyři tisíce franků, asi z tý hospo-dy."
"Kurva, tak mi je naval a táhni!"
"Ne, já ti je nedám, dokud se mnou nepudeš. Mám je doma." "Hovno, ukrad si mě co holku, teď co prachy, ty svine...," chtěl jsem mu ji natáhnout, ale velké rudé kolo si pro mě přišlo rychleji, než jsem čekal.
Probudil jsem se ve vane plné horké voňavé vody. Okamžitě jsem si vzpomněl na Pavla, chtěl jsem vylézt a utéct, ale něčí ruce mě držely tak dlouho, až mě to zase sežralo. Ještě několikrát jsem se snažil dostat z nejaké postele, ale ani to nešlo. Konečně mě kolo pustilo. Ležel jsem se zavřenýma očima a cítil děsnou saharu v krku. Projel jsem okolí rukama, ale na láhev jsem nenarazil.
"Oline, seš při vědomí? Slyšíš mě?" zeptal se Pavel.
"Dej mi napít!" Strčil mi do ruky skleničku. Zhluboka sem se napila pak to všechno vyprsknul.
"Kurva, já chtěl víno, a ne čaj, debile. Dej mi víno nebo kořalku!" "Oline, ty nemůžeš pít. Seš nemocnej. Byl tady doktor a říkal, že si se uchlastal. "
"A co je ti do toho. Kurva, kde to vlastně sem, kdo se tě prosil!" Světlo zabolelo v očích. Ležel jsem na Pavlově posteli. On stál vedle pořád ještě se skleničkou v ruce.
"Oline, lež," uslyšel jsem měkkou Marianinu francouzštinu.
"Běž pryč. Nebo mi dejte mý hadry a pudu já. Přece vás nebudu rušit, ne?"
"Oline, já už bych s tebou stejně nemohla žít. Pochop to, prosím tě,"začala potichu brečet. "Já potřebuji chlapa, o kterého se můžu opravdu opřít, a ty si byl vítr, víš?" Sedla si na kraj postele a začala mě hladit.
"Mariane," chytil jsem ji za ruku. "Já se k tobě vrátil. Všechno to blbý zapomeneme, já budu pevnější než skála."
"Nebudeš. Ty to neumíš, ty seš jakej seš. Ty potřebuješ ženskou skálu, jinak uletíš."
"Mariane, vrať se ke mne..."
"Ne, Oline, ale pomůžu ti na nohy a ty si potom někoho najdeš. Ne-smíš se bát."
l když jsem se drže!, jak to šlo, začal jsem taky brečet. Najednou mi došlo, jak se po mne ten zkurvenej svět vozí, jak mě nenávidí, jak mne tlačí hlavičku pod hladinu, aby si smlsnul na dalším kreténovi.
"Kurva, proč zrovna já? Komu sem co udělal... Mariane, miláčku, já už nemůžu dál, pomoz mi, já nechci bejt sám."
"Nejsi sám. My s Pavlem ti pomůžeme, jenom se s tím musíš smířit, rozumíš mi? Pavel je tvůj kamarád, a jestli musíš někoho nenávidět, tak mě. On za to nemůže. Oline, zůstaň tady, vyspi se, my přijdeme. My ti pomůžeme, všechno zase bude v pořádku."

"Nebude, nic už nebude v pořádku. Sem vodepsanej, úplně vodepsa-nej blbec, kterého nikdo nechce."
"Spi," pohladila mě znovu, "my brzo přijdeme. Vypij to."
Napil jsem se a ještě chvíli se díval Mariane do očí. Pak jsem usnul, poprvé bez rudého kola.
Pavel s Mariane se u mě střídali, jak jen to šlo. Pomalu jsem se dával dohromady. Přestaly se mi třást ruce, trochu jsem začal myslet, a dokon-ce jsem se dokázal i najíst. Přestal jsem se hádat a nadávat Pavlovi a sna-žil jsem se, jak jsem uměl, oblbovat Mariane. Ale ta byla rozhodnutá. Po-máhala, ale nedávala mi sebemenší šanci. Rozhodl jsem se, že to nechám uležet a pomalu si ji získám. Byla a bude moje!
Po týdnu jsem byl celkem fit. Pavel mi dal klíče od bytu, prachy z Česka a dva dopisy. Oba dva od Lojzy. Psa!, že v hospodě to klape, prachy do banky platí a můj podíl! bude pomalu vzrůstat. Zašel jsem si na solidní oběd k Vietnamcům, ale chlastal jsem k tem krevetám vodu, mel jsem přece jenom strach. Pak jsem zašel za Arabákem, které mu jsem prodal firmu. Sedel rozvalený za stolem a popíjel ten svůj nekonečně proslazený čaj.
"Tak ty by si chtěl zpátky? Mohl by si mi říct jediný důvod, proč bych tě mel zaměstnat?"
"Práci umím, taky jsem schopnej sehnat pro firmu další klienty, určitě na mne neprodělátе."
"To ne, ale až se vzpamatuješ, uděláš se sám pro sebe a odvedeš mi klienty. Ne, jednou mi to stačilo."
"To věřím, dělal jsem vám vetší tržby než všichni ostatní zaměstnanci dohromady. "
"To je pravda, ale zároveň, když si odešel, málem jsem se položil. Ne ne, s tebou už nechci nic mít." Ze stolu sebral noviny a začal si číst. Chtěl jsem mu vynadat, ale na to jsem byl ještě slabý. Vypadl jsem jako smrad. V účtárně mě zastavila Jamila, stará Arabka, která mě mela snad i ráda.
"Oline, Ali se postavil na vlastní nohy a potřebuje dobrý lidi, tady máš jeho číslo." Strčila mi papírek do ruky.
Procházel jsem se Paříží a hledal místa, kde jsem trávil první dny. Před cizineckou policií jsem chvíli postál ve fronte, která byla jako každý den nekonečná, a ten, kdo nepřišel ve tri ráno, nemel šanci. Pod nohama mi ležely stovky vajglu a papíru od svačin. Ochcané rohy smrděly stejně jako tenkrát. Prošel jsem Place Saint Michael, kde jsem si koupil první maruš-ku a pak se bál, že za mnou jdou tajní, zaplul jsem do Latinské čtvrti a běžel jako o život a zastavil se až u druhého mostu, zborcený potem, ale šťastný. Byla to tehdy moc kvalitní tráva. Zašel jsem taky do putyky, kde jsem si tehdy lámanou větou, naučenou ze slovníku, objednal první pivo. Bylo to hrozne krásné, ale beznadějné, jako kdyby něco definitivně končilo a nic nezačínalo. Pomalu, s respektem jsem dopil třetinku piva, chvíli poseděl a čekal, jestli se mnou nesekne, a pak jsem odjel na vý-chodní nádraží a našel Jeana. Vyhříval se na zídce s nezbytnou plastiko-vou flaškou v ruce.
"Ahoj Oline, už je dobře?"
"Jo, je, asi sem to přežil. Ale nevím, k čemu je to dobrý."
"K ničemu, ale ber to jako fakt, proste žiješ, ale smysl to nemá." Napil se a podal mi láhev.
"Nevím, jestli mužů..."
"Můžeš. Když to máš v hlavě v pořádku, můžeš vypít klidně rybník." Loknul jsem si. Bylo to překvapivě dobré víno.
"Sem rád, že si odešel."
"Mel si se mnou starosti, co?"
"Ne, to ne, ale kdyby si tady zkapal, musel bych na pár dní jinam, pro-tože by se tady motali policajti."
"Seš dobrák, koupím ti ještě flašku, chceš?"
Pokýval hlavou a zapálil si solidního vajgIa. "Dneska jsem před nádra-žím našel snad sto pořádnejch cigaret. Dobrej den."
"Kurva, to jsou starosti. Asi se vrátím. Mám sice byt a asi budu mít i práci, ale k čemu to je?"
"Nevracej se. Ty si se pro ulici nenarodil, pořád máš v sobe toho člo-věka." Ukázal znechuceně bradou na spěchající lidi. Koupil jsem mu dvě láhve a odjel domu.
Druhý den jsem zavolal Alimu a dal si s ním schůzku. Hned jak jsem ho uviděl, pochopil jsem, o co jde. Byl to typický arabský floutek druhé generace emigrantu ze severní Afriky. Oblékal se do perfektních ohozu za spousty peněz, naháněl holky, a práce byla tak sedmá v poradí důležitosti. Plácli jsme si celkem rychle. Slíbil mi slušný plat s tím, že já budu makat a shánět další kšefty a on mi pomůže, když to bude nutné, a za-platí za mě pojištění. Bylo mi to vcelku jedno. Tuhle práci jsem umel a Aliho vlastně nepotřeboval. Další den jsem začal makat. Poprvé v ži-vote jsem se těšil do práce. Jednotvárné ježdění brousicím strojem sem a tam s prázdnou hlavou bylo příjemné. Jen sem tam přilítla myšlenka na to, jak se vypořádám s Pavlem a Mariane, až se vrátí z dovolené.
Odjeli, nechali mi dokonce nějaké prachy a zaplacený nájem na dva měsíce dopředu. Ale odjeli, kurva. Napálil jsem strojem do zdi, až odlétl kus omítky. Pořád jsem se ještě nedokázal smířit s tím, že Mariane má Pavel. Moji Mariane. Vypnul jsem mašinu, zapálil si a mocnými šluky po-tlačoval chuť na skleničku. Byl to příšerný pocit, nemohl jsem dýchat. Ruce drtily cigaretu a chtělo se mi zvracet. Dostal jsem strach, že je to infarkt, že umru. Opatrně, krok za krokem, jsem vycouval z místnosti, prásknul za sebou dveřmi a vyběhl ven. Přímo naproti mne byl menší úřednický bar. Postavil jsem se k pultu a otevřel hubu, abych si řekl o velký kalvádos. Ale rty se stočily do ruličky a já ze sebe vyrážel nějaké příšerné zvuky. Ale pingl byl profík. Aniž mi věnoval pozornost, nalil velkého a podal mi ho. Okamžitě jsem ho do sebe kopnul. Bylo to lepší než pohlazení od mámy. Příjemné teplo projelo trubkami, plíce se otevřely, tras skoro ustal a já jsem se narovnal. Nejlepší lék na světe účinko-val báječně. Usmál jsem se na pingla a objednal si ještě jednoho s pivem a sedl si k volnému stolku do vitríny. Díval jsem se ven, upíjel a bylo to jako v kině.
Černoši tahali zeleninu do obchodu, z jednoho krámu do druhého stehovali plné náruče hadrů a mezi tím Pařížané, spěchající auta. Rozhod jsem se, že si dám ještě jedno kolo a vyzkouším svoji vůli nepít tím, že vstanu a vrátím se do bytu. Hrál jsem si s tou myšlenkou, připravoval se na chvíli, kdy zvednu zadek a vyjdu z této oázy do nehos-tinné pouště, přesvědčoval jsem se, že přece nejsem takový posera, abych to nezvládl. Ale nezvládl. Když jsem do pil třetí, zarostl jsem do židle, rozplizl se, a když se mě pingl očima zeptal, jestli chci ještě, jen jsem bezmocně pokrčil rameny.

Den se pomalu chýlil a mne začalo hučet v hlavě. Konečně jsem mohl vstát, zaplatit a vypadnout.
Bylo mi dobře, potácel jsem se ulicemi, u zadku mi visely pohledy lidí, když jsem střihal rohy na rovné ulici.

Ráno mi bylo blbe, ale abych se potrestal za včerejšek, vstal jsem a připravil se do práce. Už jsem byl na odchodu, když zazvonil telefon.

"Jo," houknul jsem do sluchátka.

"Hele, Pavle, to sem rád, že jsem tě chytil. Já au s Gildou a Milanem večer do hospody, přijdeš?" zeptal se Jirka.

"Jasně. Pavel tady sice není, ale já přijdu."

"Oline?" zeptal se opatrně. "Ty teš u Pavla? To je dobrý, hele, chodí-me teď do ta knajpy za Bastilou, znáš to tam?"

"Určitě. Taky jsem tam chodil."

"Tak večer...," položil a bylo cítit, jak se mu ulevilo.

Sjel jsem další místnost z bytu, který jich mel snad sto, v baru si dal přípravný drink a vyrazil na Bastilu. Kluci už seděli, a když jsem vešel, zmlkli. Bylo jasné, že mi my jí zadek.

"Pokračujte, není nic lepšího než pořádný drby."

"Máš smůlu, jen smě se bavili co tom, kde je Pavel."

"Jako jestli ho mám ve sklepe nebo ve skříni?"

"Ty teš vůl. Kde je?"

"Jel s ní na dovolenou."

"Že neřekl. A co ty, povídej," začali propírat Prahu, aby se mě němu- seli zeptat na Marvane. Do páté skleničky mi to nevadilo, ale pak mě za-čali srát. Bylo to pokrytectví, až se mi zvedal žaludek.

"No tak, kurva, kdy se mě zeptáte, jestli mě to nesere!"
Zmlkli a každý si hleděl své skleničky.

"Sere. A považuji Pavla za pěknou kurvu, ale zároveň jsem se k němu nastehoval, protože nemám prachy na to, abych si pro najal byt. Blbý, co?" Najednou mě zaplavila vlna nenávisti, začal jsem jim nadávat, vyčí-tat jim babičky do třetího kolena a nemohl se zastavit, i když jsem věděl, jakou kravinu dělám, jak jsem odporný a hnusný. Ale byla to lavina, která musela věno Nakonec jsem to nevydržel, hodil na stul nějakou bankovku a vypadl. Flákal jsem se ještě po barech, ale pak vědomí vypnulo a já se probudil v parku na lavičce, zmrzlý jako preclík. Trochu jsem se opuco-val a v prvním bistru si dal kafe a jednoho malého. Postavilo mě to na nohy. Vrátil jsem se ke stroji a dřel jako mezek. Pořád se mi vracel včerej-šek a já se za něj nenáviděl a švihal jsem se za to větami o tom, že Maria-ne i Petra mely pravdu, že jsem hajzl, který všechny podrazil a posral. Tou žumpou, kterou jsem včera udělal z kluků, jsem byl dneska já.

"Oline, Oline, seš magor nebo co? Ty něco bereš?" zeptal se mě Cli a vyděšeně si prohlížel podlahy.

"Ty vole, tohle jsme měli na čtrnáct dní. Už mám na to fakturu a tys to skolil za dva, ty vole, co budeme dělat, když sem přijde majitel?"

"Jo promiň, dám si voraz."

"Do prdele, ty seš blázen, tohle bych dělal měsíc, a byl bych rád. Kur-va, zkoušel si nějaký kšefty?"

"Ještě ne, ale pokusím se. Vezmu si pár dní volno a po něčem se podí-vám."

"Jasně, zavoláme si příští tejden, a já se zatím pokusím odradit toho křena, aby sem chodil. To je příšerný," naříkal, když jsem odcházel.

Naproti v baru jsem si cucnul a pak jsem ulítl. Vůbec nic si nepamatuji, snad jen postavičku, jak stojí u zastávky v předklonu a blije, chlapíka plného chlastu, ztraceného v tomhle obrovském městě.

Probudil mě Pavel. Moc jsem ho nevnímal, hrozne mě začalo brát bři-cho, ale podle kecú byl dost nasranej.

"Ty vole, aspoň na ten hajzl si mohl trefit. Tys tady ochcal zdi!"

"To není možný," zaryl jsem prsty do břicha
"Jo, a to hovno v kuchyni na podlaze sem nechal snad já? Je mi to blbý, Oline, ale budeš muset vypadnout, takhle to dál nejde. Já respektuji to, že si se rozhod uchlastat, to je tvoje věc, ale já u toho nemusím bejt. Chtěl sem ti pomoc, ale vono to nějak nejde."

"Já vím, ty seš dobráček, začal si tím, že si mi sebral Mariane." "Kurva, nech už toho. Seš na dne, jseš v prdeli a za to nemůžu ani já, ani Mariane. Hele, dávám ti tejden. Příští středu sem přijdu a vyměním zámky, a vod tý doby bych tě už nechtěl potkat!"
"Běž do prdele, blbečku!" zaječel jsem.
"Jo, a taky si nech posílat poštu jinam než k Mariane. Nebaví mě dělat ti pošťáka. A ukliď tady ty svoje hovna!" Hodil dopisy na stůl a odešel.
Naštěstí pod postelí ležela poloprázdná láhev vína. Dorazil jsem ji na jeden zátah a vytočil číslo Mariane. Zvedla to, ale když uslyšela můj hlas, praštila se sluchátkem. Zavolal jsem Alímu. Mel pro mě novou práci ně-kde na předměstí. Hned jsem mu vyblil, že nemám kde bydlet. Chvíli se ošíval, ale pak mi nabídl malý pokojík pro služku za solidní balík, který si bude rovnou strhávat z mé výplaty. Bral jsem všechno, hlavně pryč od Pavla.

Nacpal jsem si dopisy do kapsy, projel byt, jestli by se něco nehodilo, a zastavil se u hovna uprostřed kuchyně. Chvíli jsem váhal, ale pak mi to nedalo a přidal jsem mu bratříčka, aby se nenudil. Když jsem hodil klíče do kastlíku na poštu, udělalo se mi dobře. Seru na tebe, seru na Maria-ne. Už vás nepotřebuji, nikoho nepotřebuji. Zatočil jsem s Českem, zatočím s vámi. Nikoho nepotřebuji, vůbec nikoho. Každý, kdo se přiblíží, dostane pres držku. Budu si v klidu popíjet, ale jen tak, abych to mel pod kontrolou, a pomalu si proplouvat, na léto jezdit na jih. A kou-pím si motorku! Jen tak se projíždět, každého mít na háku, jo, to budu já! Už dlouho jsem nebyl tak nadšený. Byla to euforie nad všechny kořal-ky světa.

Pokojíček, který mi sehnal Ali, byl opravdu pokojíček. Tri krát tri me-try, umyvadlo a hajzl na chodbě. Ale sral jsem na to. V baráku jsem byl jediný bílý a každé ráno se proto nechal očumovat spolubydlícími z Afriky, ale nijak mi to

nevadilo. Sál jsem vůni jejich zatraceně dobrých jídel, večer umíral plný chlastu a probouzel se s výčitkami kterých jsem se zbavoval zapřený do držadel hučícího stroje. Rozuměl jsem jeho hu-kotu a někdy jsem se přistihl, jak mě požírá, stejně jako parkety, jezdí mi po zádech, po krku, bere si mě kousek po kousku, až jsme se stávali jed-ním tělem, jednou prázdnou duší. Jsem sám, strašně sám, říkal jsem mu a on mi odpovídal stejnými slovy. Dojímalo mě to tak, že jsem se i rozbrečel, aby viděl, aby mě ještě více cítil. Desítky a desítky metrů par-ket jsme ojížděli až na kost, stejně tak jako ojíždějí lidi mě i jeho. l on se
bál, že zestárne, že ho jednou nakopou a vyhodí na smrťák, kde z něj vykuchá nějaký klošárd měď, aby prachy za ni propil při velké mši za zesnulé. .

Ali přestal makat úplně, jen mě pásl jako kurvu pod Sacré Cour. Plácal mě po zádech, ale prachy nezvyšoval, jen prstem ukazoval, že jemu vděčím za byt, za všechno. Bylo mi to jedno. Všechno se slilo jako kraji-na při průtrži mračen. Stal jsem se strojem, který jezdí na chlast a zapomnění.

Pak ale přišla nejhorší chvíle mého života. Nemohl jsem pít. Dal jsem si první pivo toho dne a poblil chodbičku k hajzlu, protože jsem nestačil doběhnout. Koupil jsem si láhev dobrého vína, zašel do parku a zkusil to znovu. A zase jsem stál u kafičko a blil jako protržený. Takový strach jsem v životě nikdy nezažil. Zapíchl jsem práci a šel k doktorovi. Byl to rodinný doktor Mariane a já jsem měl u něj kartu. Podle jeho ksichtu jsem poznal, že už u něj Mariane byla a že ví, jak se věci mají. Ale prachy jsou prachy.

"Co vám je?" zahuče1.

"Nemůžu pít!"

"Vy se nemůžete napít vody?"

"To jo, ale nemůžu alkohol, hned se pobliju."

"Vy jste blázen. Budete muset na psychiatrii. Sestri, objednejte ho."

Sestřička, která se dusila smíchem, sáhla po telefonu.

"Ne, počkejte, já to myslím vážně. To ne ni psychického rázu, mám něco s vnitřkem. Jak víte, že nemám rakovinu? Musíte mě vyšetřit, musí-te mi pomoct!"

"Svlíknete se a lehnete si" Chvíli mě prohmatával, pak se posadil a zavřel oči: "Máte ztvrdlá játra, špatný ledviny, slinivku, žaludek, no, pro-ste všechno. Musíte okamžitě přestat, a já vás pak budu léčit, ale dřív ne!"

"Nemám rakovinu?"

"To se zjistí až na vyšetřeních, ale musíte přestat, jinak vás ani nevyšetřím.

Hm.

"Vy musíte..."

"Nemusím. Byl by to ztracený čas a vyhozené peníze. Klidně si stěžujte, já si to obhájím. Jediné, co pro vás můžu teď udělat, je ta psychiatrie a ta vám nabídne léčení." .

"Jaký léčení," ječel jsem na něj, "mám to pod kontrolou. Když chci, nepiji, když mám chuť, napiji se."

"Sestro, je tam někdo další?" zeptal se a přehlédl mě jako vzduch.

Vypadl jsem jako hadrář a v první lékárně si koupil několik šmejdu na žaludek. Hned první pytlík s nějakou sádrou jsem vypil ještě na ulici a zapadl do hospody. Lokl sem si piva jako jedu, chvt1i sedel, pokukoval po hajzlu, ale nic se nedělo. Ohnul jsem ho na ex, pak frťana a za ním další. Sádra držela jako beton. Spokojeně jsem se rozvalil na židli a v du-chu poslal doktora do prdele.

Pár dní jsem se držel a chlast opravdu dostal pod kontrolu. Pil jsem míň tvrdého, víc jedl a trochu jsem krotil cigára a pil sádru. Fungovalo to bezvadně. Přišel jsem na princip. Žádného frťana po ránu na lačno a nemíchat pivo s vínem. Nejhorší byly soboty a neděle. Flákal jsem se od hospody k hospodě a jediným měřítkem byly ceny vystrčené z vitrín. Sem tam jsem s někým dal řeč, ale nikdo neseděl tak dlouho jako já. Frantíci zlomili dvě tri sklenky vína, jedno kafe a prchali. Nikdo nechtěl sede! déle. Začínali mě srát, byl jsem hrozne sám, potřeboval jsem si pokecat, vyblít ze sebe přetlak, ale pořád jsem v sobe nenacházel sílu omluvit se klukům. Sám a sám, město bylo placaté, nekonečné a prázd-né. l v těch zasraných Čechách jde zajít do hospody, dát s někým řeč a přitom vedet, že to tak rychle neskončí, protože i nový známý chce ohnout těch svých deset kusu jako každý jiný. Podělané Česko, kdyby to tam bylo ale aspoň o trochu normálnější, zapíchl bych to tady, napadla mě rouhačská myšlenka někde u Stalingradského náměstí. Blbost, tam mě už nikdo neuvidí, určitě se to tady změní. Jacek. Jasně, zítra zajdu za Jac-kem. Jako každý slušný Polák bude určitě mít chuť dát si o sklenku navíc. Taky zapíchl Polsko, je to můj člověk. Po dlouhé době jsem mel zase ra-dost ze života.

Zastavil jsem se doma pro svetr, protože prebloudněné noci začínaly být chladné.

"Ty jseš Olin?" zahuhňal černoch, který proseděl celé dny na schodech baráku.

"Jo."

"Byl tady njakej chlap, že přej máš dneska přijít do nějakého pajzlu u Bastily, že přej víš, kde to je. Já tě zapřel, ale jako fízl nevypadal. Mel přízvuk." Když jsem poslouchal jeho huhňání, bylo mi záhadou, jak to poznal. Strčil jsem mu dvacku, vykašlal se na svetr a jel k Bastile. Čekal jsem, že to byl někdo z kluku a pozval m_ proto, aby se to mezi námi narovnalo. Mel jsem radost a byl jsem připravený zaplatit slušnou run-du na omluvu. Ale v putyce sedel Pavel. Zaváhal jsem, jestli mám jít dál, ale uviděl mě a zamával. Bylo hloupé prchat. Vešel jsem a sedl si k němu.

"Ahoj," začal rozpačitě, "tvoji adresu nám dal doktor. Mariane ho zlo-mila, hrozne tě shánějí z Česka. Něco se děje s hospodou. Máš tam hned přijet. Myslel jsem si že je to důležitý, ale nevěděl jsem, jestli tam opravdu bydlíš. Ten černoch mi to nechtěl říct. Tady máš dopisy a tady tele-gram, co přišel tenhle týden."

Přečetl jsem telegram. Okamžitě přijeď, průser s hospodou, Lojza. . Objednal jsem si frťana, spláchl pachuť a pustil se do dopisu. Šlo celkem o jedno. Jarda prodal v hospodě, co se prodat dalo, a vzal kliku. Zbyly jen holé zdi a úvěr v bance. Praštil jsem pěstí do stolu, až hospoda zmlkla.

"Kurva, to neni možný. Všechny hovna světa mi padej na záda Já se na to vyseru, já si to hodím," lítala ze mě slova a cítil jsem strop hospody, jak mi drtí páter.

"Klid, Oline, vydejchej to..."

Objednal jsem si novou dávku a posunul Pavlovi dopis.

"Kurva, to sou svine," nasral se, když dočetl. "Musíš tam zajet a pro-dat to, dokud je čas."

"Dostanu za to akorát tak hovno. Banka si na mne smlsne."

"Na tu se vyser, ta má peněz dost. Kurva, dyť tam měj procenta jako prase."

Objednal jsem si další nášup, Pavel si dal jen pivo.

"Nechceš taky jen pivo?"

"Doktor vyprávěl? Já pitomec si myslel, že existuje něco jako lékařský tajemství. "

"Mariane mela o tebe strach, tak jí to řekl .Chtěl, aby ti pomohla, aby tě dostala na léčení."

"Já mu seru na léčení. Mě budou léčit v base. Kolik tak za to můžu dostat?"

"Za to tě nemůžou zavřít, jen budeš splácet."

"Ty vole, poslední splátku zamáznu někdy ve sto třiceti, a budu rád.

To je v prdeli, přece mě nepodrazil Lojza. Říkal, že na to bude dohlížet."

"Připrav se na všechno. Ale hlavně tam zajeď. Každého dne škoda."

"Až to řeknu Alimu, tak mě zabije, ale seru na něj. Kurva, mohlo mě napadnout, že nedošly žádný jiný prachy. Ne, za to Lojza určitě nemůže.

To by mi nepsal. Ta svine Jarda! Dej si se mnou frťana."

" Ne chci, slíbil jsem Mariane, že se neožeru."

"To mne takhle na krk nešlapala."

"Mne taky ne, ale já to chci sám. Oline, já vím, že tohle není ta správ-ná doba, ale já..., no, my jsme se vzali!"

Najednou mi to všechno došlo. Ten zkurvený hnusný svět.

"A pak, že něj sem dítě štěstěny. Dej si se mnou aspoň na tu svatbu."

"Oline, kurva, nebreč. Dej mi pres hubu, přeraz vo mě židli, ale ne-breč!" Ale já se nemohl zastavit. Připadalo mi to všechno strašně nespra-vedlivé. Bylo to spiknutí bez možnosti obrany a jediné východisko byl tlus-tý provaz.

"Seru na provaz, uchlastám se."

"Jakej provaz? Kurva, ser na to, zase se to otočí, uvidíš."

"Už sem toho viděl dost. Já toho viděl tolik, že by se z toho posral ce-lej národ, a ne jeden člověk. Gratuluji, kamaráde, moje žena je table, seznamte se." Zvedl jsem skleničku, dal jí pusu a pak ji ohnul. Pavel ob-jednal dvě další. Sedel jsem zarytý v židli a čekal, až mne ta spousta chlas-tu urazí hlavu.

"Co je? Je ti blbe?""

"Ne, čekám na svoji ženu, nějak se nechce dostavit. Budete mít děti?" "Proč se tejráš? Ber to, že se stalo."

"A co se stane mne? Vysrali stě se na mě všichni, všichni do jednoho. Takovejch let se známe, a ty mě podtrhneš jako nějakého sráče!"

"Oline, tebe nikdo nepodtrhl. Oba dva sme chtěli spolu žít."

"Nech si ty kecy. Kdyby si se do ní nemontoval, tak by byla sama a zase by to klapalo! Ale vona je strašně hodná holka, a když se rozhodla zase pro mě, tak tě nechtěla už vyhodit. Menuje se to soucit, kamaráde. Stej-ně miluje mě!"

"Nech toho, Oline. Já ti chci pomoct, já se nechci hádat. Ale někdy se poslouchej, lituješ jen sám sebe, nedíváš se nalevo napravo, jen já, já, já..."

"Až tě jednou podtrhnu jako ty mě, budu litovat tebe. Tak to chodí..." "Asi pudu. Nemá to cenu, jen ti chci říct, kdyby si potřeboval prachy na léčení nebo na njakej velkej průser v Česku, smě ti s Mariane k dis-pozici. "

"Jo, díky, a nezapomeň si vzít moje papuče!" Zaplatil u pípy a já zůstal zase sám. Jako ten Jakeš, jako ten osamělý kul v plote. Smál jsem se sám sobe a Iil do sebe další chlast. Pro budil jsem se zase na lavičce v parku. Zapálil jsem si cigaretu a vytáhl dopis od Lojzy. Po přečtení jsem dostal chuť na další rundu, ale vztek byl silnější. Nasypal jsem si sádru do krku a zašel za Alim. Dost jsme na sebe ječeli, ale pak mi dal nějaké prachy, co mi dlužil. Dokonce když pochopil, že to myslím s odjezdem vážně, prošel do smířlivého tónu a slíbil mi flek, až se vrátit. Potřeboval makáče, protože by se sám broušením parket neuživil. Koupil jsem si pořádný arabský sendvič s mergézama a horou hranolek. Chodil jsem' po ulicích a přemýšlel, co dělat. Bylo jasné, že musím do Čech, ale vrátit se ještě sem? Teď, když se Mariane vdala a kámoši zmizeli jako pára nad nočníkem? Vysrat se na to. Sedl jsem si na lavičku a díval jsem se na fr-mol na Champs-Élysées. Nemohl jsem si pomoct, ale proti Praze to byla pohoda.

Tohle město mel o na rozdíl od té vesnice proste koule, ale i zlou krutou samotu. Než si tady najdu nové kámoše, budu za stejnou dobu znát v Praze půlku obyvatel. Zašel jsem ještě do Latinské čtvrti, ale vy-hnul se všem barum. Chtěl jsem být střízlivý, musel jsem jet, všechno to porovnávání a vážení bylo na hovno.ň

Praha byla stejně šedivá, jako když jsem odjížděl. Zaparkoval jsem auto na Perštině a zašel do Lojzova baru. Sedel u baru a popíjel pivko. Přifařil jsem se k němu, vzal jeho sklenici a vypil ji.

"No, to je kurva dost! Sháním tě dva měsíce. Dva měsíce, píčo! No nic, vítej ve městě Franze Katky a připrav se na to, že tě čeká proces!"

"Seru na bej, mě už nic nerozhází, dlabu na všechno, když mě zavrou, tak mě zavrou. Když budu na ulici, tak budu na ulici. Já se už z ničeho neposeru, tak povídej." Lojza přitáhl dvě nová piva, zapálil si a zkouma-vě si mě změřil.

"Oline, když si se na to připravil, tak na rovinu. Jarda ti z hospody udělal naprostej tunel, zbyl po něm jen smrad a spousta dluhu."

"Ještě k tý bance?"

"Jo."

"Proč ne. Mel to ještě vypálit, aby to melo glanc."

"Neblbni, nemůžeš se přece na to takhle vysrat. Seš vůl, ale já mám pro tebe řešení. Koupím od tebe tu hospodu i s tím dluhem. Teda kou-pím. Musíš uznat sám, že když ji převedu na sebe zadara, bude to dobrý."

"Neblbni, myslíš si, že vyděláš tolik, aby se ti to vyplatilo?"

"To ani ne, ale chci mít v Praze tak pět šest hospod, od pajzlů až po něco lepšího. Víš, jak smě počítali, že nás uživí jedna, neni to pravda. Chce to mít krytý záda ještě něčím. Taky si chci vydělat na njakej barák."

"Uf, seš démon. Mne už teď bude stačit nějaký to pivo, seru na všechno. "

"Kde na něj budeš brát? Vrátíš se přece do Francie, ne?"

"Nikam se už nebudu vracet, všude to stojí za hovno! Doklepu to tady jako největší somrák Prahy."

"Do prdele, co se ti stalo?"

"Nic, všechno dobrý. Proste mě pálí dobrý bydlo. Je čas si vyzkoušet něco horšího. Dáme si ještě jedno?" Ukázal jsem mu prázdnou skle-nici.

"Neblbni, kde tady budeš bydlet? Mne je do toho hovno, ale tam se budeš mít určitě líp. Tady seš v Česku, kamaráde. Tady je tolik chudejch, že vysomruješ akorát tak hovno. Radim ti, vrať se, dokud je čas, vždyť si tam mel práci a hlavně tu buchtu, ne?"

"Mám jenom tebe, kamaráde," rozesmál jsem se, "a hlavně už nikam nechci, fakt nechci, tady si chcípnu."

"Kde budeš bydlet, vole?"

"Na nádraží. Nevím, možná si najdu njakej suchej teplej sklep."

"Neblbni, Oline, co se ti stalo? Vodjížděl si nadrženej jako mladej kluk, a teď tady sedí devadesátiletej chlap!"

"Nic se mi nestalo. Možná jsem v tom časoprostoru fakt zestárnul." Co mu budu vyprávět o tom, jak jsem celou cestu trpěl jako zvíře, jak mě sraly ty další hranice. Co ví o šíleném pocitu, když mi Paříž mizela za zády a přede mnou nebylo nic.

"Já se ti pokusím něco najít. Znám spousty lidí, co maj baráky, snad se u nich něco najde. Ale co budeš opravdu dělat?"

"No opravdu nic. Budu pít. Už sem ti to přece říkal, ne?"

"Kdybych tě neznal, tak bych rek, že seš zfetovanej. Hele, Oline, pode-píšeš mi ten papír na převod hospody a dluhů?"

"Ty už to máš napsaný? Kurva, to je rychlost. Není v tom njakej podraz?"

"Tak dost. Kurva, Oline, teď si mě nasral. Mne nebude říkat podrazák ani můj kámoš, to si odpusť."

"Neblbni, já vím. Emigranti se přece nebudou podrážet. Naopak, seš hodnej, že si to vezmeš, posral bych se z těch dluhů. Kolik Jarda přidal?"

"Ani se neptej. Skoro sto tisíc je jen na dodavcích. Neplatil nic. Jenom chlastal a utrácel. To nikdo nemohl tušit, že je to taková svine. Poslal sem na něj svoje kluky, ale asi se vytratil z Prahy. Nikdo ho nemůže najít."

"Tak mi to dej..."

Vytáhl balík papíru. Podepisoval jsem je a každým podpisem jsem tr-hal svůj sen, ryl jsem si perem do zbytku duše.

"Když zajdeš, budeš mít samozrejme pivo zadara."

"To by se ti prodražilo."

"Nestarej se. Když řeknu, že budeš mít pivo a něco žrádla z kuchyně zadara, tak to platí. Hele, já s tím zajdu do banky, aby to přepsali. Mám tam nějaký známý, tak snad to pude, aniž bys u toho byl. Stačí, že si mi to podepsal tady. Máš prachy?" Strčil mi ruličku stočených stovek.

"Dík," podali jsme si ruce jako dva kreténi. Byl jsem mu vděčný. Sun-dal ze mě obrovský balvan, teď už se můžu profesionálně a na plný úva-zek věnovat chlastu. Pěkně pomalu, skleničku po skleničce, pivo po pivu, až do konce. Snad to nebude trvat dlouho. Pomalu jsem se loudal Karlo-vým mostem mezi davy turistu, pohladil Jana Nepomuckého posloužil Japoncům a vyfotil je. Chtěl jsem dojít nahoru až k Volovi a začít znova. Už něj sem emigrant, už jsem Čech, pařez a blb.

"Oline!" vyběhla z obchůdku se sklem Petra a postavila se přede mě. "Kam jdeš?"

"K Volovi. Začínám znova. Sem volnej jak pták, budu lítat nad městem a u Vola je dobrá startovací plocha."

"Jdi přijdu za tebou. Jen řeknu šéfovi, aby to za mě na chvíli vzal. Taky sem začala znova. "

U obou stolu u pípy seděli domorodci. Starý pán s višňovou špičkou vládl stolu a celé parte jako minule. Zasunul jsem se na kraj stolu, pokud to šlo, natočil jsem se k nim zády, aby si nemysleli, že nějak pitomě dolé-zám, a dal si pivo. Než jsem stačil vykouřit první cigaretu, přišla Petra, objednala si jedno malé a sedla si vedle mě.

"Tak už definitivně doma?"

"Definitivně. Mariane si vzala Pavla."

"To byl ten tvůj nejlepší kámoš?" .

"Jo, byl. Už mi zbyl jen Lojza z Perlovky."

"Kvůli němu sem s tebou chtěla mluvit. Už ti to rek?"

"Nevím, co by mi mel říkat. Akorát vím, že mě vytáhl z pěkného průseru, převzal hospodu i s těma dluhma. Ten novej pingl stál za hovno."

"To ti řekl? Seš pěkně blbej a naivní, Olinečku. Já čistě náhodou potkala toho Pavla z radnice. Pamatuješ na něj?"

"Jasně."

"A ten mi rek, že radnice ten barák i s tvojí hospodou prodala. Potřeboval prý velký opravy, tak se ho zbavili. No a tak mě zajímalo, kdo ho koupil, a nebyl to nikdo Minej než ten tvůj Lojza."

"Co to kecáš. Ještě mi řekneš, že tu hospodu vytuneloval, aby ji mel sám ve svým dome," zeptal jsem se nejistě.

"Přesně tak. Přece jenom ti to myslí."

"Neser mě! Lojza je emigrant jako já, prožili jsme spolu lágr. Kecáš, emigranti se nepodrážej!"

"Seš vůl. Slupnul tě jako malinu. Ty vůbec nemáš představu, jak je prachatej. Myslíš si, že ty taxikáři k němu jezdej jen tak? Že ty kurvy mu tykej jen z legrace? To je mafián jak stehno. Hospoda se mu hodila, tak tě uchlastal, poslal tam svého člověka, ten ji zlikvidoval a tys mu ji z vděčnosti věnoval.'

"Teš závistivá. Chceš mě nasrat a pomstít se. My emigranti nejsme jako vy!"

"Jo, vy stě bozi, to už sem poznala. Ale jestli mi nevěříš, tak si do toho baráku zajdi. Nemám důvod ti kecat. Uvidíš, že hned zejtra bude otevřeno a budou se pít kořalky, co si ještě zaplatil ty. No nic, musíš na to přijít sám. Jen mi věr, že se ti nechci pomstít, mne je tě totiž jen líto. Nic vÍc."

Neposlouchal jsem ji. Všechno do sebe najednou začalo zapadat. Byla to pěkná pecka mezi paroží. Rychle jsem si objednal kořalku a pak dru-hou.

"Už si mu všechno podepsal?"

"Jo, šel do banky přepsat půjčku. Přej tam má známý, tak mě nebude potřebovat."

"Ten má známý všude, to se neboj. Známý a voly kolem sebe. Doufám,že si mu poděkoval. Je mi líto času, co sem na tom strávila kvůli takový svini No nic, užij si to, já budu muset jít." Zvedla se, hodila na stůl hrst drobných a odešla. Projel jsem několik kořalek, než jsem se vzpamato-val. Mariane mě nechce, Pavel mě podrazil, Lojza mě okradl a já pito-mec si myslel, že my emigranti..., kurva lidi. Zaplatil jsem a vyšel ven. Turisté mě bez zájmu míjeli, jako kdybych právě neztratil život. Zasraný život! Dal jsem si další piva U Kocoura a pořád se pokoušel zpracovat myšlenku na to, že mě Lojza podsekl. Možná že v tom jela i Petra. Jak jinak by Lojza narazil na toho úplatného cápka z radnice. Mohla za ním zajít a poradil mu, jako poradila mne. Určitě v tom jede i s tou svou po-vedenou partou. Svine. Pivo bylo strašně horké, ale chtělo by to ještě pár kapek cyankáli, vyhodit kopyta a klid. Kurva, vždyť Lojza musel vedet, že ta hospoda je moje poslední šance. Poslední šance? Tou už přece byla Mariane, Paříž a předtím Česko. Já blbec, myslet si, že když je emigrant, tak je to rovnej chlap. Takovou blbost bych neudělal ani v patnácti, a na stará kolena se takhle poseru. Konečně ručičky na hodinkách doběhly tam, do kdy jsem se rozhodl čekat, až se Lojza vrátí do baru. Zaplatil jsem a přešel most. Lojza sedel na svém místě a ucucával pivo.

"Ahoj Oline, všechno šlo jako po másle, seš zachránenej!" l když jsem si celou dobu připravoval, co mu řeknu, nevydržel jsem to a dal mu pěstí. Než jsem se stačil znovu rozpřáhnout, chytil mě někdo zezadu za krk. Pak už jsem dostával pecky do ksichtu a na solar.

"Pusťte ho, kurva!" zarval Lojza. Spadnul jsem na zem a zkoušel chy-tit dech. Někdo mě zvedl ze země a herdou do zad mě zase nastartoval.

"Oline, co šílíš, ty vypitá palice, proč do mě tlučeš?"

"Protože seš hajzl, a hajzlové si nic jiného nezasloužej!"

"Takej hajzl, ty vole? Já tě vytáhnu z průseru jako vrata, a ty mi ji na- kouříš."

"Zapomněl si říct, že si mě do toho průseru dostal. Ty a Petra." "Co to meleš?"

"Proč si mi neřekl, že si ten barák koupil? Chtěl si tu hospodu pro sebe..."

"Jo takhle. Hele, já ten barák sice koupil, ale ještě nejsou hotový všech-ny papíry a může se to posrat. Proto jsem to nikomu neřekl, ani tobě. A s tou tvojí hospodou to nemělo co dělat. Kdyby si byl schopnej ji vést, klidně bych tě tam nechal. Ale ty nejseš schopnej se vo něco podobného starat. To je práce. A kurevská práce. Vím, o čem mluvím. Až to podepí-šu, chtěl jsem ti nabídnout v tom dome takovou malou garsonku. Zada-ra, vole! A k tomu votevrenej účet v hospodě. A ty mne ji natáhneš. Sed-ni si, dáme si skleničku. Po tý rozcvičce přijde k duhu. "

"Vod podrazáku nic nechci. Zrušíme ten převod."

"Sedni si, Oline. Nalej nám dvě visky!" houknul na servírku. "Dohod-neme se. Já tě nechám zadarmo bydlet a otevru ti účet, kterej na konci měsíce smažeme. Tedy v pivech, žádnou tvrdou. A k tomu ještě dosta-neš krabičku startek denně. A v kuchyni se taky vždycky něco najde. Budeš za vodou. Když něco vyděláš, bude to tvoje, když ne, nic ti chybět nebude. No, a ty zapomeneš na to, že si kdy nějakou hospodu měl. Když to nevezmeš, tak tě tady odsud' nechám vyhodit, a tím si pro mě skončil. Chápej to, všechno si podepsal, smlouvy sedej. Ber, dokud dávám."

"Vod tebe bych to nečekal," kopnul jsem do sebe frťana a seskočil z barové židle.

"Oline, dávám ti čas do zítra do dvanácti hodin. Když si do tý doby tady nevyzve dne š klíče, všechno padá, a ty seš v prdeli. Přesně ve dva-náct ty klíče sbalím, pamatuj si to!"

Koupil jsem si flašku vodky a sedl si k řece. Čumím na Rudolfinum a vím, že jsem prohrál. Strašně prohrál. Všechny ty sny, se kterými jsem odcházel a pak se vracel, zmizely jako sníh. Měl bych znovu někam emi-grovat. Najít si nějakou malou zašitou zemi, znovu se učit jazyk a zapo-menout. Ale nemůžu, už jsem na to starý. Už na to nemám, postavit se na vlastní nohy. Všechno je v prdeli. Zítra ráno si zajdu pro klíče a pak už budu jen čekat na to, co jednou neodvratně přijde.

Tak vítej doma, Oline...

*od dušana